

CÍRKEV PROMĚNÁCH ČASU

4. ČTVRTLETÍ

**Biblické
úkoly 1996**

Biblické úkoly - 4. čtvrtletí 1996

Překlad: Mgr. Vítězslav Chán

Vydal: Advent-Orion s. r. o.

pro oddělení sobotní školy Česko-Slovenské unie

Církve adventistů s. d., Zálesí 50, 142 00 Praha 4-Lhotka

ISSN 0409-3208

Úvod

Křesťanská církev je společenstvím všech lidí, kteří věří v Ježíše Krista, v jejichž srdci vládne Duch svatý a kteří se zapojili do zvěstování věčného evangelia svým bližním. Církev před Golgotou byla pospolitostí Bohem povolaneho lidu – vedeného Duchem –, který věřil ve spásné dílo budoucího Mesiáše.

„Jeho církev je společenstvím, které obdrželo Ducha svatého, ve kterém se projevují nejrůznější dary. Každému věřícímu nebesa přidělila přiměřené povinnosti a všichni mají nalézt svou radost ve štěstí těch, jimž pomáhají a slouží.“ (OH 164)

V průběhu dějin satan usiloval o to, aby církev zničil. A čas od času se může zdát, že již téměř dosáhl svého cíle. Mezi ním a církví však stojí mocná zeď v podobě Kristova zaslíbení: „...na té skále zbuduji svou církev a brány pekla ji nepřemohou.“ (Mat 16,18) Kristus dále zaslíbil: „Nebe a země pominou, ale má slova nepominou.“ (Mat 24,35)

V souladu s těmito zaslíbeními se církev chová jako Kristova nevěsta. Je jako Rebeka, která spěchá navázat vodu ze studny spasení, aby občerstvila všechny žízňivé cizince. Je jako Rút, která se tiskne k nohám svého Pána a prosí: „Jsem tvá služebnice. Rozprostři nad svou služebnicí křídlo svého pláště, vždyť jsi zachránce.“ (Rut 3,9)

Církev je jako Debora, která prohlašuje: „Ti, kdo jej milují, budou jako slunce, vycházející v plné síle.“ (Soud 5,31) Je jako Chana, která vyznává: „Raduji se ze tvé spásy. Nikdo není svatý mimo Hospodina..., nikdo není skálou jako náš Bůh.“ (1 Sam 2,1.2)

Církev je jako Abígajil, která se přimlouvá za Boží věc a s milující oddaností přijímá jeho povolání slovy: „Hle, tvoje otrokyně bude služkou, která umývá nohy služebníkům svého pána.“ (1 Sam 25,41) Církev je také jako Marie, jež odpovídá na z lidského pohledu nesplnitelné Boží zaslíbení a s vírou vyznává: „Jsem služebnice Páně; staň se mi podle tvého slova.“ (Luk 1,38) Je jako Ester, která usiluje předstoupit před trůn milosti a soudu se slovy: „Půjdu ke králi..., mám-li zahynout, zahynu.“ (Ester 4,16) Tehdy k ní její manžel a král sklání své žezlo. Díky jeho lásce vítězí nad nepřitelem a poté spolu s ním usedá navždy na jeho trůn.

Během tohoto čtvrtletí vás chceme pozvat ke studiu těchto zaslíbení a ilustrací věrnosti. Budeme se zabývat otázkami (1) proč Bůh církev založil; (2) jak ji založil; (3) proč církev vítězí a (4) jak se můžeme na tomto vítězství podílet.

BOŽÍ LID, CÍRKEV

Základní text

„On [Ježíš] předchází všechno, všechno v něm spočívá, on jest hlavou těla – totiž církve.“ (Kol 1,17.18)

Základní otázka

Co je církev?

Kristus miluje svou nevěstu. Nebyla oblečena podle poslední módy a dvorní etiketa pro ni byla naprosto neznámá. Ani její práce děvečky na farmě nenaznačovala, že by byla hodna zvláštní úcty. Mluvila o tom, že s ní král jednal přátelsky. „Jaké marné naděje!“, mysleli si všichni ostatní. Ale jednou král skutečně přijel, aby se setkal s touto krásnou šulamitskou dívkou. Vzal ji do své hodovní síně a zahrnul ji láskou. Proč jí král dal přednost před vybranými dívkami ze společnosti?

Odpověď lze nalézt v tom, že si dívka plně uvědomovala královu lásku. Pouhé jeho jméno bylo pro ni vzácnou masťou, jeho blízkost jí byla milejší než nejvzácnější parfém, jím darované ovoce jí přinášelo radost a jeho hlas ji přitahoval víc než písně tisíců obdivovatelů. Nic jí nedokázalo přinést větší radost než jeho společnost.

Přátelství s králem změnilo její vzhled i vystupování. Už není zašpiněná, její nitro vyzářuje krásu svatosti. Její šaty nebyly ušity z obyčejné látky. Krásná jako měsíc a jasná jako slunce nesla poselství, které činilo svaté ty, kdo ho četli a uvěřili mu.

Tento příběh je zaznamenán v Písni Šalomounově. Lze v něm vidět alegorii znázorňující Kristovu lásku k jeho nevěstě, k církvi. Úkol na tento týden nám představuje tento nádherný vztah.

JSME JEHO LID – 1. část

Jedna z příběhových linií v Bibli ukazuje, jak Bůh hledá a formuje lid, který mu odpoví vírou a poslušností. Takoví lidé pak tvoří církev.

Ve Starém zákoně se tři hebrejská slova používají ve vztahu ke shromažďování Božího lidu. Do češtiny se tyto výrazy překládají jako shromáždění (4 Moj 20,6; 5 Moj 9,10; 3 Moj 4,21), sbor (Joel 2,16) a lid (5 Moj 7,6; 2 Král 11,17).

1. Přivlastňovací zájmeno *můj*, jež se vztahuje na Boha, se často používá ve spojení se slovem *lid* (například v 3 Moj 26,12; Jer 31,33). Co nám to říká o souvislosti mezi naším vztahem s Bohem a naším připojení k ostatku jeho lidu?

2. Na čem je ve Starém zákoně založeno toto společenství věřících?

1 Moj 12,1-6; 15,6

1 Moj 15,18; 17,1

1 Moj 17,11

2 Moj 19,6; 3 Moj 19,2 *etc*

2 Moj 23,22; 5 Moj 30,15.16

Bůh nejprve vytvořil podmínky pro vznik společenství věřících tím, že vyvolil Abrahama a jeho potomky. Toto vyvolení bylo omezeno podmínkami smlouvy a potvrzeno obřizkou, která byla znamením smlouvy. Být členem společenství znamenalo být oddělen Bohem a žít v souladu s podmínkami smlouvy.

3. Abrahamova odpověď na Boží výzvu byla nesmírně důležitá. V čem byla příkladem pro Boží lid v každé době? Čím se víra projevuje? Když upřímně přemýšlíš nad svým životem, odpovídáš Bohu na jeho výzvy?

JSME JEHO LID – 2. část

V neděli jsme studovali základy, na kterých bylo založeno společenství Božího lidu ve starozákonní době.

1. Níže jsou uvedeny další principy, na kterých je založeno společenství Božího lidu. Připojte ke každé výpovědi jeden z následujících textů: a) Iz 58,6-8; Mich 6,8; b) Soud 1,1.2; 1 Sam 16,1.13; c) 1 Moj 12,1-3; Iz 56,6.7; d) 5 Moj 4,14; e) 2 Moj 25,8; 1 Par 16,29.

<u>g</u>	Boží společenství mělo být široce otevřeným společenstvím.
<u>d</u>	Bůh sám vyučoval společenství věřících prostřednictvím svého zákona. Učil je, jaká je Boží vůle v jejich životě.
<u>a</u>	Měli být milosrdní, jako je Bůh milosrdný. Měli být štědrí a neměli nikoho utlačovat.
<u>f</u>	Bůh je vedl prostřednictvím vůdců, které ustanovil.
<u>e</u>	Boží lid měl uctívat Boha. Prostřednictvím obřadů ve svatyni měli poznat, jak Bůh vyřeší problém hříchu.

2. Proč je bohoslužba důležitým prvkem, na kterém je založena Boží církev? Jsou všechny principy, které jsme studovali včera a dnes, stejně důležité i pro dnešní církev? Vysvětlí proč.

„Povinnost uctívat Boha vyplývá ze skutečnosti, že Bůh je Stvořitel a že jemu vděčí všechna stvoření za své bytí. A kdekoli je v Bibli uvedeno, že Bůh má nárok na úctu a uctívání před bohy pohanskými, tam všude se uvádějí důkazy tvůrčí moci Boží... 'Přistupte, klaňme se, klekněme, skloňme kolena před Hospodinem, který nás učinil.' (Z 95,6)“ VLB 312

2 Moj 25,8. „Svatyně byla viditelným středem bohoslužby jedinému pravému Bohu, a tak byla ochranou proti uctívání mnoha pohanských bohů. Bůh byl blízko svému lidu a jeho přítomnost se stávala něčím skutečným. Také toto byla ochrana proti modloslužbě.“ 1BC 635

2. Jakým způsobem vám dnes místa bohoslužeb přibližují Boha? Které další věci nás chrání před moderní modloslužbou a vedou k pravé bohoslužbě? V čem může uctívání Stvořitele zlepšit náš život?

ZASNOUBENÍ KRISTU

I když Židé přijali Boží výzvu, aby se stali jeho lidem, byli stále více a více zasaženi modlářstvím, pýchou, odloučeností a sobectvím. Ježíšova smrt oznamovala konec jejich poslání jako národa (Mat 23,37-39), ale nikoli konec samotného poslání. Po Ježíšově vzkříšení přijala tento úkol křesťanská církev (Mat 21,43; Gal 3,28.29).

Novozákonní popis církve rozšiřuje naše chápání toho, co znamená být Božím lidem, který přijal toto poslání.

1. Jak verše v 2 Kor 11,2; Efez 5,25 a Zj 19,7.8 popisují církev? (Prostuduj si znovu úvod k úkolům tohoto čtvrtletí.)

Starý zákon popisuje Izrael jako Boží nevěstu:

„Tvým manželem je přece ten, jenž tě učinil.“ (Iz 54,5)

„Jako se ženich veselí z nevěsty, tak se tvůj Bůh bude veselit z tebe.“ (Iz 62,5)

Zasnoubím si tě navěky, zasnoubím si tě spravedlností a právem, milosrdenstvím a slitováním, zasnoubím si tě věrností.“ (Oz 2,21.22; /kral.: 2,19.20/)

„Je výrok Hospodinův, ...já jsem váš manžel.“ (Jer 3,14)

Pravděpodobně proto, že Pavel myslel i na tyto texty, bylo pro něj přirozené přemýšlet o církvi jako o Kristově nevěstě.

„Na židovské svatbě byli dva lidé, kteří se nazývali přátelé ženicha, jeden představoval ženicha a druhý nevěstu... Byli spolupracovníky nevěsty a ženicha; právě oni vyřizovali hostům pozvání na svatbu, ale měli také jednu zvláštní odpovědnost. Zaručovali čistotu nevěsty. To je to, co měl apoštol Pavel v tomto textu na mysli. V manželství Ježíše Krista a sboru v Korintu je to on, kdo je přítelem ženicha. Je jeho zodpovědností zaručovat čistotu nevěsty, a proto udělá vše, co může, aby zachoval korintský sbor jako čistou a neposkvrněnou nevěstu Ježíše Krista.“ (William Barclay, The Letters to the Corinthians 246)

2. Jakým způsobem církev jako nevěsta Ježíše Krista chrání svou čistotu? (Efez 5,25-27; Jan 17,17)
3. Jak můžeš zlepšit studium Bible, aby ti lépe pomohlo zachovat čistotu tvého manželství s Kristem? Jaké důsledky to přináší v každodenním životě?

MNOHO ÚDŮ, JEDNO TĚLO

1. Proč je Pavlův popis Božího lidu jako lidského těla tak výstižný? 1 Kor 12,12-27

2. Uvažuj nad tím, jak různé části těla fungují jako celek. Jak bychom měli my – jako různé části těla církve – spolupracovat? Navrhli jsme určité možnosti, které další tě napadají?

- Jako jednotliví členové těla církve bychom si všichni měli uvědomit, že potřebujeme jeden druhého. Častokrát jsou členové natolik zaujati tím, co dělají, že se domnívají, že jejich práce je ta nejdůležitější. Jestliže má být církev zdravá, pak musíme pochopit, že je potřebná práce každého údu.
- Je také nutné, abychom respektovali jeden druhého. Levá noha není důležitější než pravá. Tělo nemůže pracovat bez srdce. Ale také nemůže fungovat bez jater. Podobně i každý člen církve je stejně důležitý.
- Jestliže trpí jedna část lidského těla, pak zbytek těla trpí s ní. Jako členové těla církve musíme cítit s jinými členy, kteří trpí z jakéhokoli důvodu.

„Rozhlasový reportér Charles Osgood vyprávěl příběh dvou žen, které žily v jedné léčebně. Každá z nich byla postižena mrtvicí. Margaret ochrnula na levou polovinu těla, zatímco Rut ochrnula na pravou. Obě tyto ženy byly vynikající pianistky, ale vzdaly se naděje, že budou ještě někdy hrát. Ředitel léčebny je nechal posadit ke klavíru a povzbudil je k tomu, aby hrály dohromady. Ony to zkusily, a tak mezi nimi vzniklo nádherné přátelství.

Jaký je to nádherný obraz církve, ve které mají lidé spolupracovat! To, co jeden člen nemůže udělat sám, dokáží vykonat dva nebo více lidí společně ve vzájemném souladu.“ (Larson, Illustrations 41)

Úloha Ducha svatého. Souladu můžeme dosáhnout tehdy, jestliže jsme jako jednotlivci obnovováni Duchem svatým. Pak se naše slova a činy zaměří na růst ovoce Ducha v našem životě (Jan 3,3.5; Gal 5,22-25).

3. Za kterou část těla církve se považuješ? Za ruku? Paži? Ucho? Nebo za nějakou jinou? Proč si myslíš, že máš takový úkol? Co můžeš udělat proto, abys svou práci zlepšil?

KDE SI LIDÉ PROJEVUJÍ LÁSKU

1. K čemu Efez 3,14.15 přirovnává ty, kdo odpovídají Bohu vírou a poslušností?
2. Přiřaď následující texty k odpovídajícím vlastnostem církve jako rodiny! Objevíš, co dále Bible říká o církvi jako o rodině. a) Efez 1,4-6; Jan 3,8; b) Gal 3, 26-4,7; c) Gal 4,6; d) Jak 2,15

c Členové Boží rodiny nazývají Boha Otcem.

b Připojujeme se k Boží rodině prostřednictvím adopce a nového narození.

d Členové Boží rodiny se navzájem považují za bratry a sestry.

a Jako členové Boží rodiny jsme Božími dětmi.

Prostředí výchovy. Obraz církve jako rodiny popisuje prostředí, kde si lidé navzájem projevují lásku, respektují se a váží si jeden druhého. Je to místo, kde lidé uznávají, že se navzájem potřebují, kde se rozvíjí nadání a kde lidé rostou. Zde jsou naplněny potřeby každého člověka." (Charles E. Bradford, „What the Church Means to Me“, AR, 20. 11. 1986)

Církev jako rodina „v sobě také zahrnuje zodpovědnost, respekt k duchovním rodičům a péči o duchovní bratry a sestry. To také znamená, že každý věřící bude projevovat ostatním členům lásku, která vzbudí hlubokou věrnost, jež povzbuzuje a posiluje.“ (SDAB 140)

Společenství je důležitým rysem církve jako rodiny. Křesťanské společenství zahrnuje nejen společenský život se spoluvěřícími, ale je také jedinečným spojením s Bohem Otcem, Ježíšem a Duchem svatým (1 Jan 1,3; 1 Kor 1,9). V textu 1 Jan 1,3 naznačuje řecké slovo pro společenství jak vzájemné sdílení se mezi rovnocennými partnery (jako jsou věřící), tak i společenství mezi nerovnými partnery (mezi Bohem a věřícím). Myšlenka společenství je hlavním tématem této kapitoly. Jestliže skutečně známe Krista, „budeme vždy toužit po vzájemném sdílení v tomto požehnaném společenství“ (7BC 629).

3. Když nově pokřtěný člen místního sboru vyrůstal v rodině, která spíše neplnila svou funkci, není pro něj představa církve jako rodiny přitažlivá. Jak mu může zkušenější člen pomoci porozumět této myšlence?

Doporučené studium

Tento týden jsme studovali biblický význam pojmu církev. Část našeho studia zahrnovala novozákonní popis církve jako těla, nevěsty a rodiny. Nový zákon popisuje církev také jako chrám. Čti 1 Kor 3,9-17; 2 Kor 6,14-16; Efez 2,13-22; 1 Petr 2,4-6; SA 389-392.

„Kdo sází a kdo zalévá, patří k sobě, ale každý podle vlastní práce obdrží svou odměnu. Jsme spolupracovníci na Božím díle a vy jste Boží pole, Boží stavba.“ (1 Kor 3,8.9) V tomto svém listě přirovnává apoštol církev k obdělávanému poli, na němž hospodáři pracují a starají se o révu, kterou pán pěstuje; přirovnává je také ke stavbě, jež vyrostle ve svatý chrám pro Pána. Bůh je Mistr a každému určuje jeho dílo. Všichni mají pracovat pod jeho dohledem a spoléhat na to, že sám bude konat pro ně a skrze ně. Poskytne jim schopnost a dovednost a budou-li dbát jeho poučení, bude jejich úsilí korunovat úspěchem...

Každý má svou vlastní osobitost, která nesmí být pohlcena osobitostí někoho druhého. Přitom má každý pracovat v souladu se svými bratřími. Ve své službě mají být služebníci Boží v podstatě jedno. Žádný z nich nesmí vystupovat jako soudce druhých, mluvit s pohrdáním o svých spolupracovnících, nebo jednat s nimi jako s podřadnými. Pod vedením Božím má každý konat určené dílo, každý má být ctěn, milován a povzbuzován ostatními pracovníky. Společně mají vést dílo k jeho dokončení.“ (SA 182)

Diskusní otázky

1. Jak bys odpověděl na otázku: „Co je církev?“
2. Jaké moderní přirovnání, obraz, podobenství, bychom mohli použít při popisu úlohy církve?
3. V nedělní a pondělní části jsme studovali základy, na kterých byla založena starozákonní církev. Proč jsou tyto principy velmi důležité i pro dnešní církev?

Shrnutí

Církev je hodna Božího požehnání pouze tehdy, jestliže jsme jako její členové odpověděli na Boží volání vírou a poslušností. Jako jeho nevěsta mu zůstáváme věrní, spolupracujeme jako sjednocené tělo a pevně spojená rodina a dělíme se o jeho milost a spasení se světem.

Západ slunce 18.36

BOŽÍ POVOLANÝ LID

Základní text

„Učiním tě velkým národem, požehnám tě, velké učiním tvé jméno. Staň se požehnáním!“ (1 Moj 12,2)

Základní otázka

Jak vznikla církev?

Měli bychom mít Abrahamovu víru. Minulý týden jsme se učili o tom, že jedním z důležitých biblických témat je Boží hledání a ustanovení lidu, který by Bohu uvěřil a poslouchal ho. Jedním z takových lidí byl Abraham; v Písmu je představen jako předobraz věrného Božího lidu. Život Abrahama, praotce Izraele – Božího vyvoleného národa, je příkladem rodinného pouta, které chce mít Bůh se všemi svými dětmi.

Abraham se narodil ve starověkém Babylonu (Ur), v zemi, která byla naplněna modlářstvím a hříchem. Přestože se jeho rodiče částečně podřídili pohanským vlivům, jež je obklopovaly, Abraham toužil po čisté zkušenosti, pravém spojení s Bohem. „Zůstal věrným mezi bezvěrci, nezkažený mezi odpadlíky a neochvějně uctíval pravého Boha.“ (PP 83) „Tak Bůh mohl Abrahamovi zjevit požadavky Božího zákona a spasení, jež se uskuteční v Kristu.“ (PP 83)

Pán vyvedl Abrahama z jeho rodné země, pryč od pohanských vlivů města Ur Kaldejských, takže byl schopen bez překážek rozvíjet duchovní sílu. Z Abrahamovy zkušenosti se můžeme naučit, jak máme klást Boží požadavky a povolání na první místo, aniž bychom byli necitliví nebo nelaskaví vůči členům své rodiny nebo lidem ve společnosti.

Neděle 6. října

POVOLÁNÍ ABRAHAMA

1. Proč Bůh povolal Abrahama z jeho domova ve městě Ur? 1 Moj 12,2,3; 17,4-8

„Aby Bůh mohl Abrahamovi svěřit tento velký úkol a učinit ho správcem svatých výpovědí, musel ho oddělit ze společenství jeho dosavadního života... Tím byl Abraham zvláštním způsobem spojen s nebesy a zde na zemi musel přebývat mezi cizinci. Jeho povaha musela být zvláštní, musela se lišit od povahy obyvatel celého světa...”

Spoléhaje na Boží zaslíbení... opustil Abraham domov, příbuzné a svou rodnou zemi a vystěhoval se, nevěda kam, a šel, kam ho Bůh povede.“ (PP 83.84)

V 1 Moj 14,13 je Abraham označen jako Hebrej – ten, kdo přišel z druhé strany. Je to člověk, který přichází převážně z východního Kenaanu, ležícího za řekou Eufrates (viz SDA Bible Dictionary 468). Z toho tedy jednoznačně vyplývá, že se jedná o označení toho, kdo vyšel z Babylona. To, co z Abrahama učinilo velkého muže, nebyl jeho původ, ale jeho oddaná bohoslužba pravému Bohu.

2. Kdo je povolán Bohem? Iz 45,22; Mat 11,28,29

Bůh nechce, aby byl někdo ztracen, všechny volá ke spasení (2 Petr 3,9). Ale v užším slova smyslu pouze „ti, kdo jsou s ním, jsou povoláni a vyvolení a věrní“ (Zj 17, 14). „Povolání“ jsou ti, kdo vírou přijali jeho spravedlnost a odpověděli tak na Kristovu naléhavou prosbu, aby se mohl stát jejich Spasitelem (Řím 9,7.8). Z tohoto důvodu Kristus řekl: „Mnozí jsou pozváni, ale málokdo bude vybrán.“ (Mat 22,14)

Dát Bohu všechno. Ve třiceti letech Florence Nightingale, známá zdravotní sestra z Krymské války napsala: „Je mi třicet let. V tomto věku Kristus zahájil své poslání. Od této chvíle už žádné dětinské věci, žádné zbytečnosti. Pane, dovol mi nyní přemýšlet pouze o tvé vůli.“ Na konci svého života, když se jí kdosi zeptal na tajemství jejího života, odpověděla: „Mohu dát pouze jediné vysvětlení. A to, že jsem nikdy nic před Bohem nezatajila.“ (Paul Rees, Encyclopedia of 7700 Illustrations 271)

3. Stejně jako Abraham, tak i Florence Nightingale kladně odpověděla na Kristovo povolání. Jaké změny může přinést taková odpověď ve tvém životě?

BOŽÍ SMLOUVA S ABRAHAMEM

Ve středu Boží smlouvy s Abrahamem bylo zjevení Mesiášovy oběti za hříchy světa (srov. Žid 9,13-15).

1. Na základě čeho Bůh považoval Abrahama za spravedlivého? 1 Moj 15,6; Řím 4,1-3

Jako „otec všech, kteří věří“ (Řím 4,11) přijal Abraham Boží spravedlnost. Naproti důvěra v Boha je mocí, která stojí v pozadí náboženské zkušenosti církve i jednotlivých věřících. Pravými Božími následovníky jsou ti, kdo založili svůj způsob života na jeho učení (Jan 14,21-23). Uznávají tak, že svým slovem Bůh stvořil, udržuje a řídí všechny věci (Žid 1,1-3).

S Kristem jako svým Spasitelem. Na základě víry obdržel Abraham od Boha spravedlnost ještě před tím, než byl obřezán (1 Moj 15,3-6; Řím 4,8-16), protože „víra je podmínkou, na základě které Bůh zaslíbil odpustit hříšníkům... Když hříšník věří, že Kristus je jeho osobním Spasitelem, potom podle svých věrných zaslíbení Bůh odpustí jeho hříchy a ochotně ho ospravedlní. Kající člověk si uvědomuje, že jeho ospravedlnění přichází skrze Krista, který je jeho prostředníkem a jistotou. Kristus za něho zemřel a je jeho smířením a spravedlností.“ (EGW, 6BC 1073)

Víra je prostředkem spasení pro všechny, ať už pro Žida nebo pohana, obřezaného nebo neobřezaného. V Abrahamově době byla obřízka *znamením* smlouvy, ne její *podstatou*. Od Golgoty nahradil obřízku křest jako znamení Kristovy smlouvy s námi (Kol 2,10-13).

2. Jaký význam mělo to, že Bůh změnil Abramovo jméno na Abraham? (1 Moj 17, 4.5)

Změna Abramova jména, které znamenalo „vznešený otec“, na Abraham „otec národů“ nebo „otec množství“ naznačuje celosvětové požehnání, které Bůh vyleje skrze něj a jeho potomky.

3. Když přijmeme Krista, přijímáme také nové jméno – křesťan. Toto nové jméno naznačuje požehnání, které se má skrze nás projevit. V čem spočívá toto požehnání? Jak můžeš být požehnáním své rodině, přátelům, známým a lidem, se kterými se setkáváš?

ABRAHAMOVA VÍRA

1. Jaké praktické důkazy z Abrahamova života ilustrují skutečnost, že byl mužem velké víry? 1 Moj 12,1-5; 18,20-33; 22,1-14

„Nebyla to lehká zkouška, která byla Abrahamovi uložena, a nebyla to malá oběť, jež byla na něm žádána. Byla tu silná pouta, jež ho pojila s jeho zemí, s příbuznými a s domovem. Abraham však nezávážal v uposlechnutí výzvy.

Tak jako Abraham, jsou mnozí zkoušeni i dnes. Neslyší Boží hlas zaznívající přímo z nebe, Bůh k nim promlouvá zaznamenaným učením svého slova a řízením Prozřetelnosti... Kdo je ochoten se na pokyn Prozřetelnosti zříci svých vlastních plánů, jež úspěšně plní, a vzdát se rodinných svazků? Kdo přijme nové povinnosti a vstoupí na neprobádané pole, konaje dílo Boží ochotně a neohroženě a počítaje pro věc Kristovu své ztráty za vítězství?“ (PP 84)

Pavel říká, že Abraham „neochabl ve víře..., nepropadl pochybnosti o Božím zaslíbení“ (Řim 4,19.20). Ale kniha Genesis ukazuje, že se Abraham ve slabé chvílce zasmál myšlence, že by Sára mohla porodit syna, protože dosáhla věku, kdy již nemohla mít děti. Jak lze tyto texty skloubit? Především – Abrahamova víra byla přirozeně silná a neustále rostla navzdory několika selháním. A Abrahamova *závěrečná* zkušenost – to nebyla prohra, ale vítězství v Kristu. To zjevuje velkou Boží lásku k jeho dětem. Bůh nás nebude posuzovat podle našich počátečních bojů a minulých selhání, ale podle našich konečných rozhodnutí, jež byly odpovědí na jeho dílo milosti.

2. Jaké bylo „tajemství“ Abrahamovy víry? Žid 11,8-10; Gal 3,6.8

1 Moj 15 podává rozšířenou zprávu o Boží smlouvě s Abrahamem. Právě tehdy „se před ním otevřel plán spasení ve smrti Kristově, v jeho velké oběti a v jeho slavném příchodu. Abraham také spatřil zemi, skvějící se opět krásou ráje, která mu bude dána do věčného vlastnictví jako konečné a úplné splnění zaslíbení.“ (PP 93)

3. Co z Abrahamova života může posílit tvou víru?

ABRAHAMOVA POSLUŠNOST

1. Abraham je dobře znám pro svou víru v Boha. Co říkají následující texty o dalších vlastnostech, které Abraham měl? 1 Moí 18,19: 26.4.5

Abraham věděl, že nejsme spaseni na základě skutků, ale jen díky Boží milosti a moci. Nicméně toto poznání neoslabovalo jeho ochotu poslouchat Boha, spíš ho vedlo k tomu, aby dělal vše, co po něm Pán žádal. Nepředpokládal, že jeho ochotná poslušnost nahradí jeho víru nebo že mu zajistí nějakou zásluhu před Bohem. Bylo jeho radostí konat Boží vůli, protože poznal požehnání, které přináší, a přivlastnil si Boží milost, jež ho uschopnila vykonávat Boží vůli.

2. Jaké ponaučení Jakub vyvodil z Abrahamova života, aby ilustroval vlastnosti pravé víry? Jak 2,14-24

„Abrahamova zkouška byla tím nejkřutějším, co člověka mohlo potkat. Kdyby v ní neobstál, nikdy by nebyl považován za otce věřících. Kdyby se odchýlil od Božího příkazu, ztratil by svět inspirující příklad bezpodmínečné víry a poslušnosti.“ (Youth's Instructor, 6. 6. 1901)

Víra a poslušnost jsou tak úzce spojeny jako oheň a žár. Poslušnost je přirozeným důsledkem víry, není jejím vnějším dodatkem.

Zabrat oběma vesly. Starší Skot jednou řídil malou loď. Jednoho dne si jeden cestující všiml, že muž vyřezal na jedno veslo slovo víra a na druhé skutky. Když se ho cestující na to ptal, Skot, který byl křesťanem, mu to objasnil. Když vesloval pouze jedním veslem, jež neslo označení skutky, točila se loď v kruzích jedním směrem. Když vesloval pouze veslem s označením víra, loď se otáčela na opačnou stranu. Zakončil svou ukázkou myšlenkou: „Když víra a skutky „zabírají“ dohromady, vedou k bezpečí, pokroku a požehnání.“ (Encyclopedia of 7700 Illustrations 403)

3. Jak Bůh nazval Abrahama? Iz 41,8 Koho nazývá stejným způsobem? Jan 15,14,

4. Jak Abrahamova víra a poslušnost souvisí s popisem zachráněných ve Zj 14,12?

ABRAHAMOVI POTOMCI

Ten, kdo studuje Písmo, ví, že i když byli Izraelci hrdí na to, že jsou potomky Abrahama, nikdy se pro ně toto vědomí nemohlo stát zárukou spasení. Přesto Pán často Židům připomínal, že jsou skutečnými potomky Abrahama, Izáka a Jákoba (2 Moj 3,15; 6,2-4; 4 Moj 32,11; Mar 12,26). Tím v nich Bůh nechtěl vzbuzovat pýchu, pokud jde o jejich národnost a původ, ale chtěl jim tím pomoci, aby pamatovali na jeho věčnou smlouvu, která z nich vytvořila zvláštní lid, povoláný zjevovat světu Boží spravedlnost (1 Par 16,13-15.24).

1. Kdo jsou skutečné Abrahamovy děti? Gal 3,7-9.29 (srovnej Řím 2,28.29; Fil 3,3)

Tyto verše ukazují na význam Božího zaslíbení, že se Abraham stane požehnáním pro všechny lidi na zemi. Bůh poukazuje na duchovní vliv Abrahamova příkladu, vliv, jehož velikost a hloubka je neustále připomínána Duchem svatým nejen skrze zprávu Písma, ale také skrze morální vliv Abrahamova zbožného života. Světlo jeho čestného života osvětluje staletí.

Praví potomci, „Kristus nepokládal původ za ctnost. Učil, že duchovní svazky nahrazují všechna příbuzenská pouta. Židé prohlášovali, že pocházejí od Abrahama, ale protože nekonali Abrahamovy skutky, dokázali tím, že nejsou jeho pravými dětmi. Pán uznává za pravé potomky Abrahama pouze lidi, kteří svou poslušností Boha dokazují, že jsou s ním duchovně spojeni.“ (KP 156)

2. Bůh chtěl, aby Abraham a jeho potomci rozšířili jeho pravdu po celém světě.

Na základě Gal 3 můžeme pochopit, že tento úkol je nyní přenesen na všechny věřící. Jak se Efez 3,6.14.15 vztahuje na tyto věřící?
„Rozšiřování pravdy Bible skrze posvěcenou církev přináší dnes, jako nikdy před tím, lidem dobrodiní, naznačené staletími v zaslíbení daném Abrahamovi a celému Izraeli – církvi Boží na zemi ve všech dobách – jež zní: „Požehnám tě... Staň se požehnáním.“ (1 Moj 12,2)“ (PK 462)

3. Jakým způsobem můžeš šířit pravdu Bible, aby ses stal požehnáním pro ty, se kterými se setkáš?

Doporučené studium

Abrahamovo posvěcení a víra ho opravňovaly stát se duchovním předchůdcem věrných všech dob. Písmo opakovaně představuje jeho příklad jako hodný následování, protože Abraham ve svém životě vědomě toužil vyvýšit Boha. Jedna z Abrahamových význačných vlastností byla, že učil a duchovně vedl všechny, kdo patřili do jeho rodiny (1 Moj 18,19). Jeho vlastní úcta k Bohu se pro ně stala přesvědčivým důkazem.

Navíc hlásal Mesiáše i mezi nevěřícími. „Kdekoli postavil svůj stan, postavil vedle něj také oltář pro oběti a bohoslužbu. Když byl potom stan přenesen jinam, oltář zde zůstal; a mnoho kočovných Kenaanců, kteří Boha poznali na základě života Abrahama, Božího služebníka, se zastavilo u tohoto oltáře a obětovalo Hospodinu.“ (Ed 187)

Přečti si v knize Patriarchové a proroci kapitoly „Abraham v Kanaánu“ a „Zkouška víry“ (89-107).

Diskusní otázky

1. Jak bys po prostudování úkolu na tento týden odpověděl na základní otázku: Jak vznikla církev?
2. Když vznikly neshody mezi Lotovou a Abrahamovou rodinou, řekl Abraham: „Ať nejsou rozepře mezi mnou a tebou..., vždyť jsme muži bratři.“ (1 Moj 13, 8) Co se můžeme naučit jako církev z tohoto ducha lásky a smíření?
3. Co se můžeme naučit o našem poslání z příběhu o Abrahamovi, který přišel zachránit Lota a zabalé lidi ze Sodomy a Gomory? Srovnej 1 Moj 14 se Zj 18.
4. Jakým způsobem ovlivňují spořádané křesťanské rodiny svět i církev?

Shrnutí

Abrahamova víra byla založena na osobním poznání Boha a na lásce k němu. Abraham poslouchal Boha vírou a vedl svou rodinu k opravdovému a zbožnému způsobu života. Ti, kdo jsou součástí Boží rodiny, jeho pravé církve, budou mít prostřednictvím víry účast na stejných schopnostech, které měl Abraham, a využijí stejný vliv pro dobro druhých jako on.

Západ slunce 18.21

CÍRKEV PŘED GOLGOTOU

Základní text

„Svůj lid jsi vedl jak stádce v rukou Mojžíše a Árona.“ (Ž 77,21)

Základní otázka

Proč Izrael jako církev plně neuspěl? Jaké ponaučení v sobě skrývají dějiny Izraele pro nás jako církev dnešní doby?

Boží smlouva je věčná. Ode dne, kdy naši první rodiče zhřešili v zahradě Eden (1 Moj 3,15), Bůh toužil obnovit spojení mezi sebou a lidstvem. Zjevení jeho smlouvy milosti je tak staré jako hřích, protože právě kvůli hříchu se zřetelně projevilo Boží odpuštění, milost a obnovující moc. Od počátku světa všichni, kdo přijímali Boží smlouvu, tak činili na základě víry (Žid 11,4-8).

Pán dal povstat zvláštnímu lidu, ze kterého pak zformoval národ izraelský. Ve svém životě se měli řídit zásadami milosti, a to by jim umožnilo přijmout požehnání jeho spasení a také ukázat světu užitek poslušné víry. Bůh vyvolil Mojžíše jako pozemského zachránce a pastýře Izraele. Jemu také předal sbírku zákonů – mravních, občanských, zdravotních a ceremoniálních. Tyto zákony měly vést izraelský národ k poznání Spasitele. Pod Mojžíšovým vedením byl Izrael označen jako „shromáždění lidu (církev) na poušti“ (Sk 7,38). **Když jako národ odmítli Krista, zároveň tím Izraelci také zavrhli svůj úkol přinášet světlo světu.** Kristus přenesl tuto čest na svou církev, kterou vytvořili věřící všech národů (Mat 21,43).

VĚČNÁ BOŽÍ SMLOUVA

„Adam a Eva po svém stvoření znali Boží zákon; byli seznámeni s tím, co od nich požaduje. Jeho předpisy byly vepsány v jejich srdcích. Když spácháním hříchu člověk padl, nebyl zákon měněn, nýbrž byl zaveden nápravný systém, aby ho opět přivedl k poslušnosti. Byl zaslíben Spasitel a zavedeno obětování, jež obrazně naznačovalo smrt Kristovu jako velkou oběť za spáchané hříchy.“ (PP/266)

1. Co Bůh říká o své smlouvě? Ž 89,35

9 m

2. Bůh mluví o dvou smlouvách. Co obsahovala první smlouva? Co tvořilo druhou smlouvu? 2 Moj 24,3-8; Žid 8,6-13; 10,4.10. *První smlouva byla uzavřena s Izraeli a byla to smlouva o poslušnosti. Druhá smlouva byla uzavřena s církví a byla to smlouva o milosti.*
 Bůh vždy lidstvu nabízel stále stejné smluvní podmínky – milost skrze víru v zásluhy ukřižovaného a zmrtvýchvstalého Spasitele (Gal 3,16.17). V každé fázi dějin Bůh nabízel milost k zachování svých požadavků. Bůh vždy uváděl podmínky této věčné nebo nové smlouvy. Lidé Boží milost nepřijali, a tím nenaplnili smluvní vztah s ním. To vedlo k uzavření „staré smlouvy“, která vycházela z nesprávné odezvy lidí na Boží milost. Bůh ustanovil ceremoniální systém jako nedokonalý prostředek, který měl lidstvo vést k víře v přicházejícího Mesiáše. Tak „stará smlouva“ byla zčásti špatná (špatná odpověď lidstva na Boží výzvu – Gal 4,22-31) a zčásti dobrá (Boží dar ceremoniálního zákona – Žid 9,1). Vlastní úsilí Izraele o poslušnost bez účasti Boží milosti a moci potlačilo zkušenost věčné (nové) smlouvy (Řím 9,31-33).

„Kdyby člověk dodržoval zákon Boží, který byl dán Adamovi po jeho pádu a který zachovával Noe a Abraham, nebylo by třeba zavádět obřizku. A kdyby byli potomci Abrahamovi dodržovali smlouvu, jejímž znamením byla obřizka, nebyli by svedeni k modloslužbě a nemuseli by trpět v egyptském otroctví; měli by zákon Boží stále na paměti a nebylo by nutné, aby byl zákon vyhlášen ze Sínaje a zapsán na kamenné desky.“ (PP 267) A stejně tak by nevznikla ani potřeba ceremoniálního zákona. Pavel odmítl myšlenku, že by zákonické lidské snahy a ceremoniální zákon byly závazné i po ukřižování Krista.

3. Žiješ pod osvobozující mocí nové smlouvy? A pokud ne, proč bys neměl odevzdat své srdce Ježíši právě teď?

SVATYNĚ A SMLOUVA

Ve středu Boží smlouvy stojí Boží touha obnovit svůj vztah s lidstvem. Hřích nás od Boha oddělil. Ale Boží smlouva nabízí cestu, která překlene tuto propast. Smlouva odstraňuje hřích a přináší do našich srdcí Kristovu věčnou spravedlnost (1 Jan 3,5; Řím 3,21.22). Způsob, jak k tomu dochází, byl zjeven ve svatyni.

1. Udej dva důvody, proč Bůh žádal Izraelce, svou církev na poušti, aby postavili svatyni! 2 Moj 25,8; 29,43-46

Kniha Židům v 8. a 9. kapitole podrobně vysvětluje, že důvodem, proč Bůh nařídil postavit svatyni, bylo zjevení plánu spasení se zvláštním důrazem na smířující oběť Kristovu jako prostředek odpuštění, očistění a znovusjednocení s Bohem. Svatyně byla středem bohoslužby a duchovního vzdělávání. Pro Izraelce se však neměla stát modlou. Hospodin si přál bydlet uprostřed svého lidu. Především jejich srdce měla být Boží svatyní, živou pokladnicí jeho smlouvy (3 Moj 26,11.12; 2 Kor 6,16-18; Žid 10,14-17).

2. Popiš, jak Izraelci odpověděli na prosbu o hmotné prostředky a pomoc při budování svatyně na poušti. 2 Moj 35,4-10.20-29; 36,5.6

„Reptání Izraelských a Boží soudy, jež je postihly za jejich hříchy, jsou zaznamenány pro výstrahu dalším pokolením. A jejich oddanost, jejich horlivost a štědrost jsou příkladem hodným následování. Všichni, kdo rádi slouží Bohu a váží si poze-hnání jeho svaté přítomnosti, projeví tutéž obětavost při stavbě domu, kde se s ním mohou setkat. Budou chtít obětovat Hospodinu to nejlepší, co mají. Dům, postave-ný pro Hospodina, by neměl být zadlužen, protože to Boha zneuctívá. Částka po-třebná k dokončení díla by měla být sebrána z dobrovolných darů, aby budovatelé mohli říci, podobně jako stavitelé stánku úmluvy: „Nechystejte už nic pro oběť.“ (PP 252)

3. Přemýšlej o vztahu mezi 2 Moj 35,4-10.20-29; 36,5.6 a 1 Kor 3,9-16; 2 Kor 9, 6-13. Kde můžeme najít správný druh „stavebního materiálu“ pro rozvoj svého charakteru?

BOŽÍ CELOSVĚTOVÝ PLÁN

Ježíš řekl ženě u studny, že „spása je ze Židů“ (Jan 4,22). To neznamenal, že by Židé měli právo určovat, kdo bude spasen, ale že Spasitel bude Žid. Z toho vyplývalo, že izraelskému národu Bůh svěřil poznání Spasitele a cesty ke spasení (5 Moj 4,5,6; Řím 3,1,2).

1. Napiš dvě věci, které Židé měli dělat s ohledem na poznání, které jim Bůh dal. 5 Moj 30,15,16; Iz 49,6

1.

2.

Pokud by Izraelci zjevovali ve svých životech Kristův charakter a jeho učení, stali by se královstvím kněží (2 Moj 19,6), jehož moudrost a duchovní čistota by z nich učinila učitele, kteří by druhé vedli k pravému náboženství (2 Moj 19,6; Mal 2,7). V důsledku jejich odpadnutí u hory Sínaj svěřil Bůh kněžskou službu pouze Levitům. Přesto jeho cíl pro celý národ zůstal stejný.

2. Bůh ukázal svému lidu, že služba ve svatyni má význam i pro ty, kteří nebyli Židy od narození. Jaký? Iz 56,1-8

expressed purpose - those who were not born as Jews
Kdyby Izraelci zůstali věrni, lidé ze všech národů by přicházeli do chrámu sloužit Bohu. Ale protože byli okouzleni jinými bohy, ochablo světlo svatyně a pro druhé bylo obtížné najít správnou cestu.

Když David utíkal před Saulem, velmi ho potěšovaly vzpomínky na svatyni (Ž 27,1-6; srov. 43,3,4; 63,1-4). Na základě služby ve svatyni pochopil, jakým způsobem je člověk spasen; to bylo poznání, které mu dodávalo odvalu ve dnech, které měly přijít. „Hospodin je světlo mé a moje spása, koho bych se bál? Hospodin je záštita mého života, z koho bych měl strach? Když se na mě vrhli zlovolníci, aby pozřeli mé tělo, protivníci, moji nepřátelé, sami klopýtli a padli. Kdyby se proti mě položilo vojsko, mé srdce nepocítí bázeň, kdyby proti mně i bitva vzplála, přece budu doufat... Naději slož v Hospodina. Buď rozhodný. Buď udatného srdce, naději slož v Hospodina!“ (Ž 27,1-3,14)

3. Co pro tebe znamená svatyně?

IZRAEL ODMÍTÁ BOŽÍ VÝZVU

1. Jak Izraelci jako národ odpověděli na Boží laskavé volání? Iz 1,2-6 (srov. Iz 5, 1-7; Ezech 16,14,15)

Izraelci porušili svou smlouvu s Bohem. Místo toho, aby vyvyšovali Boha před světem, zapletli se do modloslužebných náboženství jiných národů.

2. Popiš, jak Bůh povolával zpět svůj lid z jeho odpadnutí! 2,Par 36,14-16; Neh 9,26-32

Izraelci postrádali víru a lásku (Jah 5,42; Žid 4,2). „Zapomněli na Boha a ztratili ze zřetele velkou přednost, že jsou Božími představiteli... Všechny výhody využívali k vlastnímu oslavení. Nesloužili Bohu tak, jak to od nich vyžadoval, a připravili své bližní o náboženské vedení a příklad svatosti. Jako obyvatelé předpotopního světa hověli každému sklonu svého zkaženého srdce. A tak zapříčinili, že svaté věci lidem připadaly jako fraška. Říkali: „Je to chrám Hospodinův, chrám Hospodinův, chrám Hospodinův“ (Jer 7,4), a přitom zkreslovali Boží povahu, zneuctívali jeho jméno a poskvřňovali jeho svatyni.“ (KP 171)

3. Jaký význam mají dějiny Izraele pro nás jako církev žijící v dnešní době? 1 Kor 10,1-15

Pavlovo varování křesťanům v Korintu, aby nespolehali na vlastní sílu a poznání, platí pro všechny křesťany v dějinách. Neposlušnost Izraelců způsobila jejich záhubu na poušti a později je přivedla do babylónského zajetí (Jer 17,23,27).

Ve světle Kristova blízkého návratu je pro život křesťanů zvláště významná rada, aby se poučili z utrpení Izraele na poušti. Vzhledem k jejich vstřícnému vztahu ke světu (4 Moj 25) zemřelo mnoho Izraelců těsně před tím, než skončila jejich cesta do Kenaanu. Nám bylo svěřeno evangelium a poznání o druhém příchodu Ježíše Krista. Proto i my bychom měli dávat pozor, abychom nezahynuli v hříchu ještě před dosažením nebeského Kenaanu.

4. Existují také ve tvém životě nějaké názory, zvyky nebo majetek – prostě něco, co by ti mohlo zabránit v odpovědi na Boží povolání?

PRAVÝ BOŽÍ IZRAEL

Boží záměr se nezměnil, i když Izrael selhal, a nepředstavil světu Boží charakter. Bůh má stále lid, který tvoří „svatý národ“, protože žije podle pravdy (1 Petr 2,9; Iz 26, 2). Tento lid je pravým Božím Izraelem.

1. Jak starozákonní proroci charakterizovali tento „svatý národ“? Ž 73,1; Iz 63, 8; Sol 3,13

Jméno Jákob znamená „úskočný“ nebo „ten, kdo připravuje léčku“. Když zápasil s andělem u potoka Jabok, bylo mu jeho jméno změněno na Izrael, což znamená „zápasí Bůh“ (1 Moj 32,25-31). Anděl řekl Jákobovi: „Jako kníže jsi zápasil s Bohem i s lidmi a obstáls.“ (1 Moj 32,29) Jákob nad Bohem ne zvítězil, ale byl nakonec přemožen Boží láskou a dobrotou. Stává se důvěryhodným mužem, který spo-
léhá jedině na Boha. Pokud by Jákobovi potomci pokračovali v zachovávání Boží smlouvy, Bůh by jim poželal jak v duchovním životě, tak i v časných věcech.

2. Izrael odmítl být lidem, který zachovává smlouvu s Bohem. Co o tom řekl Ježíš, jejich Král? Mat 21,42.43; 23,37-39,

Nevděčnost, sobectví, pýcha, pohrdání Boží spravedlností a nenávisť k Mesiáši – to vše dohromady způsobilo zkázu starého Izraele. Přesto v Matoušově evangelii ve 23. kapitole čteme nejnéžnější vyjádření lásky k Izraeli, které kdy Spasitel vyslovil. „Přiblížil se čas, kdy Bůh musel zavrhnout Židy jako svůj vyvolený lid... Jak váhavě je však přesto nebesa opouštěla pro jejich vlastní zvrácenou cestu až k jejich tragickému osudu! Další výroky Písma, které vyjadřují milost a velkou shovívavost Boží vůči nekajícím hříšníkům – Ezech 18,23.31.32; 33,11; 1 Tím 2,4; 2 Petr 3,9.“ (SBC 493)

3. Jak Nový zákon představuje pravé Ježíšovy následovníky? Jan 1,47; Řím 2,28.29; Fil 3,9

4. Anděl se dotkl Jákoba na jednom z nejsilnějších míst lidského těla. Tím naznačil, že Bůh musí „zlomit“ nejsilnější část našeho já ještě před tím, než jsme připraveni být živými členy jeho církve. Jakou část tvého „těla“ musel Bůh „zlomit“, aby ses mohl stát takovým členem?

Doporučené studium

Vyber si a přečti alespoň jeden z následujících textů: 1) Mat 21,33-44; kapitola „Boží vinice“ v knize Kristova podobenství (166-181); 2) Ž 105; 106; kapitola „Zákon a smlouvy“ v knize Patriarchové a proroci (266-274).

„Církev má v Božích očích velkou cenu. Bůh si ji necení pro vnější přednosti, ale pro upřímnou zbožnost, která ji odlišuje od světa. Cení si ji podle toho, jak její členové rostou v poznání Krista, jaké pokroky vykazují v náboženském životě.

Kristus touží po tom, aby jeho vinice přinášela ovoce svatosti a nezištnosti. Očekává projevy lásky a dobroty... Bůh zahrnuje věřícího svou milostí, Duch svatý působí na jeho mysl a srdce tak, že se stává ‚životodárnou vůní vedoucí k životu‘ a Bůh pak může požehnat jeho dílu.“ (KP 298)

Diskusní otázky

1. Pokání, oživení a reformace – to byly tři věci, které mohly zachránit Izrael před zkázou. Jak bychom měli přistoupit k těmto třem rozměrům vykoupení, aniž bychom byli tvrdí a působili rozkol? Jak můžeme kladně odpovědět na spasení v Kristu?
2. Srovnej Boží varování a výzvu Laodikeji (Zj 3,14-22) s jeho varováním a výzvou k Izraeli (Jer 3,12-22).
3. Jaký postoj bychom měli zaujmout k Božím varováním a radám církvi? Měli bychom církev odsoudit, anebo jako jednotlivci i jako společenství činit pokání?

Shrnutí

Bůh dal Adamovi a Evě svou smlouvu o vysvobození z hříchu prostřednictvím Kristova smíření v den, kdy zhřešili. Obnovil své zaslíbení ve smlouvě s Abrahamem a jeho potomky. Smlouva z hory Sínaj byla nazvána „stará“ ne pro své stáří, ale proto, že Židé nepochopili, že znamená „poslouchej z milosti, kterou Bůh dává“, a nikoliv „poslouchej a žij ve své vlastní síle“. Jako národ zůstal Izrael slepý vůči kráse a záměru věčné smlouvy, kterým bylo živé spojení s Bohem. Pravým Božím Izraelem jsou proto lidé, kteří mají v srdci novou smlouvu i jejího Dárce (Žid 8,10-12; Efez 3,14-21).

Západ slunce 18.07

CÍRKEV MÁ JEDINÝ ZÁKLAD

Základní text

„A já ti pravím, že ty jsi Petr; a na té skále zbuduji svou církev a brány pekla ji nepřemohou.“ (Mat 16,18)

Základní otázka

Jak se Ježíš díval na církev? Jaký úkol jí svěřil? Jsou odpovědi na tyto otázky pro nás stále aktuální?

Kristus je stvořitelem, hlavou a udržovatelem své církve. On touží, aby jeho lid zjevoval světu jeho charakter a principy Božího království.

Kristus založil církev sám na sobě, na živé Skále. Je úhelným kamenem, o kterém mluví Izajáš a David. „Proto praví toto Panovník Hospodin: Já to jsem, kdo za základ položil na Sijónu kámen, kámen osvědčený, úhelný a drahý, základ nejpevnější.“ (Iz 28,16) „Kámen, jež zavrhlí stavitelé, stal se kamenem úhelným.“ (Ž 118, 22) Skrze své slovo, jež prostřednictvím Ducha svatého osvětluje naši mysl, se nám Kristus nechává poznat jako náš Spasitel (Jan 14,21-23). Proto je jeho slovo základem pravé víry církve. Tak je autorita církve vložena do rukou toho, kdo obětoval svůj život za naše vykoupení.

Jako hlava církve dává Kristus svým služebníkům dary, které jim umožňují zjevovat jeho pravdu světu, aby všichni, kdo po tom touží, mohli patřit do jeho společenství. Společenství víry se tak buduje v lásce, která touží po tom, aby byl do něj zahrnut každý věřící člověk.

JEŽÍŠ ZAKLÁDÁ NOVOZÁKONNÍ CÍRKEV

Mat 16,13-17 zaznamenává Ježíšovu otázku, kterou položil svým učedníkům: „Za koho lidé pokládají Syna člověka?“ Chtěl, aby učedníci poznali a otevřeně potvrdili jeho totožnost, protože pouze tak v něj mohli plně uvěřit. Kdyby byl Kristus pouze učitelem poslaným od Boha, nemohl by být Spasitelem celého světa, ani Spasitelem všech lidí (1 Jan 2,1.2).

Ale Kristus byl Bůh, který přišel, aby vyučoval, zachránil a obnovil lidstvo prostřednictvím své smírující oběti. Učedníci si museli ještě před svým i Kristovým utrpením uvědomit, že právě on má nejvyšší autoritu (Mat 16,21-25). *Na skále*

1. Na jakém základu bude podle Ježíšových slov postavena jeho církev? Jaký je smysl tohoto symbolu? Mat 16,18 (srov. 5 Moj 32,3.4; 1 Kor 3,10.11; 10,1-4)

u prokazal ne Kristu - představitel

Jak ukazují 1 Petr 2,6-8, Petr sám sebe nepovažoval za skálu, na níž byla založena církev. Ježíš je Boží skálou, která je pro církev pevným a neotřesitelným základem (Mat 7,24.25). Právě na této skále si církev uchovává svou jednotu a identitu. V závislosti na ní pak společné svědectví všech apoštolů a proroků tvoří základ církve (Efez 2,20-22), s Ježíšem Kristem jako úhelným kamenem. Jejich svědectví se stává základem, protože Duch Kristův, který v nich působil, inspiroval jejich učení (1 Petr 1,10.11; 2 Petr 1,19-21).

2. Proč nemohou brány pekla přemoci církev? Efez 1,15-23; Zj 1,10-18

Slovo *peklo* pochází z řeckého slova *hadés*, což znamená „říše mrtvých“, „smrt“ nebo „hrob“. Kristus tedy použil slovo, které se vztahovalo na temné a zlé síly dábla (Mat 16,18).

„Po šest tisíc let se víra stavěla na Kristu. Po šest tisíc let narážely vlny a bouře satanova hněvu na skálu našeho spasení – a nepohnuly jí.“ (TV 291)

3. V čem spočívá tvá zodpovědnost jako člena církve, jestliže dbáš na to, aby „pevnost“ zůstala bezpečná proti satanovým lstivým svodům?

KRISTOVO SLOVO JE ZÁKLADEM - BIBLE -

Základem každé vlády jsou její zákony. Ústava prověřuje každé politické rozhodnutí i společenské poslání státu. To platí také o církvi. Základem její vlády a ústavou její víry je Bible, Boží slovo (viz Iz 40,8). *Podobnost o stánkách na*

1. O jakých dvou kritériích pro budování „na skále“ Ježíš hovoří? Mat 7,24.25

= Slyš a plni je -

„Slovo Boží je tou jedinou pravou jistotou světa. Je to pevný základ. Pán Ježíš řekl: 'Nebe a země pomínou, ale má slova nepomínou.' (Mat 24,35)" (MB 107)

Ježíšova slova, věčné evangelium, má být základem a ústavou povahy i života každého věřícího. Takový způsob budování umožňuje církvi svědčit o pravdě, protože Kristus k němu dává svou sílu (1 Kor 3,11).

2. Co Ježíš stanovil jako podmínku pravého učenictví? Jan 8,31; Luk 8,21

Myš: Půlkrváci jsou k těm slyš a plni -

Tento požadavek můžeme naplnit pouze tehdy, jsme-li přeměněni jeho milostí. Kristus je živým Slovem (Jan 1,1-3.14). Všechny věci stvořil a udržuje svým slovem. Proto bychom i my jako církev měli ukazovat na jeho moc. Právě jeho slovo dává našim životům smysl, ukazuje na principy a vede k pravdě.

Jsi turistou, nebo cestovatelem? Edwardu Huttonovi, anglickému autorovi cestopisu o Itálii, bylo italskou vládou uděleno nejvyšší civilní vyznamenání. Když popisoval rozdíl mezi Itálií jeho prvních studií a Itálií dneška, poznamenal, že kdysi byla Itálie zemí cestovatelů. Ale dnes je zemí turistů, kteří nerozumí tomu, co vidí.

To je dobrá ilustrace toho, jak mnozí křesťané čtou svou Bibli. Místo toho, aby byli cestovateli, kteří jdou pomalu vpřed, zkoumali vše do hloubky a přitom přijímali požehnání, jsou pouhými turisty, kteří rychle spěchají, aniž dokáží porozumět tomu, co čtou (Donald Grey Barnhouse, Let Me Illustrate 31).

3. Jak poznání, že Kristus je živým Slovem, ovlivňuje tvůj přístup k Písmu?

ON JE HLAVOU, MY JSME TĚLEM

Biblický obraz církve, který jsme studovali v prvním úkole, naznačuje, že církev je spíše živým organismem než organizací. To však neznamená, že nemá organizaci. Co může být jemnější, složitější nebo citlivější než živý organismus? Církev ve skutečnosti tvoří lidé, jejichž srdce jsou naplněna Kristem.

„Hlavou každého muže je Kristus.“ (1 Kor 11,3) Bůh, který položil všechny věci k Spasitelovým nohám, „ustanovil jej svrchovanou hlavou církve, která je jeho tělem, plností toho, jenž přivádí k naplnění všechno, co jest“ (Efez 1,22.23). Církev je vystavěna na Kristu jako na svém základu a musí ho poslouchat jako svou hlavu. Nemá záviset na člověku a člověk ji nemá ovládat.“ (TV 292)

- Tělo je videno jako hlava*
1. Proč je Kristus nazván hlavou církve? Prostřednictvím koho vykonává svou vůli? 1 Kor 12,12.27.28

Vy jste tělo Kristovo – ustanovte si círum

Kristovo tělo, církev, je živým nástrojem, prostřednictvím kterého Kristus slouží světu. Apoštol Pavel zdůrazňuje potřebu spolupráce mezi různými částmi těla (1 Kor 12,14-25). Tato rozmanitost – místo toho, aby byla příčinou znepokojení nebo zklamání – umožňuje církvi, aby sloužila světu, jenž potřebuje fyzickou, duchovní i sociální pomoc. Výsledkem přítomnosti Ducha svatého mezi námi, kteří tvoříme společenství věřících, bude posvěcená jednota v rozmanitosti. Pokud však v této věci selžeme, zůstane poslání církve pouze nedosažitelným ideálem.

2. Jaká moc nebo vliv dává tělu sílu, a umožňuje mu tak růst? Efez 4,11-16; Jan 13,34.35

*Rád – spřádaní =
Vrajinuo láska =*

„Čím více se budeme svou povahou podobat našemu Spasiteli, tím větší bude naše láska k těm, za které zemřel. Křesťané, kteří si navzájem projevují ducha nesobecké lásky, nesou svědectví o Kristu, jež nevěřící nemohou popřít ani mu odolat. Je nemožné odhadnout moc takového příkladu. Nic tak úspěšně nezmaří satanovy plány a nic tak nebuduje království Vykupitele jako Kristova láska, kterou projevují členové církve.“ (5T 167.168)

3. Jakým způsobem Kristus projevoval lásku? Jak ty můžeš projevit lásku vůči svým bližním?

KRISTUS ZAPLATIL ZA CÍRKEV

Církev je Bohem ustanovené společenství věřících. Ale Boží děti žijí na planetě, která se staví nepřátelsky vůči zájmům Božího království reprezentovaného církví. Kromě toho členové církve byli vykoupeni ze života vzpoury proti Bohu a z otroctví satanovy moci.

1. Jakou cenu Bůh zaplatil, aby mohl založit církev? Sk 20,28

Církev je Boží rodinou (Efez 2,19), jejíž práce má zjevovat smiřující Kristovu lásku ke světu ve zbožnosti, jež se projevuje vírou i činy. Na základě toho všichni, kdo vnímají Boží lásku, budou přitahováni do Kristovy rodiny, tedy církve.

Po celou věčnost nikdy nezapomene Boží vykoupená církev na cenu, která byla zaplacená za její vykoupení. Golgojský kříž se navěky stane středem jejího zájmu a obsahem jejich písní.

2. Jak vykoupení z hříchu, tak i členství v Boží pozemské Rodině je vzácným požehnáním. Jaké další přednosti otlivá Ježíšova krev těm, kdo jej přijali? Žid 10,19-23 (srov. Žid 4,14-16; 9,12-14)

Skrze Kristovu krev a prostřednictvím moci Ducha svatého máme duchovní přístup ke trůnu milosti, který je v nebeské svatyni svatých. Tam můžeme rozmlouvat s Bohem, přijímat ponaučení a nalézt milost a slitování, abychom byli schopni pomoci druhým v době nouze. Tato přednost se nedá slovy popsat.

Dokážeme ji zcela docenit pouze na základě osobní zkušenosti.

„Přinášej Bohu své potřeby, své radosti, své starosti, svá přání i své obavy. Tvé břímě ho netíží, ani ho neunaví. Ten, jenž ví o každém vlasu na tvé hlavě, není lhostejný k potřebám svých dětí... Nic, co se týká našeho pokoje, není tak malé, aby si toho nevšiml. Žádná kapitola našeho života není tak temná, aby si ji nemohl přechist, žádná situace, v níž se octneme, není tak těžká, aby ji nemohl zvládnout.“ (CK 68)

3. Co bys měl udělat – ve světle ceny, jež byla zaplacená za naše vykoupení – s darem života, který ti Bůh dal? Přemýšlej o 1 Kor 6,19.20 a 2 Kor 5,14-16. Jak bys měl ve světle tohoto výkupného jednat s druhými, a to dokonce i s těmi, kteří jsou jen velmi těžce milovat?

POSLÁNÍ CÍRKVE A JEJÍ DARY

Církev je víc než jen pouhá skupina lidí, jež zpívají, modlí se, kázají a věří přibližně stejným věcem o Ježíši Kristu. „Církev je nástroj, který Bůh ustanovil ke spáse lidstva. Byla zřízena ke službě a jejím posláním je přinášet světu evangelium. Od počátku bylo v Božím plánu, aby jeho církev obrážela světu jeho plnost a výtečnost. Členové církve... mají zvěstovat jeho slávu.“ (SA 9)

1. Vyjmenuj čtyři části pověření, které dal Kristus svým učedníkům těsně před tím, než vystoupil ke svému Otci do nebe. Mat 28,18-20 Proč není každá z těchto částí sama o sobě dostačující?

Dílo, které Ježíš svěřil svým učedníkům, neměli vykonávat pouze čas od času jako příležitostnou práci, ale měli je konat trvale až do konce světa. Tak se vyslání učedníků vztahuje také na nás. Naše práce bude efektivní úměrně tomu, jak jsme spojeni s Kristem. Dokonalý Spasitel zjevil dokonalou pravdu, která je všem přístupná. Tak je zcela obráceným lidem odpuštěn každý hřích, jsou uzdraveni a plně utvrzeni ve veškeré pravdě.

2. Splnit Kristův úkol vyslání do světa, jenž je stále zkaženější, je nesmírně náročný. Ale Kristus nás nenechal bez pomoci. Co dal po svém nanebevstoupení církvi a proč? Efez 4,7-16

Používáním těchto darů církev zjevuje Kristovu lásku světu. Prostřednictvím darů Ducha, které Kristovi následovníci používají díky Boží milosti a moci, přijímá svět pozvání ke smíření s Bohem, prostřednictvím jeho Syna (2 Kor 5,17-21).

„A Duch i nevěsta praví: Příklad! A kdokoli to slyší, ať řekne: Příklad! (Zj 22,17) Každý, kdo to slyší, má pozvání opětovat. Nechť se člověk zabývá v životě čímkoli, jeho nejpřednějším zájmem by mělo být získávání lidí pro Krista... Služba nezáleží jen v kázání. Slouží i ti, kdo ulevují nemocným a trpícím, pomáhají potřebným, potěšují malomyslné a malověrné.“ (TV 578)

3. Co může Bůh – za předpokladu, že budeš mít opravdovou lásku ke Kristu a budeš ochoten splnit jeho cíle – tvým prostřednictvím vykonat k prospěchu ostatních? Jak lze tvoji lásku a zbožnost ještě prohloubit?

Doporučené studium

Když čteš Zj 1,10-20, uvažuj nad důvěrným spojením Krista a jeho církve. Přečti si také „Předzvěst kříže“ a „Jděte a učte všechny národy“ v knize Touha věků (290-292, 575-584) a „Velké poslání“ v knize Skutky apoštolů (19-24).

„Pro ty, kdo věří, je Kristus bezpečným základem. Na tomto živém kameni mohou stavět Židé i pohané. Je dost velký pro všechny a dost pevný, aby unesl tíhu a břímě celého světa.“ (SA 115)

„Církev Boží nezaložila lidská síla a moc, a proto ji lidská moc a síla nemůže zničit. Ne na skále lidské moci, ale na Kristu Ježíši, Skále věků, byla církev založena... Přítomnost Boží dává stálost věci Boží. ‚Nedoufejte v knížata, ani v člověka‘ (Ž 146, 3); tento výrok je určen také nám. ‚V obrácení a ztišení bude vaše spása.‘ (Iz 30,15) Slavné dílo Boží, založené na věčných zásadách spravedlnosti, nikdy nezanikne. Bude pokračovat a silit, ne moci ani silou, nýbrž mým Duchem, praví Hospodin zástupů‘ (Zach 4,6).“ (PK 391.392)

Diskusní otázky

1. Jak ovlivňuje vědomí, že Kristus je zakladatelem a hlavou církve, tvůj postoj k členství v církvi?
2. Zjistili jsme, že Písmo mluví o církvi jako o Kristově těle a o jeho nevěstě (Efez 5,23-32; Zj 19,7.8). Diskutujte o významu těchto přirovnání vzhledem k našim přednostem i naší odpovědnosti jako členů jeho církve.
3. Srovnej svůj život a své pořadí hodnot s následujícím citátem: „Všichni, kdo přijímají život Kristův, jsou povoláni k dílu pro spásu svých bližních. Pro toto dílo byla založena církev a všichni, kdo přijímají její svaté závazky, se tím sami zavazují, že budou Kristovými spolupracovníky.“ (TV 578)

Shrnutí

Kristus založil církev, jejímž základem je on sám. Jeho záměrem je, aby církev žila v souladu s jeho slovem a zvěstovala světu jeho principy. Církev pokračuje v díle samotného Krista. Proto jako členové církve máme ukazovat světu – prostřednictvím našeho společenství, povahy, slov a činů –, jaký je Kristus.

Západ slunce 17.53

APOŠTOLSKÁ CÍRKEV

Základní text

„Boží moc provázela svědectví apoštolů o vzkříšení Pána Ježíše a na všech spočívala velká milost.“ (Sk 4,33)

Základní otázka

Jaká byla povaha církve po Ježíšově návratu do nebe? Jaké vlastnosti měnily život a poslání církve? Měly by se i v dnešní církvi projevovat stejné rysy? Jestliže ano, proč? Jestliže ne, proč ne?

Novozákonní církev byla v prvním století plná moci a milosti. Svědectví apoštolů o Ježíšově životě a učení, jeho oběti a vzkříšení vyburcovalo všechny věřící a povzbudilo církev k rychlé evangelizaci celého světa

Uspěch evangelia byl výsledkem díla Ducha svatého, které konal prostřednictvím života věřících. Apoštolové žili ve vzájemné shodě. Všechno jejich myšlení vyplňoval Kristus, jejich cílem bylo rozšíření jeho království. Myšlením a povahou se přiblížili myšlení svého Mistra a lidé „poznávali“, že jsou to ti, kteří bývali s Ježíšem (Sk 4,13).“ (SA 31)

Boží moc a dary, které apoštolové přijali o letnicích, umožnily, aby jejich evangelizační úsilí bylo účinné. Zaslíbení, že tato moc se mezi námi probudí v posledních dnech, dodává našemu studiu apoštolské církve na významu. „Než Bůh naposled navštíví zemi svými soudy, probudí se jeho lid k původní zbožnosti, jaká na zemi byla od dob apoštolů.“ (VLB 331)

LETNICE

1. Co Kristus zaslíbil a přikázal svým učedníkům před svým ňanebevstoupením?
Sk 1,6-9

Zaslíbení:

Přikaz:

„Když učedníci čekali, až se zaslíbení vyplní, pokořili se v opravdové lítosti a vyznali svou nevěru...

Učedníci se s opravdovou vážností modlili, aby jim byla dána schopnost jednat s lidmi a promlouvat k nim v běžném styku taková slova, jež přivedou hříšníky ke Kristu. Zapomněli na všechny rozpory, na touhu po nadvládě a semkli se v křesťanském společenství.“ (SA 26)

2. Jaký byl výsledek toho, že se učedníci podřídili Kristovým radám? Sk 2,1-8.
41-47; 4,13.33

Den letnic nebyl jedinečným a neopakovatelným projevem Boží moci prostřednictvím svědectví apoštolů. Tehdy začala působit Boží moc, která se až do konce jejich života stále více projevovala v jejich práci, jak je to patrné z knihy Skutky apoštolů.

Evangelium bylo kázáno všude... Srdce učedníků přetékala láskou tak bohatou, tak hlubokou a tak dalekosáhlou, že je pobízela k cestě do všech končin světa i k vydávání svědectví o radosti a záchraně v kříži našeho Pána Ježíše Krista. Když hlásali evangelium, které je Boží mocí ke spasení, jejich srdce se poddávala moci Ducha svatého. Denně bylo k církvi připojováno nové území.“ (ML 61)

Jestliže odložíme stranou sobectví, nejednotu, pýchu, domýšlivost – tak, jak to udělali první učedníci –, pak stejné nadšení pro Kristovu slávu a pro spasení druhých přinese podobné výsledky.

3. Kdosi řekl, že „předtím než Kristus poslal církev do světa, seslal Ducha do církve. Stejně pořadí musí být dodrženo i dnes.“ Modli se za moc letnic ve svém životě!

CÍRKEV, KTERÁ JE PŘÍKLADEM

Prvokřesťanská církev se navzdory svým selháním a pochybnostem opravdově odevzdala Kristu, studovala jeho slovo a evangelizovala svět. V církvi se také projevoval duch společenství a praktické lásky, jenž neměl obdoby v žádné jiné skupině lidí, která kdy žila na světě (Sk 4,31-35; 11,28-30; Řím 15,25.26). To všechno platilo především o době, která bezprostředně následovala po Ježíšově ukřižování.

= ve 3. křesťanském období
1. Jaké bylo tajemství životaschopnosti a úspěchu rané církve? Sk 4,9-13

Být s Kristem. „Svůj život máme spojit se životem Pána Ježíše, být na Kristu závislí. Máme jej přijímat jako chléb života, který sestoupil z nebe a jako čerstvou vodu z pramene, který nikdy nevysychá. Jestliže budeme o svém Pánu stále přemýšlet a jestliže mu naše srdce bude projevovat chválu a vděčnost, pak bude náš náboženský život stále svěží. Naše modlitby se stanou rozmluvami s Bohem, jako kdybychom mluvili s přítelem. A Bůh nám bude osobně sdělovat svá tajemství...

Náboženství Ježíše Krista se projevuje v životě každého, kdo je přijme, jako povzbuzující a všepronikající zásada, jako živá a účinná duchovní moc. Přinese mu svěžest, sílu a trvalou radost mládí...

Takový prožitek uschopní kazatele pravdy, aby mohl představovat Ježíše Krista.“ (KP 74)

2. Když církev početně rostla, vznikaly samozřejmě i problémy. Apoštolové – prostřednictvím svých dopisů, které se nám dochovaly – radili mladé církvi ve sporných otázkách. Jak církev přijímala tato poselství a jaký byl jejich účinek? 2 Kor 7,8;16; 1 Tes 2,13

Sbory přijímaly Boží slovo, jenž tlumočili Boží poslové. To prvokřesťanským sborům dodávalo sílu a bylo zdrojem jednoty, duchovní obnovy a zralosti. Tímto způsobem obdrželi první křesťané mravní sílu, kterou bylo velice těžké narušit. Apoštolové se nechovali jako tyrané, ale jako milující strážci a vůdci stáda (2 Kor 1,24; 1 Petr 5,1-3).

3. Jsi potěšen, když tě Bůh napomíná, nebo tě slova napomenutí uráží?

ORGANIZOVANÁ CÍRKEV

Apoštolové usilovali o budování církve, protože si uvědomovali, že církev je Boží viditelnou rodinou, která je povolána k tomu, aby světu zvěstovala evangelium. Rychle poznali, že organizace není nepřítelem duchovního života, jestliže je jejím účelem zachování řádu evangelia. Bez organizace a určitého systému by v práci církve zavládl zmatek a vzrostl by počet falešných učitelů. A i když apoštolové předpovídali, že také k tomu dojde, posvěcení věřící kdekoli na světě budou nadále zachovávat Boží přikázání a mít víru Ježíšovu (1 Tim 6,3-5; Zj 12,17).

1. V prvním sloupci uveď stručně okolnosti, které vedly křesťany k vytvoření organizace. Ve druhém sloupci uveď výsledky jejich úsilí.

	Okolnosti	Výsledky
Sk 1,14-26		
Sk 4,31-37		
Sk 6,1-7		
Sk 15,1-31		

„Pořádek zachovávaný v rané křesťanské církvi jim umožňoval, že postupovali pevně vpřed jako dobře vycvičené vojsko oděné zbrojí Boží. Skupiny věřících, ač byly rozptýlené na rozlehlém území, byly jako údy jednoho těla; všechny pracovaly jednotně ve vzájemné shodě. Vznikly-li v místním sboru neshody... a nemohli-li se věřící mezi sebou shodnout, nesměly se takové spory stát příčinou rozkolu v církvi, nýbrž byly předneseny na všeobecném shromáždění celé obce věřících, které tvořili určení zástupci různých místních sborů a v němž hlavní odpovědná místa měli apoštolové a starší.“ (SA 65)

2. Daly by se některé situace ve tvém sboru nebo v církvi všeobecně řešit podobným způsobem?
3. Kdyby si prvotní církev nevážila organizace, jak by to ovlivnilo její pokrok při hlásání evangelia?

JEDNOTA TVÁŘÍ V TVÁŘ PROBLÉMŮM

Prvotní církev musela čelit dvěma nebezpečím – pronásledování a teologickým sporům. Pronásledování posilovalo jednotu a bylo neočekávaným podnětem pro evangelizaci (viz Sk 3-5; 8,1-4). Proto se satan rozhodl, že bude vyvolávat neshody.

1. Jaký spor mezi křesťany z pohanů a křesťany ze židů vedl ke svolání všeobecného koncilu v Jeruzalémě? Sk 15,1-6

Mnoho křesťanů ze židů, kteří se obávali, že obrácení pohané budou zpochybňovat významné, Bohem ustanovené body jejich víry, usilovalo o to, aby všichni věřící přijali ceremoniální zákon včetně obřizky. Ale apoštol Pavel, Barnabáš a někteří z jejich spolupracovníků učili ostatní, že ceremoniální zákon byl na Golgotě zrušen.

2. Jak apoštolové řešili problém, který pocitovala zákonická skupina mezi křesťany ze židů, ohledně vzrůstajícího počtu věřících pohanů? Jaký výsledek přineslo úsilí apoštolů? Sk 15,3.4.7-31

*Jeruzalémský koncil = 49
stole let: 70-80*
Jeruzalémský koncil byl nejen příležitostí k teologické diskusi, ale také příležitostí k vyprávění o pokroku zvěstování evangelia mezi pohany. Delegáti potom při řešení celého sporu vzali v úvahu to, jak Duch svatý úžasným způsobem projevuje moc po celém světě.

„Při řešení hlavní otázky se vyskytlo tolik různých hledisek, že se zdálo, že shromáždění stojí před nepřekonatelnými těžkostmi. Avšak Duch svatý již vyřešil tuto otázku, na níž závisel zdar křesťanské církve, a možná sama její existence.“ (SA 126)

Rozhodnutí koncilu, vedené Duchem svatým, umožnilo přijímat obrácené pohany do církve.

„Jednalo se o princip, který byl velmi jednoduchý, ale nesmírně důležitý. Je Boží dar pouze pro několik vyvolených, nebo pro celý svět? Jestliže jsme ho přijali, máme na něj pohlížet jako na přednost, nebo jako na odpovědnost? V naší době se tento problém nemusí objevovat ve stejné podobě, ale stále existují rozdíly mezi třídami lidí, mezi národy, mezi barvami pleti. Právý význam křesťanství si plně uvědomíme pouze tehdy, jestliže jsou strženy všechny zdi a bariéry, které působí rozdělení.“ (William Barclay, The Acts of the Apostles 113)

PAVEL A CÍRKEV

Farizeus Saul kdysi považoval za svou povinnost pronásledovat církev. Ježíš ho však proměnil v nadšeného Kristova svědka.

1. Jak Bůh spojil apoštola Pavla s církví po jeho dramatickém obrácení? Sk 9,4-19; 26,19

Myl jen
Apoštol Pavel se obrátil a byl povolán jako apoštol samotným Kristem, bez pozvání nebo úsilí církve. Avšak když vstoupil do Pavlova srdce Ježíš, vedl ho k přímému spojení se svou církví. Toto spojení apoštol Pavel uchovával po zbytek svého života.

„Tak Ježíš potvrdil moc své organizované církve a připojil Saula ke svým ustanoveným nástrojům na zemi. Kristus má nyní církev, která je jako jeho zástupce na zemi, a jí přísluší úkol ukazovat kajícímu hříšníku cestu života.

Mnozí si myslí, že za své světlo a poznání nesou odpovědnost jen před Kristem, a nikoli před jeho uznávanými následovníky na zemi. Ježíš je přítel hříšníků a jejich bída se dotýká jeho srdce. Má všechnu moc, jak na nebi, tak na zemi; respektuje však všechny prostředky, jež ustanovil pro osvětlení a spásu lidí, a přivádí hříšníky do církve, kterou učinil prostředníkem, jenž přináší světlo světu.“ (SA 82)

2. Co měla církev podle Božího příkazu učinit, pokud šlo o Saula (apoštola Pavla) a Barnabáše? Sk 13,1-3

I když apoštol Pavel a Barnabáš již aktivně a úspěšně pracovali na základě Božího pověření, vedl Duch svatý vedoucí církve, aby toto pověření sami podpořili obřadem vzkládání rukou.

Skrze církev Bůh „oznamu je své úmysly a svou vůli. Žádnému ze svých služebníků nedává Bůh poznání, které by se nekrylo s poznáním církve samé... Ve své prozřetelnosti přivádí Bůh své služebníky do těsného spojení se svou církví, aby méně věřili v sebe, zato však více důvěřovali druhým, jež řídí, aby prováděli jeho dílo.“ (SA 108)

3. Na základě následujících textů urči, jak apoštol Pavel chápal církev. Podobá se jeho postoj našemu vlastnímu pojetí? 1 Tím 3,15; 1 Kor 12,4-28; Eféz 4,1-16; 5,25-32

Doporučené studium

Jestliže chceš zjistit více informací o tom, jak byla prvotní církev organizována, přečti si kapitolu „Sedm diakonů“ v knize Skutky apoštolů (60-65).

Jednota v rozmanitosti. Ježíš řekl svým učedníkům, že mají kázat evangelium všem národům (Mat 28,19) a přesně to také udělali. Přečti si následující texty a najdi na mapě místa, o kterých je v nich zmínka (Pomůže ti to k pochopení rozmanitosti kultur a národností, které tvořily apoštolskou církev.): Sk 2,5-11; 8,4.5.26.27; 10,1; 13,4.

Sk 13,1 popisují rozmanitost ve vedení církve. „Rozdílný původ a činnost mužů, o kterých se zde mluví, naznačuje, že církev v Antiochii měla „mezinárodní“ vedení. Barnabáš byl z Kypru, Lucius z Kyrény, Menahem byl pravděpodobně palestinský aristokrat a Saul rabín z Tarsu v Kilikii...

Simeon. Křestní jméno tohoto muže (Simeon nebo Šimon) naznačuje, že měl židovský původ. Jeho druhé jméno (Černý) je překladem latinského přídavného jména, které mu bylo dáno pro jeho tmavou barvu pleti.“ (6BC 279)

Diskusní otázky

1. Jaké měly ženy podle následujících textů (Sk 1,14; 9,36-42; 16,11-15; 17,4.12; 18,1-3.24-28; Řím 16,1-4.6.7.12.15) postavení v apoštolské církvi?
2. Jak je možné ve světle Ježíšovy modlitby podle Jana 17 zachovat v církvi jednotu a duchovní čistotu?
3. Zbožnost byla charakteristickým znakem prvokřesťanské církve. Jaké jsou vlastní rysy takové zbožnosti? Jak se může zbožnost stát základním rysem naší církve dnes?

Shrnutí

Prvotní církev zářila světlem Kristovy lásky. Postupovala stále vpřed a všude šířila poselství Kristova kříže. Rozsáhlost díla a rozdílnost lidí, kteří byli zasaženi evangeliem, nezmenšovala Boží moc k zachování jednoty uvnitř církve.

Pán zachoval celistvost evangelia a pouto vzájemného společenství dvěma způsoby: (1) prostřednictvím koncilů s řádně zvolenými zástupci z celého světa a (2) prostřednictvím inspirovaných spisů apoštolů a proroků.

Západ slunce 16.41

MISIJNÍ POSLÁNÍ CÍRKVE

Základní text

„Dostanete sílu Ducha svatého, který na vás sestoupí, a budete mi svědky v Jeruzalémě a v celém Judsku, Samařsku a až na sám konec země.“ (Sk 1,8)

Základní otázka

Jaký je původní smysl existence církve?

Jedním ze základních důvodů existence církve je šíření evangelia. Evangelium (dobrá zpráva) je mocí Kristova smíření, jasným vysvětlením proroctví i Božího soudu a výzvou k poslušnosti na základě víry.

Svou nejvlastnější podstatou a svým zacílením je církev dynamickým misijním hnutím, jež se vztahuje na celé lidstvo. Klíčové texty, které mluví o tomto poslání, nacházíme v 1 Moj 12,1-3 a Mat 28,18-20. Ellen Whiteová pronesla dva významné výroky ohledně tohoto příkazu: „Každý pravý učeník se rodí do království Božího jako misionář. Ten, kdo pije živou vodu, stává se studnicí života. Příjemce se stává dárce. Milost Kristova v duši je jako pramen v poušti, který vyvěrá, aby poskytl občerstvení všem.“ (TV 128)

„Členové nově založených sborů by měli zakládat další sbory a připravovat plány, které se mají uskutečnit. Tato evangelizační práce se má dále rozvíjet; je třeba připojovat nová území a tímto způsobem zvětšovat obdělanou část vinice. Tento kruh se musí stále rozšiřovat, až obklopí celý svět.“ (Ev 19)

Tento týden se budeme zabývat studiem církve jako misijního hnutí a budeme hledat odpověď na otázku, co to znamená pro nás.

BŮH A NÁRODY

Prvních jedenáct kapitol knihy Genesis popisuje dějiny světa až do doby patriarchy Abrahama. V těchto kapitolách naznačuje Hospodinova smlouva s Adamem a Evou, že Božím záměrem je evangelizace lidstva (1 Moj 3,15). Enoch se stává živým příkladem moci věčného evangelia. A samotné jméno Metúšelach (Matuzalém), jež znamená „když zemře, přijde to“, je živým svědectvím, že „přišla hodina soudu“. Oním přicházejícím soudem byla v tomto případě potopa. Jádrem poselství tří andělů se objevuje na počátku dějin stejně jako na konci.

Potom Bůh obnovuje smlouvu s Noemem a jeho rodinou, tentokrát spojenou s dosud viditelným znamením – duhou. Výčet národů v 1 Moj 10 a 11 naznačuje Boží záměr jednat s celým lidstvem v souladu s ustanoveními své smlouvy.

1. Vysvětlí výrok apoštola Pavla zaznamenaný v Sk 17,26, že Bůh určuje místo, kde by člověk měl žít.

z přikladu ve 2. kapitole
Pozorně se podívejme na verš 27. Pavel říká pohanům v Aénách, že nemohou uniknout před Boží přítomností. Bůh lidi ponechává poblíž nějakého člověka nebo skupiny, která jim vydá svědectví o jeho plánu spasení. *Ally křesťanský Pa*

„V té době, kdy lidská společnost byla rozdělena na kasty a kdy právo člověka nebylo často uznáváno, pronesl Pavel velkou pravdu o lidském bratrství... V Božích očích si jsou všichni lidé rovni a všechny lidské bytosti jsou svému Stvořiteli povinny svrchovanou poslušností. Pak apoštol ukázal, jak se milost a milosrdenství Boží vine jako zlatá nit ve všem jednání Božím s člověkem.“ (SA 157)

2. Jak do tohoto obrazu zapadá Jonáš? Proč utíkal? Jon 4,1-3 Proč ho Bůh přivádí zpět? Jon 4,10,11

Bůh se sklání k lidem a v malém městě nalézá muže, který je schopen vykonat určený úkol; proto ho posílá jako misionáře. Tento muž však nechce jít – nemá rád lidi, kterým má pomoci. Ale protože si Bůh přeje, aby byli Asyřané zachráněni, téměř ho přinutí jít. Výsledkem je velké probuzení. To, že se Bůh rozhodl evangelizovat Asyřany – dokonce i navzdory tomu, že váhavý misionář nechce –, je příkladem Boží touhy zachránit lidstvo.

3. Existují lidé, které nemáš rád, ale kteří se však přesto mají dozvědět o Kristu? Bůh jim chce nějakým způsobem zvěstovat své poselství. Je možné, že právě skrze tebe!

POVOLÁNÍ ABRAHAMA A POSLÁNÍ CÍRKVE

1. Co říká 1 Moj 12,1-3 o misijní povaze Abrahamova povolání a vyslání?

Buďte příchůnci ...

Bůh se znovu sklání a zde v pohanéské společnosti, která uctívá měsíc, nalézá osobu, jež je ochotna splnit jeho nařízení. Nechává Abrahama přestěhovat do oblasti, kam stále přicházejí noví lidé, a přikáže mu, aby zvěštoval evangelium. 1 Moj 10-12 nám v podstatě říká, že Bůh vytvořil prostor pro vznik zvláštní skupiny lidí (Abraham a jeho potomci), která se stane královstvím kněží a svatým národem (2 Moj 19,6). Tak Bůh bude přítomen mezi svým lidem a jeho lid bude žít uprostřed lidstva. Také apoštol Pavel se řídil tímto modelem, protože si uvědomoval, že jeho vyslání k pohanům je jeho „posvátnou službou“ (Řím 15,16).

„Tato naděje na vykoupení příchodem Syna Božího jako Spasitele a Krále neuhasíná v lidských srdcích. Od počátku jsou vždy nemnozí, jejichž víra proniká oparem přítomnosti ke skutečnostem budoucnosti. Adam, Set, Enoch, Metuzalém, Noe, Sem, Abraham, Izák a Jákob – skrze ty a skrze mnohé další uchovává Hospodin vzácná zjevení své vůle. A tak dítkám Izraele, vyvolenému lidu, z kterého bude dán světu zaslíbený Mesiáš, oznámil Bůh požadavky svého zákona a seznámil ho se spásou, která bude dokonána usmiřující obětí jeho milovaného Syna.“ (PK 448)

2. Ještě jednou si přečti poslední větu v 1 Moj 12,3. Jaké z ní vyplývají důsledky pro úlohu církve při evangelizaci světa?

Příchůnci o tohle budou ...

Vyvolení Abrahamů přichází ve stejnou chvíli, kdy zaznívá zaslíbení požehnání pro všechny národy. Abraham a Izrael i jeho potomci, byli vyvoleni pro službu. „Smyslem vyvolení je služba, a pokud se tato služba nekoná, vyvolení ztrácí svůj význam a nemá úspěch.“ (H. H. Rowley, The Biblical Doctrine of Election 52)

3. Co pro tebe osobně – jako člena církve dnešní doby – znamená spojení mezi vyvolením a službou?

JERUZALÉM: MISIJNÍ CENTRUM ZEMĚ

1. Co říká Iz 2,2 o úloze Jeruzaléma (Sijónu) při evangelizaci světa ve starozákonní době?

zamyšlení
Vždy bylo Hospodinovým záměrem, aby Izrael misijně působil při šíření evangelia. „Nebo slituje se Hospodin nad Jákobem a vyvolí zase Izraele, a dá jim odpočinutí v zemi jejich; a připojí se k nim cizozemec a přidržeti se budou domu Jákobova.“ (Iz 14,1; kral.)

Jeden z klíčových textů naznačuje, že přicházející Mesiáš bude poslán ke všem národům: „Zde je můj služebník, jehož podepírám, můj vyvolený, v němž jsem našel zalíbení. Vložil jsem na něho svého ducha, aby vyhlásil soud pronárodům.“ (Iz 42,1; viz také Mat 12,18)

Ve starozákonní době Bůh misijně působil prostřednictvím Izraele, který si vyvolil a který zaujal mezi národy nepřehlédnutelné místo. Izrael se měl stát příkladem Božího jednání s lidmi. Nežidé měli přicházet do Jeruzaléma, aby zjistili, proč se v Izraeli děje tolik dobrého. Byli by pozváni do církve – do chrámu (viz 5 Moj 4, 5-8). Tak by se Jeruzalém stal magnetem, který by přitahoval lidi do hlavní svatyně. Odpovědnost Izraele spočívala v jejich Bohem daném povolání – být vzorem pro svět ve společenském i náboženském životě.

2. Jak návštěva královny ze Sáby u Šalomouna ilustruje „dostředivou“ misijní metodu? 1 Král 10.4.5

Královna ze Sáby navštívila Jeruzalém, protože „uslyšela zprávu o tom, co Šalomoun vykonal pro Hospodinovo jméno“ a chtěla ho „vyzkoušet hádankami“ (1 Král 10,1). Domů se vrátila s jasnou představou o Bohu. „Požehnán buď Hospodin, tvůj Bůh... Protože si Hospodin zamiloval Izraele na věky, ustanovil tě králem, abys zjednal právo a spravedlnost.“ (1 Král 10,9) O mnoho století později pochopil jeden z jejich krajanů vztah mezi židovstvím a křesťanstvím prostřednictvím misionáře, se kterým se setkal na cestě pouští (Sk 8,26-40).

3. Pochopil někdo z těch, kdo tě navštívili, že tvůj Bůh je laskavý? Přiměla je tvá moudrost a zbožnost ke chválení Boha?

„TAK JÁ POSÍLÁM VÁS“

Včera jsme poznali, že ve Starém zákoně Bůh používal „dostředivou“ metodu evangelizace. Příslušníci okolních národů měli přicházet do Jeruzaléma a tam poznávat Boha Izraele.

1. Jak se změnil tento systém v Novém zákoně? Jan 20,21

Ježíš chce, aby jeho poselství bylo nesené do celého světa. Proto posílá učedníky se slovy: „Jako mne poslal Otec, tak já posílám vás.“ (Jan 20,21) Tento systém je znám jako „odstředivý“. Vychází ze středu a směřuje ven. Lidé nejsou pouze přiváděni dovnitř, ale jsou posláni hledat a přivádět k Bohu další lidi. „Příkaz hlásat evangelium je založením misie Kristova království. Učedníci měli opravdově usilovat o duše, pozvání milosti měli předat všem. Neměli čekat, až lidé přijdou za nimi, měli sami jít se svým poselstvím k lidem.“ (SA 20)

2. Prostuduj si text Jan 4,35-38. Co Ježíš viděl, avšak jeho učedníci nikoli? Jak naléhavé je získávání dalších lidí?

Zemědělskou sezónu v Palestině ohraničovaly dvě hlavní události – „raný“ a „pozdní“ déšť. Při raném dešti vzklíčilo zaseté semeno; pozdní déšť dal úrodě dozrát. Ježíš upozornil (Jan 4) učedníky na to, že i když umí správně spočítat dobu mezi oběma dešti („Neříkáte snad: Ještě čtyři měsíce a budou žně?“ – Jan 4,35), neuvědomují si dostatečně, že v Ježíšových očích byla pole zralá ke žni ještě před příchodem „pozdního deště“!

Jinými slovy: Mnoho lidí čeká na dobrou zprávu stejně jako samařská žena, kterou Ježíš našel u Jakobovy studny. Problém spočívá v nedostatku „ženců“, kteří by shromáždili tyto lidi!

Učedníci neměli vizi rostoucí církve. Neviděli mezi Samařany nikoho, kdo by byl „zralý ke žni“. Ježíš ale viděl celé vesnice takových lidí, i jejich obrovský počet za hranicemi Samařska.

„Pozvání evangelia nelze zužovat a předkládat je pouze těm málo vyvoleným, o nichž předpokládáme, že nám tím prokáží čest, přijmou-li je. Poselství je určeno všem.“ (TV 127)

3. Jak chápeš růst církve? Podívej se kolem sebe! Lidé, kteří čekají na to, až si jich někdo všimne, žijí i ve tvém městě!

JEŽÍŠ – SVĚTLO SVĚTA

Nám se nezdá nic divného na tom, když řekneme, že Ježíšovo poselství se vztahuje na celý svět. Mat 24,14 je téměř tak dobře znám jako verš Jan 3,16. V Ježíšově době to však byla revoluční myšlenka – myslet si, že by evangelium mělo být hlášáno někomu, kdo není Žid. Na konci života Pavel, církví ustanovený apoštol pohanů, nazýval začlenění pohanů do Božího království „tajemstvím“ (viz Efez 3,4-6).

1. Jak kněz Simeon popisoval Ježíšovo poslání? Luk 2,32

Když Simeon požehnal malému Ježíši, prohlásil, že bude „světlem, jež bude zjevním pohanům“ (Luk 2,32). Ve svých spisech mluví apoštol Jan často přímo o Ježíši jako o Spasiteli světa.

Smírná oběť za hříchy celého světa.

1 Jan 2,2

„Hle Beránek Boží, který snímá hřích světa.“

Jan 1,29

Bůh poslal svého syna, aby „byl svět spasen“.

Jan 3,17

„Víme, že toto je opravdu Spasitel světa.“

Jan 4,42

„Já jsem ten chléb živý...“ daný „za život světa“.

Jan 6,51

„A já... přitáhnu všechny k sobě.“

Jan 12,32

„A svět, aby poznal, že ty jsi mne poslal.“

Jan 17,23

„Já posílám vás.“

Jan 20,21

2. Co o celosvětové evangelizaci říká poselství tří andělů? Zj 14,6

Poselství, které tyto andělé zvěstují, není odklonem od evangelia ani jeho náhražkou, ale spíše rozšířením, vysvětlením a vyvrcholením věčného evangelia.

„Poselství o Kristově spravedlnosti musí znít od jednoho konce země na druhý, tak bude připravena cesta Páně. Je to Boží sláva, která završí dílo třetího anděla.“ (6T 19)

Doporučené studium

Čti Izajáš 58, Tento týden jsme podrobně studovali misijní poslání církve i myšlenku, že naše vyvolení úzce souvisí se službou. V této kapitole Izajáše je taková služba výstižně a prakticky popsána.

„Byla jsem poučena, abych náš lid odkázala na Izajáše 58. kapitolu. Pečlivě čtěte tuto kapitolu a usilujte o pochopení způsobu služby, který přinese oživení do našich sborů... Když se setkáte s trpícími lidmi, kteří potřebují pomoci, pomozte jim. Když potkáte hladové, nasycíte je. Tak budete sloužit jako sloužil Kristus. Mistrovým svatým dílem byla dobročinná služba. Je třeba povzbuzovat náš lid k tomu, aby se do tohoto díla zapojil.“

„Správným výkladem evangelia je propojení práce jak v oblasti tělesné, tak i v oblasti duchovní; taková práce se podobá Kristovu dílu.“ (WM 29.33)

(Čti také kapitolu „Vstříc ženichovi“ v knize Kristova podobenství 242-250.)

Diskusní otázky

1. Iz 58,13.14 nabádá Boží lid, aby zachovával sobotu. Jak nám zachovávání soboty umožní pomáhat trpícímu lidstvu?
2. Diskutuj o konkrétních způsobech, jak se ve společnosti můžeš dělit o poselství tří andělů, a přitom konat službu, o které mluví Iz 58. Zvláště uvažuj nad problémy a otázkami, které ovlivňují lidi v části světa, ve které žiješ.
3. Proč platí následující výrok: „Pokud by byl sbor ponechán sám sobě, nepochybně by většinu svého času a energie vynaložil na péči o sebe.“? Co tvůj sbor může udělat proto, aby se vyhnul tomuto problému?

Shrnutí

Církev je svojí podstatou a záměrem, který má v Božím plánu, dynamickou misijní iniciativou, která zahrnuje celé lidstvo. Tak je církev popisována v celé Bibli. Evangelizace je středem veškeré činnosti církve.

ORGANIZACE CÍRKVE

Základní text

„Bůh není Bohem zmatku, nýbrž Bohem pokoje.“ (1 Kor 14,33)

Základní otázky

Proč je i v církvi nutná organizace? Jak může organizace pomoci uskutečnit misijní cíle církve?

Rád ve vesmíru i v jeho církvi má svůj původ v Kristu. Kristus založil a zorganizoval církev proto, aby zvěstovala evangelium světu. Prostřednictvím církve zjevil Bůh plnost své lásky. V jeho církvi, která je „velvyslanectvím“ jeho nebeského království, jsme chráněni před satanovou mocí a jsme obnovováni k Božímu obrazu. Církev je Boží viditelná rodina, jejíž společenství a činnost má zjevovat nebeské království, jehož je součástí.

Boží uspořádání dává pokoj, stabilitu, soulad, vyváženost, zásadovost a účelnost každému aspektu našeho života. Protikladem organizace je anarchie. Ovocem, které bezvlády přináší, je zmatek. Skutečná organizace nestojí v protikladu k osobnosti jedince nebo individuálním právům. Spíše chrání hodnotu a důstojnost člověka a uvádí jej do náležitého vztahu se společenským řádem vesmíru (Řím 14, 7. 19). Pojícím prvkem Boží organizace je láska (Efez 1,9.10). Úkolem církve je ukázat působení Boží lásky ve sjednocené rodině věřících, kteří tuto lásku obdrželi. Jedná se o lásku, která má svůj původ v Bohu a dále se šíří do celého světa prostřednictvím služby smíření (Efez 4,15.16; 2 Kor 5,17-21).

POČÁTEK ORGANIZACE CÍRKVE

1. Jaký příklad církevní organizace můžeme nalézt ve Starém zákoně? 2 Moj 18,13-27 *Jitro poradil Mojžíšovi - bratři v Izraeli.*

„Božím záměrem je, abychom se poučili, pokud jde o řád a organizaci, od dokonalého uspořádání, které bylo zavedeno za dnů Mojžíše k prospěchu dětí Izraele.“ (ChS 73)

Je důležité si povšimnout, že Mojžíš (verš 21) ustanovil za správce muže, kteří se báli Boha, nepodváděli, nikomu nestranili a nikým se nedali podplatit. Pak nejen dobře sloužili lidu, ale lidé si svých vůdců vážili jako mužů, kteří měli vynikající charakter, jejich radami se mohli řídit a jejich authority si mohli vážit.

„Úplně se vyčerpáš, stejně jako tento lid, který je s tebou.“ (2 Moj 18,18) Jitro moudře poradil Mojžíšovi, aby zorganizoval lid, dříve než zcela přijde o své zdraví. Jen málokdy dokážeme udělat více, jestliže se přetěžujeme, i když se jedná o práci pro Pána. A jestliže jsme vyčerpaní, pak už nejsme schopni udělat nic. Organizace nám nejen umožňuje pracovat účinněji, ale také chrání naše zdraví.

2. Popiš čín, jímž Kristus ustanovil církev! Mat 3,13.14

„Prvním krokem, který bylo třeba učinit, bylo založení církve, jež se po Kristově odchodu stane představitelem Krista na zemi...“

„Ježíš povolal své učedníky, aby je pak mohl vyslat, aby jako jeho svědkové pověděli světu, co viděli a co o něm slyšeli. Jejich úkol byl nejdůležitějším posláním, k jakému kdy byla povolána lidské bytost, a to hned po poslání samotného Krista. Měli se stát Božími spolupracovníky pro spásu světa.“ (TV 199)

Kromě vyslání dvanácti učedníků Kristus poslal ještě dalších sedmdesát pracovníků, vždy po dvou, a také je poučil, jak mají konat dílo evangelia (Luk 10, 1-9.17-20).

3. Přemýšlej nad tím, jak se cítíš, když máš mnoho práce. Jsi schopen udělat více, když máš práci uspořádanou nebo neuspořádanou? Jak ti může pomoci lepší organizace tvé práce pracovat pro Boha ještě účinněji?

PODSTATA ORGANIZACE

Každá opravdová jednota církve jako společenství je založena na jednotě každého věřícího s Kristem. Taková jednota umožňuje lidem různých temperamentů, schopností a kultur žít ve vzájemném souladu.

1. Ježíš se modlil za své učedníky a všechny jejich budoucí následovníky. Za co konkrétně prosil a proč? Jan 17, 19-26

„Poučení, které jsem obdržela od toho, kdo má autoritu, zní: Měli bychom zjistit, jak bychom měli odpovědět na modlitbu zaznamenanou v sedmnácté kapitole Janova evangelia.“ (8T 239)

„Ti, kteří jsou opravdově spojeni s Bohem, nebudou spolu žít v neshodách... Boží Duch, který vládne v jejich srdcích, přinese soulad, lásku a jednotu... V jednotě je síla. Rozdělení přináší slabost a porážku.

Dokonalá jednota je nejpřesvědčivějším argumentem, který můžeme dát světu o Kristově poslání... Naše schopnost zachraňovat lidi je úměrná naší jednotě s Kristem...

Malé rozdíly, na nichž trváme, vedou k činům, které ničí křesťanské společenství... Přiblížme se k Bohu a on se přiblíží k nám. Potom takto sjednocení se dostaneme až k němu. Sbory se stanou zahradami Páně, o které bude pečovat on sám.“ (OH 170)

2. Jakou roli hrají duchovní dary ve snaze dosáhnout jednoty? Srovnej rozdělení různých darů s Mojžíšovým činem, přenesení autority a práce na druhé. Efez 4, 11-16

I dokončení
Jednotu, za kterou se Ježíš modlil, nelze prosadit nějakým nařízením církve. Prosba o jednotu také není snahou potlačit mezi členy diskusi o důležitých otázkách (Mar 9, 33-37; Sk 15). Jednota, o kterou Ježíš prosí, je založena na jeho pravdě (Jan 17, 17.19).

3. Jak lze hovořit o důležitých otázkách, a přitom si zachovat ducha jednoty? x Efez 4, 1-3. 17-32; 2 Tim 2, 19-26

4. Nestává se ti, že příliš zdůrazňuješ některé „nepodstatné rozdíly“, jež tě odvádí od jednoty s Kristovým tělem? Modli se o to, aby nás Kristus uvedl v soulad se svým učením a svými záměry (Ev 370, 372).

Přesto Pána tu ať vyjdu dítka **POTREBUJEME JEŠTĚ DNES ORGANIZACI?**

1. Je církevní organizace i v naší době nezbytná? Proč? Lpk 10,2; Zj 14,6

Musíme vykonat celosvětový úkol – kázat evangelium každému, ať je kdekoli. To vyžaduje pečlivé plánování a činnou spolupráci.

O rozvoji díla v raných letech našeho hnutí se můžeme dočíst následující: „Jak se zvyšoval počet našich členů, bylo jasné, že bez nějaké formy organizace dojde k velkému zmatku a práce nepůjde úspěšně kupředu. Organizace byla nezbytná pro poskytnutí podpory kazatelské službě, pro vykonání práce v nových oblastech, pro ochranu sborů i kazatelů před nečestnými členy církve, pro správu církevního majetku, pro zvěstování pravdy pomocí tisku, ale i z mnoha jiných důvodů.“ (TM 26)

Přesto se mnoho členů bránilo myšlence organizace, protože ji považovali za autoritářskou. Tento odpor však nezískal podporu: „Hledáme Pána s upřímnou modlitbou, abychom pochopili jeho vůli a skrze jeho Ducha přišlo světlo o tom, že v církvi musí existovat řád a dokonalá kázeň – že je nutná organizace... Řád je zákonem nebes a měl by být i zákonem Božího lidu na zemi.“

Těžce jsme zápasili o založení organizace. Bez ohledu na to, že nám v této otázce Pán dával svědectví za svědectvím, byl odpor velmi silný, a bylo mu třeba čelit stále znovu a znovu. Věděli jsme však, že nás svou prozřetelností vede Bůh Izraele. Zapojili jsme se do organizování a projevil se významný rozkvět v našem hnutí.“ (TM. 26. 27)

Toto „dílo organizace“ umožnilo naší církvi založit školy, lékařské instituce, centra pomoci, misijní stanice a nakladatelství.

2. Před čím jsme varováni, co bychom neměli dělat?

„Ať nikdo ani neuvažuje nad tím, že bychom se obešli bez organizace... Byla budo-
vána na základě jeho (Božího) příkazu, prostřednictvím mnoha obětí a sporů. Ať
žádný z našich bratrů není sveden k tomu, aby se ji pokoušel rozbít, protože pak by
nastala situace, kterou si ani nedokážete představit.“ TM 27.28

CÍRKEVNÍ ÚŘADY

Jestliže má být organizace úspěšná, je nezbytné, aby měla určitou formu správy a dohledu, protože žádné dílo nikdy nepostoupilo kupředu bez řízení a vedení (Přís1 8,14-16; Mat 8,9; Řím 13,1-3). Uvažuj nad izraelským národem pod vedením Mojžíše a Jozua a později soudců. Přemýšlej také o rané církvi, kterou vedli apoštolové a starší (1 Tes 5,12.13).

1. Co všechno dělali vedoucí rané církve pro to, aby podnítli důsledné šíření evangelia, které by přinášelo trvalý efekt? Sk 14,23; 1-Tim 3,1-8

„Aby nově obráceným pomohli v duchovním růstu, postarali se apoštolové o důležitou věc, totiž o zavedení církevního řádu evangelia. Na všech místech..., kde byli věřící, byly řádně ustanoveny sbory. V každém sboru byli ustanoveni úředníci a byl zaveden vhodný řád a systém k správě všech záležitostí týkajících se duchovního blaha věřících.

To odpovídalo plánu evangelia, podle něhož měli být všichni věřící spojeni v Kristu v jediném společenství a podle něhož Pavel po celou dobu své činnosti svědomitě pracoval. Ti, kdo jeho působením na nějakém místě přijali Krista jako Spasitele, byli ve vhodnou dobu organizováni v církev. Stalo se tak, i když počet věřících byl nevelký.“ (SA 122)

2. O co by měli usilovat ti, kdo v Boží církvi zastávají určitý úřad? Mat 20, 20-28

3. Jak takový přístup vedoucích ovlivní mravní cítění lidí? Přís1 29,2

„Svět posuzuje velikost člověka podle mnoha věcí: Podle počtu lidí, které tato osoba ovládá, podle akademického vzdělání nebo intelektuálních schopností, podle ročního příjmu či majetku nebo počtu výborů a komisí, ve kterých je členem, atd. Ale v Božím díle nejsou takové věci důležité. Opravdovou zkouškou kvality vedoucího je odpověď na otázku: „Jsi ochoten sloužit druhým?“

Apoštolové byli zcela naplněni nesobeckou a sloužící láskou, kterou projevoval Ježíš. Modli se za to, abys prožil totéž.

CÍRKEVNÍ KÁZEŇ

V každé organizaci existuje způsob, jak dodržovat své základní principy. Kázeňskou autoritu, kterou Kristus udělil své církvi, nelze nikdy užívat diktátorským nebo kritickým způsobem. Záchrana a náprava jsou nejdůležitějšími záležitostmi každé právo-
platné církevní kázni.

1. Čti Mat 18,15-18. Jak Ježíšova rada týkající se církevní kázni naznačuje odpovědnost členů jednoho za druhého? Jak pomáhá uplatnění této odpovědnosti růstu církve?

„Když chybující člověk přijme napomenutí učiněné v lásce Kristově, uzná svoji chybu a prosí Boha i svého bratra za odpuštění, pak jeho srdce naplní nebeská záře. Spor je u konce, přátelství a důvěra je obnovena. Olej lásky odstraňuje zranění způsobené nesprávným jednáním; Duch Boží pojí srdce k srdci a v nebesích zaznívá hudba radosti ze vzniklého sjednocení.

Když se členové křesťanského společenství modlí k Bohu a prosí, aby jednali spravedlivě, milovali milosrdenství a chodili pokorně před Bohem, spočine na nich velké požehnání....

Dokonce i když chybující člověk nečiní pokání a stojí mimo církev, mají Boží služebníci úkol, který musí vykonat. Musí upřímně usilovat o to, aby činil pokání... Jeho bratři ho mají povzbudit na správné cestě a měli by s ním jednat tak, jak by si přáli, aby se zacházelo s nimi, kdyby byli na jeho místě.“ (GW 500.501)

„Cokoli odmítnete na zemi, bude odmítnuto v nebi, a cokoli přijmete na zemi, bude přijato v nebi.“ (Mat 18,18) Kristus nechtěl v tomto verši říci, že církev je neomylná nebo že má právo vytvořit si své vlastní příkazy a názory, ale že církev může vyžadovat nebo zakazovat pouze to, co žádá Bůh.

2. V jakých případech se v církvi uplatňuje kázeň? 1 Kor 5,1-5.9-13; 2 Tes 3, 6.10-15

Slovo *disciplína* (kázeň) pochází z latiny a znamená „učit se“. Jak se z církevní kázni můžeme naučit něčemu novému?

3. Jak můžeš pomoci člověku, kterého církev káznila?

Doporučené studium

Apoštol Pavel byl tvořivý a velmi pokrokový člověk. Byl vyhraněnou osobností. Takový člověk se může snadno stát nespolečenským, bojovně nepřizpůsobivým, odmítajícím spojení s jakoukoli organizací. Co vedlo apoštola Pavla k tomu, že se stal zastáncem jednoty církve? Řím 14, 7-19; 1 Kor 1, 10; 9, 19; 10, 32.33; 12, 13-27; Efez 1, 22.23; 3, 8-12.

Všimni si, že stejné věci mu bránily v tom, aby se příliš nesoustřeďoval na organizaci. Sk 20, 20-35; Gal 1, 10-12; 2, 14-16; 1 Tes 2, 4-6 také si přečti kapitulu „Žid a pohan“ v knize Skutky apoštolů (124).

„Pokud šlo o povinnosti nebo o princip, byl apoštol Pavel velmi důsledný; neo-hrozně kázal Krista, ale nikdy nebyl hrubý nebo nezdvořilý. Měl něžné srdce, byl vždy laskavý a myslel na druhé. Ohleduplnost byla hlavním rysem jeho povahy...

Nejvíce se Kristu podobají ti učitelé, kteří jsou laskaví, soucitní a zdvořilí, jejichž přesvědčení je pevné a jejich charakter ryzí. Nic je nemůže přimět k tomu, aby se odchýlili od své víry nebo je okouzlit natolik, aby se zřekli své povinnosti.“ (ML 193)

Diskusní otázky

1. Jak bys po prostudování tohoto úkolu odpověděl na základní otázky uvedené v jeho úvodu?
2. Jaké prvky v učení a životě Ježíše Krista povzbuzují k pravidelnému scházení se a ke společenství, kterým se ve všech dobách vyznačovala křesťanská církev?
3. Proč není spasení zcela soukromou záležitostí? Proč máme pomáhat jiným a nečekat jen, že budou lidé přímo vyučeni od Boha?
4. Některé velké oblasti severní Afriky, Asie a Středního východu nejsou téměř vůbec zasaženy evangeliem. Jak může organizace církve přispět k řešení tohoto problému?

Shrnutí

Kristus založil svou církev proto, aby systematickou evangelizací světa pozvala další lidi do jeho rodiny. Až do konce světa má organizace církve představovat Boží moudrost, ne jen předpisy a programy lidí. Vedoucí církve nejsou svrchovanými vládci, ale jen pomocnými pastýři. Jejich autorita je založena na Božím slovu, které mají vyvyšovat i ve svém vlastním životě a učení. Církevní kázeň by měla být vykonávána v přátelském duchu tak, aby bylo evangelium vyvýšeno a aby došlo k nápravě těch členů, kterým hrozí duchovní nebezpečí.

Západ slunce 16.19

ŽIVOT CÍRKVE (1. část)

Základní text

„Neboť my všichni... byli jsme jedním Duchem pokřtěni v jedno tělo a všichni jsme byli napojeni tímž Duchem.“ (1 Kor 12,13)

Základní otázky

Co znamená být členem Boží rodiny – církve? Jak a proč se změní život člověka poté, co se stal součástí této rodiny?

Pevně se drž skály. Mladému horolezci, který často šplhal ve Švýcarských a Francouzských Alpách, byla dána následující rada: „Máš dvě ruce a dvě nohy. To jsou dohromady čtyři končetiny. Vždycky dbej na to, aby se tři ze čtyř pevně držely skály. To je jediné pravidlo bezpečnosti.“ (Donald Grey Barnhouse, *Let Me Illustrate* 1 55)

Tato rada je také jediným pravidlem pro bezpečný duchovní život. Těsné spojení s Kristem, který je také skálou, je základem veškerého života církve. Trvalou otázkou člena církve, který se drží Krista, pak bude: „Pane, jak ti mohu nejlépe sloužit a vyvýšit tvé jméno na zemi? Jak bych měl ve svém životě jednat, aby lidé chválili tvé jméno? Jakým způsobem mohu vést ostatní k tomu, aby tě milovali, aby ti sloužili a ctili tě? Dej, abych toužil jen po tvé vůli a jí se řídil. Ať slova a příklad mého Vykupitele jsou světlem a silou mého srdce.“ (2T 129)

V příštích dvou týdnech budeme studovat život církve – co vše zahrnuje, jak přispívá ke splnění poslání církve a jak se ty do něj můžeš zapojit.

TAJEMSTVÍ ŽIVOTA CÍRKVE

1. Příběh mladého horolezce ilustruje, že spojení s Kristem je základem života církve. Jaké podobnosti, pokud jde o naše spojení s Kristem, nacházíme v textu Jan 15,1-8? Porovnej církev s tímto obrazem.

„Věřící představují ratolesti pravého vinného kmene; jsou napojeni na jediný vinný kmen, a tak jsou sjednoceni...

Větvičky vinného kmene nemohou splynout jedna s druhou, vždyť každá z nich je oddělena. Jestliže však jsou napojeny na jeden mateřský kmen, tvoří vzájemně společenství...

Křesťanská jednota je ukryta v ratolestech, které jsou připojeny k jednomu kmeni. Je to oživující síla kmene, jež vyživuje rouby, které se sjednotily s vinným kmenem. V myšlenkách, touhách, slovech i činech musí existovat trvalá shoda s Kristem..." (EGW, 5BC 1143)

2. Můžeme nějak dokázat, že jsme spojeni s Kristem? Jan 15,5; Gal 5,16-26

Když jsou ratolesti napojeny na vinný kmen, berou z něj svůj život. Když zůstaneme v Kristu, budeme budovat povahu, jakou má on. *Duchem kladte*

Ríkat, že jsme křesťané a členové Boží rodiny, má smysl pouze tehdy, když uznáváme, že jsme naprosto závislí na Kristu a každý den žijeme pouze z víry v něj. To je význam slova „zůstat“. Pak budeme – jako jednotlivci i jako církev – odrážet milost a povahu svého Spasitele. Potom „uvidíme vzkvétající církev, protože její členové nebudou žít pouze pro sebe, ale také pro toho, kdo za ně zemřel, a tak se stanou kvetoucími ratolestmi živého vinného kmene“ (EGW, 5BC 1144).

3. Udržování úzkého spojení s Kristem nám umožňuje prožívat zdravou náboženskou zkušenost v osobním životě i v životě společenství. Jak nám jednotlivé oblasti života církve (sobota, křest, večere Páně, správcovství, aktivní zapojení, návštěva sboru, křesťanské principy) mohou pomoci zůstat v Kristu – ať už jako jednotlivcům nebo jako sborové rodině?

4. Jakým způsobem se můžeme vyhnout zákonictví, jež je pokusem poslouchat Boha ve své vlastní síle?

VÝZNAM ČLENSTVÍ V CÍRKVI

1. Napiš tři důvody, proč by křesťané měli být součástí Boží církve. Efez 5, 25-27; 1 Jan 1,7; Fil 1,16.17

- 1.
- 2.
- 3.

Být částí Boží církve znamená být členem jeho rodiny se všemi právy i povinnostmi, které utvářejí rodinné vztahy. Ježíš nás přijal za své děti. Tuto přednost si však nemůžeme nechat jen pro sebe. Proto chceme i jiným lidem vyprávět o tom, jak se mohou stát členy jeho rodiny.

Církev by měla být zářícím chrámem v temném světě. Zdrojem světla by neměla být zářivá budova, ale členové, kteří jsou oblečeni v zářící roucho Kristovy spravedlnosti.

Jako Boží církev bychom neměli být výkladní skříní nejnovějších výstřelků nebo módy, ale spíše láskyplným společenstvím, které slouží světu. Každá část naší služby by měla být naplněna touhou získat druhé, protože největší potřebou lidstva je spasení?

2. Jaký vztah by k sobě měli mít členové církve? Kdo další, kromě církve, má z takového jednání užitek? Jan 13,34.35; Řím 12,3-13 (srov. 1 Kor 12,12-27)

Projevy Kristovy lásky a vzájemného respektu mezi členy církve činí evangelium poutavým a věrohodným. V dobrotě, milosti, spravedlnosti a v Boží lásce mezi členy církve smí svět spatřovat projev Kristova charakteru. Láskyplná služba každému, ať už je členem církve nebo ne, je mocnou silou svědectví církve a tajemstvím jejího úspěchu.

3. Podle Kristova příkazu je členství v církvi potvrzeno křtem (Mat 28,19.20). Jakým vlivem působí v církvi takový člen, který byl řádně připraven ke křtu? Sk 2,37-47; Řím 6,3-22

KŘEST

1. Jaký dvojitý význam má pro nás křest? Gal 3,27; 1 Kor 12,13

- 1.
- 2.

Už jste někdy slyšeli, že by někdo řekl: „Chci být pokřtěn v Krista, nechci však být členem žádné církve“? Přesto, jak jsme mohli číst v uvedeném textu, být pokřtěn v Krista znamená být také pokřtěn do jeho těla, církve. Křest je Bohem ustanovený způsob, jak máme projevit své obrácení ke Kristu a začlenění do Boží rodiny (Mar 16,16; Jan 3,5; Sk 2,38).

To nesnižuje osobní rozměr našeho společenství s Bohem (Mar 6,6; Ž 73,23-26). Když jsme pokřtěni, vyznáváme Krista před světem, a on se k nám přiznává před Otcem a jeho anděly (Luk 12,8).

2. Jaký je duchovní význam křtu? Řím 6,3.13; Kol 2,11-13

Jsm²e pokřtěni, protože jsme ukřižováni spolu s Kristem (Gal 2,19). „Křest symbolizuje ukřižování starého života. Je to nejenom smrt, ale také pohřeb. My jsme byli s Kristem „ve křtu pohřbeni“ (Kol 2,12). Tak jako pohřeb následuje po úmrtí člověka, stejně tak věřící sestupuje do vodního hrobu a jeho starý život, jemuž „zemřel“ přijetím Ježíše Krista, je pohřben.“ (SDAB 185)

Kristus po své smrti a pohřbu znovu vstal z hrobu. Při křtu i my povstáváme ze svého vodního hrobu k novému životu v Kristu. Moc, jež umožnila Kristu vstát z mrtvých, umožní i nám žít tímto životem (Řím 6,4). „Tento nový život nás pozvedá na vyšší úroveň lidské zkušenosti, ukazuje na nové hodnoty, cíle a touhy, které nás soustřeďují na odevzdání se Kristu Ježíši.“ (SDAB 185)

3. Lidé přicházeli k Janu Křtiteli, aby je pokřtíl. Proč některé z nich napomínal? Z jakého důvodu je pokání (tedy lítost nad hříchem a odvrácení se od něj) nezbytné? Luk 3,7-16; Sk 2,36-39

USTANOVENÍ SLUŽBY

Včera jsme se zabývali křtem jako součástí života církve. Dnes a zítra budeme studovat význam večeře Páně.

Ježíš si přál v průběhu dějin vštípit církvi cenu své oběti i význam druhého příchodu. Toužil po tom, aby církev měla jasnou představu, jaká by měla být její služba uvnitř i vně stále se rozšiřujícího společenství. Tyto pravdy znázornil ustanovením večeře Páně, která zahrnuje i obřad umývání nohou.

1. Při četbě textu Jan 13,1-17 hledej odpověď na následující otázky: (1) Proč Ježíš umyl učedníkům nohy? (2) Co řekl Petrovi? (3) Co řekl všem svým učedníkům?

Cesty byly v Palestině buď prашné nebo blátivé. Protože jednoduché sandály, které lidé nosili, je nemohly chránit proti této nečistotě, bylo úkolem služebníků umýt nohy hostům ještě předtím, než vstoupili do domu. Ale Ježíš a jeho učedníci neměli služebníky. A samozřejmě nikdo z dvanácti nechtěl tuto povinnost vzít na sebe. Pouze Ježíš, Boží Syn, byl ochoten to učinit!

Kristus ustanovil tento obřad, aby nám připomněl, že

- (1) „sám sebe zmařil, vzal na sebe způsob služebníka, stal se jedním z lidí“ (Fil 2,7);
- (2) potřebujeme pravidelné očištění, protože během naší křesťanské cesty někdy klopýtneme a upadneme, a to i když jsme přijali Krista a byli očištěni jeho krví;
- (3) potřebujeme ducha pokory, obětavé služby zbavené žárlivosti, pýchy a soběstřednosti.

„Tento obřad je Kristem ustanovenou přípravou pro svátostní službu... Člověk je tak založen, že sebe hodnotí mnohem výše než svého bratra, že myslí především na sebe a usiluje o získání nejvyššího postavení; a to často zavádí k podezřavosti a nevraživosti. Ustanovení, které Ježíš nařídil před večeří Páně, má rozptýlit vzniklá nedorozumění, oprostít člověka od sobectví, zbavit ho touhy po vyvýšení a přivést ho k pokoře srdce, a tím ke službě bližnímu.“ (TV 458)

2. Když Ježíš umyl svým učedníkům nohy, věděl, že jeden z nich ho zradí a další zaprou. Přesto Ježíš odpověděl na jejich nevěrnost pokorou a láskou. Modli se, aby se Ježíšův přístup stal i tvým postojem!

VEZMĚTE, JEZTE A PIJTE

„Večeře Páně má být radostnou chvílí, ne smutečním obřadem. Obřad umývání nohou, který ji předchází, je příležitostí pro sebezkoumání, vyznání hříchů, odstranění rozdílu a pro odpuštění. Když věřící přijmou ujištění o tom, že jsou očištěni Spasitelovou krví, jsou pak také připraveni vstoupit do zvláštního společenství se svým Pánem. S radostí se obrací k jeho stolu, stojí v zachraňujícím světle kříže, ne v jeho stínu, a jsou připraveni oslavovat Kristovo vítězství, které přináší spásu.“ (SDAB 198.199)

1. Jaký význam Ježíš stanovil pro chléb a hroznovou šťávu? Luk 22,15-20

Chléb a víno. Jedení symbolu Kristova těla a pití symbolu jeho krve představuje vtělení Božího slova do našeho každodenního života. Kristus říká (Jan 6,63): „Slova, která jsem k vám mluvil, jsou Duch a jsou život.“ Ježíš také říká (Mat 4,4): „Ne jenom chlebem bude člověk živ, ale každým slovem, které vychází z Božích úst.“ Když dovolíme Bibli, aby nás učila, jak bychom měli žít, budeme připraveni účastnit se večeře Páně.

2. Popiš postoj, s jakým, bychom měli přistupovat k večeři Páně! 1 Kor 11,27-29

3. Jakým způsobem můžeme rozvíjet tento postoj? Luk 15.18-24; Ž 51.6-12.17

Večeře Páně připomíná Ježíšovu smrtí za naše hříchy i jeho vstání, abychom osobně přijali spasitelné zásluhy jeho oběti. Tím, že nařídil, aby se tento obřad slavil až do jeho příchodu, stává se večeře Páně příležitostí, při které zpřítomňujeme Kristův druhý příchod a prožíváme radost z účasti na nádherném společenství v nebesích (Mar 14,22-25).

4. Jak večeře Páně sjednocuje a upevňuje církev? Při sestavování své odpovědi uvažuj nad 1 Kor 10,16.17: „A není chléb, který lámeme, účastí na těle Kristově? Protože je jeden chléb, jsme my mnozí jedno tělo.“

Doporučené studium

O jakém aspektu života církve mluví Žid 10,2 a proč? Jaký je biblický důvod a základ pro společnou bohoslužbu? 2 Moj 20,8-11; Ž 96,6-9; Sk 11,26

Existuje mnoho důvodů pro účast ve sborovém shromáždění a v sobotní škole. Patří k nim i následující: bohoslužba, společenství, modlitba, studium Božího slova, duchovní vzdělávání, vedení, inspirace, obohacení osobní i společné náboženské zkušenosti. A navíc, Kristus nemluví pouze k jednotlivcům, ale i ke svým sborům (Zj 2,7; 3,21.22; 22,16.17) Proto i my máme být v jeho sborech aktivní a měli bychom přijímat a vážit si Kristova poselství.

„Bůh nás učí, že bychom se měli shromáždit v jeho domě, abychom rozvíjeli vlastnosti dokonalé lásky. To umožní obyvatelům země vstoupit do příbytků, které Ježíš připravuje pro všechny, kdo ho milují.“ (6T 368)

Diskusní otázky

1. Jak bys po prostudování úkolu na tento týden odpověděl na základní otázky tohoto úkolu?
2. Myslíš si, že je nezbytné věřit celému oficiálnímu učení církve adventistů sedmého dne, abys byl věrným členem? Vysvětli svou odpověď na základě Písma. (Uvažuj o Gal 1,8.9; 2 Tim 3,14-17; 4,1-5; 2 Jan 9; Zj 12,17)
3. Jak se jako člen sobotní školy můžeš přímo zapojit do získávání jiných lidí pro Krista? Setkejte se jako třída sobotní školy tuto nebo příští sobotu a podrobně tuto věc prodiskutujte.

Shrnutí

Život církve je založen na našem osobním vztahu ke Spasiteli. Zahrnuje odevzdání, službu a úzké spojení s Kristem i spoluvěřícími. Když se připojíme k Boží rodině, zavazujeme se, že budeme spolupracovat s Kristem i se svými bratry a sestrami při evangelizaci tohoto světa.

ŽIVOT CÍRKVE (2. část)

Základní text

„Přemýšlejte o všem, co je pravdivé, čestné, spravedlivé, čisté, cokoli je hodné lásky, co má dobrou pověst, co se považuje za ctnost a co sklízí pochvalu.“
(Fil 4,8)

Základní otázky

Jak se sobota, správcovství a dodržování církevních zásad stalo součástí života církve? Jakým způsobem tyto věci pomáhají naplnit poslání církve?

Vidět evangelium. Jeden muž navštívil misijní stanici v oblasti střední Číny a žádal, aby se mohl stát křesťanem, i když nikdy neslyšel kázat evangelium ani neměl číst. Když se ho ptali, jak se dozvěděl o evangeliu, řekl, že ho viděl. Jeho soused, který byl dlouhou dobu „bezpečným“ mužem závislým na opiu, podnikl cestu do vzdáleného města a vrátil se zcela změněn; vytrhal mák na své zahrádce, opravil dům, zasadil a pečoval o svou úrodu a staral se o svou rodinu tak, jak se na „řádného“ muže sluší. Ještě nedávno byl závislý na drogách, a nyní vyprávěl, že jeho život změnilo Kristovo evangelium. Proto se onen muž, který toto svědectví slyšel a viděl, vydal na dlouhou cestu k misijní stanici, aby se stal křesťanem.

Opravdový křesťanský život dokáže evangelium vysvětlit jednodušeji a účinněji než jakkoli silný argument.

Jak mohou různé aspekty křesťanského života, které jsme studovali minulý týden, účinněji vysvětlit lidem kolem nás principy křesťanství? V tomto týdnu myslí na tutéž otázku při studiu dalších stránek křesťanského života.

NEJŠTASTNĚJŠÍ DEN

1. Jaký má sobota význam, zjistíš tak, že spojiš texty s následujícími odpověďmi: a) 2 Moj 31,13; b) Žid 4,1-10; c) 2 Moj 20,11; d) Zj 14,9-12

D

sobota je památkem Božího stvořitelského díla

D

sobota je znamením posvěcení

A

sobota je znamením věrnosti Bohu

B

sobota je znamením ospravedlnění z víry a odpočinutí v Kristu

I samotný Kristus měl ve zvyku účastnit se v sobotu bohoslužby (Luk 4,16). Když učedníkům říkal o pronásledování, které je postihne po jeho odchodu do nebe, nabádal je, aby se modlili, aby... se nemuseli dát na útěk v zimě nebo v sobotu (Mat 24,20). Po svém ukřižování Ježíš dokonce v sobotu odpočinul v hrobě, a tím potvrdil, že nás vykoupil.

Stejně i apoštolové považovali sobotu za svatý den. Když Ježíš zemřel, učedníci odložili přípravy na pohřeb, aby zachovali sedmý den (Luk 23,56-24,1). A Pavel byl dobře znám tím, že během svých evangelizačních cest navštěvoval sbory v sobotu (Sk 13,14; 17,1.2; 18,4).

2. Iz 58,13 říká, že sobota je dnem radosti. Jakým způsobem nám biblické rady týkající se zachovávání soboty i Kristův příklad pomáhají toho dosáhnout? 2 Moj 20,9.10; Mat 12,12; Mar 2,23; Luk 14,1

„Abychom pamatovali na sobotní den... (2 Moj 20,8), musíme na sobotu myslet během celého týdne. Je třeba předem připravit nezbytné věci, abychom ji mohli zachovávat takovým způsobem, který je Bohu milý. Měli bychom dbát na to, abychom se nevyčerpali během týdne natolik, že bychom se nemohli zapojit do služby v sobotní den.“ (SDAB 263)

3. Stejně krásný jako nově stvořený svět byl „největší dar, který Bůh mohl (Adamovi a Evě) dát... – přednost osobního vztahu s ním. Proto jim Bůh dal sobotu, den zvláštního požehnání, společenství a spojení se svým Stvořitelem.“ (SDAB 249) Jak by bylo možné přeorganizovat tvůj pracovní program během týdne tak, abys měl více síly zachovávat sobotu jako den společenství se svým Stvořitelem?

PRINCIPY KŘESŤANSKÉHO ZPŮSOBU ŽIVOTA

Otázka zásad církve v oblasti chování a životního stylu je citlivá a bývá často nepochopena. Téměř vždy bývá toto téma spojováno s otázkou: „Má církev „právo“ dávat rady v takových otázkách, jako je oblékání, strava, zábava a navazování vztahů? Pro člověka, který důvěřuje Bibli, je jednoznačnou odpovědí – ano, pokud církev prosazuje pouze ty zásady, které jsou v Bibli jasně vymezeny. Písmo světuje církvi zodpovědnost za vedení svých členů k zachovávání těchto zásad.

Jestliže má církev věrně plnit své poslání, musí se pevně držet všech Božích rad a v jejich duchu je zdůrazňovat jako závazné pro členy církve (Sk 20,27.28.32). Církev však nemůže vytvářet libovolné zásady; i když se jedná o Boží pravdy, nesmí je násilně vnučovat druhým (Luk 11,46; 1 Petr 5,1-3).

1. Kdo a co by tedy mělo být základem církevních zásad? 1 Petr 2,21; 1 Jan 2,3-11 (srov. Gal 5,16.19-26)

Prostřednictvím něho.
co jsme viděli a slyšeli ho
zůstat je u nás.

„Výše, než kam může dosáhnout nejvznešenější lidská myšlenka, se nalézá Boží ideál pro jeho děti. Bohobojnost a podobnost Bohu je cíl, kterého je třeba dosáhnout.“ (Ed 18; srov. Iz 55,8.9) Připravili bychom se o požehnání evangelia, kdybychom slevili z norem, které určil Kristus a jeho zákon.

2. Jaké základní biblické principy stojí v pozadí všech křesťanských zásad? Řím 12,1.2; Gal 5,16 (srov. Fil 4,8; 1 Jan 2,15-17)

7 Praktickým důsledkem obrácení se ke Kristu je to, že se mu díky působení Ducha svatého začneme podobat svým charakterem i chováním. Tato proměna je výsledkem působení Božího slova a jeho Ducha (1 Jan 2,5.6). Satan učí lidi milovat zlo a nenávidět spravedlnost. Není tedy divu, že Boží děti by měly přijmout hodnoty a způsob života, který se výrazně liší od toho, na čem staví svět.

3. Jak se díváš na Boží zásady? Proč někteří lidé považují zásady za břemeno? Co nás může uchránit před legalismem a sebespravedlností, nebo zase vlažností v otázce zachovávání křesťanských zásad? Jakým způsobem se pro nás mohou biblické zásady stát vzácnými – navzdory tomu, že mohou být v rozporu s atraktivním způsobem života?

ZVLÁŠTNÍ KŘESŤANSKÉ ZÁSADY

1. Jakým způsobem nám principy, které jsme včera studovali, mohou pomoci definovat zásady, pokud jde o zábavu, oblékání a zdraví?

„Křesťané nezískají nevěřící tím, že budou vypadat a budou se chovat stejně jako svět, ale naopak svou přitažlivou a svěží odlišností... Místo toho, aby zdobili svůj zevnějšek...“ (Petr) radí, aby se věřící soustředili na rozvoj toho, co je skryto v srdci a co je nepomíjitelné; tichý a pokojný duch; to je před Bohem převzácné (1 Petr 3, 1-4).“ (SDAB 286.287)

Lékařská věda opakovaně potvrdila platnost biblických zdravotních zákonů, které se týkají stravy, střídmosti, práce, cvičení a hygieny (viz 1 Moj 1,29; Přísl 23, 29-35; Iz 58,5-12; 2 Tes 3,7-13).

„Bůh je skutečným autorem nejen mravních, ale i fyzikálních zákonů. Boží zákon byl napsán jeho vlastním prstem na každý nerv, každý sval, každou schopnost, která byla lidem od Boha svěřena.“ (CD 17) Boží zákony nás neomezují, ale odkrývají tajemství štěstí, zdraví a úspěchu.

2. Zaznamenej vedle každého textu praktické zásady, o kterých se mluví v Písmu.

stu'
1 Kor 10,6-8

Efez 5,3.4 *h*

Gal 6,9.10 =

Ž 92,1-3; Kol 3,16.17

1 Tim 2,8-10; 1 Petr 3,3.4

Praktické -
Každodenní chválení Boha nám pomáhá naše starosti vidět ve správné perspektivě. „Při pohledu na našeho ukřižovaného Spasitele, který nás zachránil od trestu a vysvobodil nás z moci hříchu, nacházíme motivaci ke konání pouze toho, co se mu líbí (1 Jan 3,22).“ (SDAB 288)

SPRAVOVÁNÍ BOŽÍCH VĚCÍ

Správce je člověk, který dostal oprávnění pečovat o majetek nebo domácnost jiné osoby. Pro křesťana být správcem znamená, že má dobře spravovat dary, které mu Bůh dal. V nejširším slova smyslu, „správcovství zahrnuje moudré a nesobecké využití života“ (Paul Smith, Managing God's Goods 21).

Kristus projevil pravé správcovství prostřednictvím své nesobecké lásky, a tak nám ukázal, že zahrnuje úplné odevzdání se jemu a také službu světu. Správcovství znamená ochotně se s druhými rozdělit o všechno, co nám Bůh svěřil. Jako dobří správci pak přestaneme hodnotit život na základě výše svého platu, získaných titulů, známých a přátel či místa, kde žijeme, nebo vlivu, který máme.

1. V kterých pěti oblastech máme být Božími správci?

1. 1 Moj 1,26; 2,15

2. Mal 3,8-10

3. Mat 25,14-28

4. 1 Kor 6,19.20

5. Efez 5,15.16

„Moderní věda učinila ze země velkou laboratoř pro výzkum a pokusy. Takový výzkum přináší velký užitek, ale výsledkem průmyslové revoluce je také znečištění vody, vzduchu i země. Technický pokrok v některých případech přírodu spíše zne-
užíval, než aby ji moudře spravoval.“

Jsme správci tohoto světa a měli bychom udělat všechno, abychom zachovali život na všech úrovních; a to tím, že nebudeme narušovat ekologickou rovnováhu. Při druhém příchodu Kristus přijde, aby „zahubil ty, kdo hubili zemi“ (Zj 11,18).“ (SDAB 274)

2. Přemýšlej na modlitbě o požehnání a darech, které ti Bůh dal. Jak můžeš zlepšit správcovství těchto darů?

PODPORA BOŽÍ CÍRKVE

Bůh chtěl pro Izrael zajistit duchovní potravu, proto nařídil, aby kněží a levité, kteří sloužili v chrámu, se této službě plně věnovali. Každý izraelita měl svými desátkami podporovat kněze a levity. Dokonce i ti, kteří sloužili, měli také odevzdávat desátky (4 Moj 18,20.21.26). Bůh určil, že desátky se měly odevzdávat do „Božích skladů“, do církve. „(Desátky) jsou svaté Hospodinu.“ (3 Moj 27,30)

Mezi další příklady dávání desátků patří Abraham, který odevzdal „desátek ze všeho“ (1 Moj 14,18-20) Malkisedekovi, knězi Boha Nejvyššího. Dále Jákob, jenž slíbil dát Bohu desátek ze všeho, co obdrží ze Stvořitelovy ruky (1 Moj 28,22). Bůh potvrdil, že zákon o desátcích je svatým ustanovením, na němž závisí úspěch Izraele (4 Moj 18,24.26.28).

Kromě desátků Bůh přikázal lidem přinášet oběti pro budování a udržování jeho chrámu a podporovat různá odvětví služby jeho svatého národa (2 Moj 30,11-16; 2 Král 12,5.6 (kral. 12,4.5); 2 Par 24,8-14).

1. Vypiš si zaslíbení, která Bůh dal těm, kdo jsou věrni v desátcích a obětech.

Mal 3,10-12 Co Bůh řekl těm, kteří si desátky a oběti ponechávají? Mal 3,8.9;

Ag 1, 2-11

2. Jak doplňuje Nový zákon systém desátků a obětí? Mat 23,23; 1 Kor 9,7-14

„V dobách Izraele bylo třeba desátků a dobrovolných darů, aby bylo možno plnit nařízení o bohoslužbách. Může Boží lid dávat méně v dnešní době? Zásada hlásaná Kristem zní, že naše dary Bohu mají odpovídat světlu a výsadám, jichž se nám dostává. ‚Komu bylo mnoho dáno, od toho se mnoho očekává.‘ (Luk 12,48)... Protože vzrostly výsady a požehnání, jichž se nám dostává, a protože máme před sebou jako příklad nesrovnatelnou oběť slavného Syna Božího, neměli bychom svou vděčnost vyjádřit hojnějšími dary, aby také jiní mohli být účastní poselství spásy? Dílo evangelia si při svém šíření žádá větších prostředků, než jich bylo zapotřebí ve starých dobách. Zákon o desátcích a obětech je proto nyní ještě důležitější, než byl za starých Hebrejů.“ (PP 393.394)

3. S jakými pohnutkami a v jakém duchu bychom měli vracet Pánu to, co požaduje? 1, Par 29,11-16; 2 Kqr 9,6-10

Doporučené studium

Jaké poučení ohledně správcovství můžeme najít v podobenství o nepoctivém správci u Luk 16,1-15?

Přečti si následující: „Podobenství o nepoctivém správci“ a „Hřivny“ z knihy Kristova podobenství (217-222 a 190-216) a „Sobota“ z knihy Touha věků (191-197).

„Jsme proměněni pohledem na něj a když přemýšlíme nad dokonalostí našeho božského vzoru, pak budeme toužit, abychom byli cele proměněni a obnoveni v obraz jeho čistoty. Člověk, který „hladoví a žízní“ po proměně, se bude podobat tomu, koho uctívá. Čím více se naše myšlenky zaměří na Krista, tím více o něm budeme mluvit s druhými a budeme ho představovat světu. Jsme vyzýváni, abychom vyšli a oddělili se od světa, abychom mohli být syny a dcerami Nejvyššího; jako jeho děti žijící na zemi máme svatou povinnost vyvyšovat Boha. Nejdůležitější je, aby naše mysl očekávala na Krista, abychom až do konce mohli doufat v milost, která nám byla přinesena z nebe díky zjevení Ježíše Krista.“ (EGW, 3BC 1145)

Diskusní otázky

1. Jak bys po prostudování úkolu na tento týden odpověděl na základní otázky uvedené v jeho úvodu?
2. Představ si, že se ve tvé oblasti konala velká evangelizační kampaň. Mnoho obrácených lidí se připojilo k místním sborům, včetně tvého. Po několika týdnech mnozí z těchto obrácených odpadli. Další, kteří chodí do sboru, sláse nosí ozdoby a kdosi je viděl v sobotu nakupovat. Jak bys měl reagovat?
 - A. Obviníš kazatele a evangelistu, že pokřtili mnoho lidí, kteří na to ještě nebyli připraveni?
 - B. Zařekneš se, že již nikdy nebudeš finančně podporovat evangelizační přednášky ve svém sboru?
 - C. Napomeneš tyto nově obrácené za jejich nespolehlivé rozhodnutí a za nedostatek věmosti zásadám?
 - D. Budeš o svém znepokojení se vzniklou situací mluvit s kazatelem a možná s výborem sboru?
 - E. Osobně se s novými členy spřáteliš, budeš s nimi dále studovat a zapojoš je do setkávání malých skupin a různých společenských akcí?

Shrnutí

Náš osobní křesťanský život má vliv na to, jak církev plní své poslání. Když neobrácení lidé uvidí plody naší lásky ke Kristu – ať už v rozvoji našeho vlastního charakteru nebo ve službě druhým –, budou také toužit důvěřovat Kristu jako svému Spasiteli.

Západ slunce 16.06

CÍRKEV BOJUJÍCÍ

Základní text

„Nemyslím, že bych již byl u cíle anebo již dosáhl dokonalosti; běžím však, abych se jí zmocnil, tak jako mne se zmocnil Kristus Ježíš.“ (Fil 3,12)

Základní otázky

Jak Bible popisuje bojující církev? Jaké jsou její zbraně? Kdo je jejím velitelem? Jaký bude výsledek bojů, kterými musí projít?

Připoután řetězy k římskému vojákovi – to byla pro apoštola Pavla velká příležitost studovat vojenskou výzbroj. Možná právě proto došel k názoru, že v boji mezi dobrem a zlem mají také křesťané svou zbroj (Efez 6,10-17).

Opasek zapnutý kolem pasu vojáka držel pohromadě jeho výstroj a umožňoval mu pohyb. Jakým způsobem nám dává *opasek Boží pravdy* svobodu? Vojákův *pancír* chránil jeho srdce. Jak chrání křesťana *pancír spravedlnost*? Obuté sandály znamenaly, že voják je připraven vyrazit na cestu. Znakem křesťanů, který jde vpřed, je jeho horlivost zvěstovat evangelium. Velký, podlouhlý, dřevěný štít římského vojáka jej chránil před hořícími šípy, které byly namočené do smůly. Nárazem na štít se šíp uhasil. A jak vypadají satanovy šípy? Jak nás před nimi chrání *štít víry*? Přilba chránila vojákovu hlavu, kde sídlí centrum vůle a inteligence. Jak nás chrání *přilba spasení*? Voják používal svůj meč k obraně i k útoku. Je *meč Božího slova* pro křesťana také zbraní k útoku i k obraně? *Modlitba* je způsob, jakým oblékáme naši křesťanskou výzbroj.

NA POCHODU

Bojující církev představuje úsilí církve zvěstovat světu evangelium v průběhu celých dějin. Je nazvána bojující ne proto, že by používala násilné prostředky ke splnění svého poslání, ale proto, že její duchovní život a úsilí ji opakovaně přivádí do konfliktu s vládnoucími silami temnoty na zemi (Gal 4,29). Navíc právě duchovní slabost a nedostatky byly po mnoho staletí příčinou bojů, neshod a rozdělení i uvnitř samotné církve.

Ve své velké lásce Bůh dosáhne zázračným způsobem svého cíle – mít čistou církev (Efez 5,27). Je naší výsadou, že můžeme pochopit a pak také s Bohem spolupracovat při urychleném naplnění tohoto plánu.

1. Jak duchovně prospívala církev během reformace? Jaké naučení si můžeme vzít z její zkušenosti? Dan 11,30-35 (srov. Zj 3,1-6)

Člověk ani nedokáže docenit neohroženost věrných Božích svědků, kteří museli čelit strádání, pronásledování a smrti. Bůh dal sílu smrtelným lidem, kteří nade vše milovali Ježíše a jeho slovo, aby byli schopni vykonat pro pokrok Božího království velké činy.

Vůdci odpadlého křesťanství se pomocí lichotek a svůdných slibů snažili oklamat reformátory, lákat je ke kompromisům, a tak zastavit postup reformace (viz VLB 85.86).

2. Jakými zaslíbeními nás Bůh ujišťuje, že jeho bojující církev bude pokračovat v konání svého úkolu navzdory vnitřní slabosti i vnějšímu odporu? Šk 15, 13-17; Řím 16,17-20,25-27

„Apoštol Pavel očekává konečné vítězství předpovězené v 1 Moj 3,15, jež je na dosah. Tento konečný triumf nad silami zla již nyní předznamenává každé vítězství věřícího křesťana nad pokušeními a svody. Pavel zde myslí na vítězství, z něhož se budou těšit křesťané v Římě, pokud se vyhnou falešným učitelům, kteří se je snaží rozdělit a zmást.“ (6BC 651)

3. Nakolik jsi ochoten pracovat ve prospěch Božího království tváří v tvář zkouškám a nepřítelství? Jakou úlohu hraje v našem boji Boží láska?

OBJEKT BOŽÍHO VRCHOLNÉHO ZÁJMU

1. Jaké něžné výrazy používá Bůh, když hovoří o svém lidu, o církvi? Ž 45,9.10. 13-18 (srov. 2 Kor 6,16-18)

Nám „moderním“ lidem se může zdát, že žalmista nešetří chválou a projevy náklonnosti. Musíme si však uvědomit, že Boží myšlení a cesty se od našich vlastních velmi liší. Jeho láska je nezměřitelnou, vše pronikající mocí (Iz 55,9). Navíc Bůh ví, co v budoucnu vykoná v životě svých následovníků a někdy mluví o jejich oslavení jako o něčem, co se již stalo (Řím 8,29-31).

„I když se církev může zdát slabá a nedokonalá, je jedinou věcí, již Bůh věnuje ve zvláštním smyslu svou nejvyšší pozornost. Církev je jevištěm milosti Boží, na němž Bůh s radostí ukazuje, že má moc přetvářet srdce.“ (SA 11)

2. Proč Boží vyznání lásky ke své církvi není nevhodné nebo přehnané? 1.Kor 1, 30; 6,9-11

Korintský sbor byl plný rozkolů, nemorálností, sporů mezi jednotlivými členy, pokud šlo o zákon, byl také naplněn věroučnými omyly, nevěrností v desátcích, obžerstvím při večeři Páně i narušeným chápáním duchovních darů. Přesto apoštol Pavel tvrdil, že křesťané v Korintu jsou v Kristu obmyti, posvěceni a ospravedlněni (1 Kor 6,11).

Apoštol Pavel neomlouval jejich hříchy, ale připomínal jim jejich svaté povolení. Snažil se také, aby obnovili své odevzdání Kristu a změnili způsob života, kde je projevem takového odevzdání. Někteří členové církve však zůstali věrni Kristu. Navzdory všem jejím problémům apoštol Pavel nepovažuje církev za beznadějně odpadlou. Odpověď korintských křesťanů na jeho dopis dala za pravdu jeho důvěře, kterou v ně měl (2 Kor 7).

„Hospodin má organizované společenství, prostřednictvím kterého bude pracovat. Může být mezi nimi mnoho Jidášů; mohou do něho patřit neuvážliví Petrové, kteří ve zkoušce zapřou svého Pána; mohou zde být lidé, jako byl Jan..., kteří mohou být tak horliví, že by zničili životy jiných lidí..., ale velký Učitel hledá způsob, jakým by lidi vedl tak, aby na základě jeho rady napravili své nesprávné jednání. Stejně dílo koná i dnes se svou církví.“ (RC 199)

3. Jaké naučení a pokyny se snaží Kristus dnes předat nejen církvi, ale také tobě – členu své církve?

DOBŘÝ BOJ

1. K jakému aktivnímu boji volá Kristus své následovníky? 1 Tim 6,12 (srov., 2 Tim 2,2-5)

Tento boj není nepřátelským střetnutím s našimi bližními, ale dobýváním sebe sama, přemožením našeho srdce Boží láskou. To je nejtěžší bitva, jakou můžeme vést, a nejvznešenější vítězství, jakého lze dosáhnout. A Pán je připraven učinit z nás víc než jen pouhé dobyvatele (Řim 8,37).

Kromě přemáhání vlastního já má tento boj ještě další rysy. Musíme opravdově zápasit o víru, která byla jednou dána svatým. Musíme se postavit za pravdu, jak byla zjevena v Ježiši Kristu, a musíme pomoci zachraňovat další lidi z nepřátelského tábora. To všechno vyžaduje rozhodný boj, kterému nesmí bránit agresivní a mrzutý duch.

2. Přemýšlej znovu o zvláštní výzbroji, kterou nám Pán dává, abychom mohli zvítězit! Efez 6,10-17

Musíme obléci celou Boží zbroj. Musíme bez výhrad zasvětit Bohu celý svůj život. Pouze díky bezvýhradnému odevzdání se Kristu budeme se těšit skutečnému vítězství nad satanem – naším úhlavním nepřítelem.

„Pán nás poctil tím, že si nás vybral jako své vojáky. Bojujme za něj odvážně, stále dodržujeme právo... Když bojuješ o vítězství nad svými vlastními sklony, Bůh ti pomůže prostřednictvím svého svatého Ducha, abys byl uvážlivý v každém činu.“ (EGW, 6BC 1119)

3. Pokud použijeme své křesťanské zbraně správným způsobem, nikdy nezraní nebo nezahanbí někoho jiného. Jak můžeme být aktivní, energičtí bojovníci pro Krista, aniž bychom používali násilí nebo nátlak? 1 Kor 9,19-27; Kol 3,1-17

„Pravá víra vždy působí skrze lásku. Když se podíváš na Golgotu, neměl bys přestat plnit své povinnosti... ale měla by v tobě vzniknout víra v Ježíše, víra, která jedná, která očišťuje člověka od bahna sobectví... Od každého člověka se očekává, že bude bojovat boj víry. Jestliže někdo následuje Krista, nemůže být bezohledným v jednání s lidmi, nemůže mít tvrdé srdce, musí projevit pochopení. Ve své řeči nemůže být drsný. Nemůže být naplněn okázalostí a sebeláskou. Nemůže používat nátlak nebo hrubá slova. Nemůže stále jen vytýkat a odsuzovat.“ (EGW, 6BC 1111)

DÁVEJ POZOR NA SVÉ JEDNÁNÍ

Jedna z největších výzev pro bojující církev – to je snaha udržet vysokou mravní úroveň, a přitom se vyhnout duchu odsouzení a nepřátelství. Nemůžeme však také být zastánci lásky až k extrémní tolerantnosti. „Pravá láska je příliš čistá, než aby se jí dal zakrýt nevyznaný hřích... Nesmíme se smířit se zlem.“ (SA 363)

1. Kde začíná velké dílo reformy? 1 Tim 4.16 (srov. 5 Moi 4.9)

Musíme stále zdůrazňovat potřebu pokorného, každodenního sebezkoumání, abychom zjistili, zda stále věříme Ježíši Kristu. Ti, kdo touží zachraňovat tonoucí z prudkého proudu řeky hříchu, musí mít jistotu, že jejich vlastní nohy stojí pevně na bezpečné zemi. Mnoho horlivých reformátorů se domnívalo, že když bojují boj Páně, jsou před satanem zcela v bezpečí. Jiní lidé zase nekompromisně vedou ostatní k naprosté závislosti na svých vlastních teologických názorech a jen těžce si uvědomují, že jedině Bůh sám je soudcem vyváženého hlásání evangelia.

Dokazujme všechny věci na základě Božího slova, dávejme jeden druhému příležitost k růstu v chápání pravd, které je těžké plně pochopit. Nikdo z nás nemůže očekávat, že dokáže říci pravdu s takovou přesností a krásou, že všichni opravdoví lidé ji dokonale pochopí. Pochopení pravdy je ovoce milosti a je výsledkem osobního společenství věřícího člověka s Kristem a jeho slovem (1 Kor 8,1-3; 13,8-13).

V 1 Tim 4,16 Pavel „vyhlašuje nejvyšší důležitost pevného křesťanského charakteru jako předpokladu pro službu v církvi. Seznámení se s učením církve je dle těžké, ale tato znalost nemůže nikdy zastřít pochybnou pověst. Nejpřitažlivějším a argumentem pro křesťanství není přesvědčivá logika, ale vůně života podobného Kristu. Upřímní lidé hledající pravdu nemají zájem o teorii, ale o fungující filozofii života, která dokáže řešit jejich problémy a pomáhá jim překonat jejich slabosti. Když nevěřící lidé, kteří jsou ve svém srdci čestní, uvidí, že evangelium mění sobecké lidi bez smyslu života v čisté, nesobecké křesťany, budou přitahováni ke Kristu.“ (7BC 307)

2. Jak se můžeme při posuzování nejrůznějších věcí vyhnout odsuzování druhých, ale přitom dokázat rozlišit, co je správné a držet se čisté pravdy?

SATANŮV ODPOR, BOŽÍ OCHRANA

Ačkoliv existuje mnoho nejrůznějších aspektů pravdy, nikdy nesmíme zapomenout, že našim úhlavním nepřítelem je satan, jehož snahou je uchovat v církvi ducha konfliktů a rozporů. Jednota je velmi důležitá (Řím 15,1-7; 1 Kor 1,10; Fil 1,27-29).

1. Která skupina lidí musí čelit zvláštnímu útoku a jakým způsobem zvítězí?
Zj 12,10.11.17

I když obecně platí, že satan obchází jako řvoucí lev a nevybírávě vyhledává svou kořist (1 Petr 5,8), stejně tak platí, že se zaměřuje na ty, kdo zachovávají Boží zákon a svědectví. Takoví lidé však mají v Kristu svou bezpečnou duchovní ochranu. Sám Pán je posílí, aby dokázali odrazit satanovy útoky.

2. Jaké zaslíbení o ochraně dává Bůh svému lidu a za jakých podmínek platí?
Ž 18,29-38; 91,9-16; 144,1.2

Bůh nás vyzývá, abychom byli na stráži před nepřítelem. Jestliže důvěřujeme Bohu, nikdy nás neopustí. Jeho andělé stojí připraveni, aby nás vedli a chránili. „Když se dítky Boží uchýlí k Bohu, aby je ochránil před zlým, pozvedne Bůh v soucitu a lásce korouhev proti nepříteli. Nedotýkej se jich, praví, neboť jsou moji. Vyryl jsem je na dlaních svých rukou.“ (PK 375)

„Ježíš Kristus si ze všeho nejvíce přeje, aby lidstvo vysvobodil z nadvlády sata-na. Ale dříve, než nás vysvobodí z vnější satanovy tyranie, musí zlomit jeho moc uvnitř nás.“ (KP 100)

„Kristův život byl prostoupen poselstvím o Boží lásce. Kristus velmi toužil předat tuto lásku v hojné míře i jiným. Z jeho tváře vyzařoval soucit a jeho jednání bylo naplněno milostí a pokorou, láskou i pravdou. Každý člen bojující církve musí projevit stejné vlastnosti, pokud se má také připojit k církvi vítězné.“ (OH 366)

3. Jsme vyzbrojeni na útok, ale přesto máme být lidmi pokoje, který převyšuje veškeré chápání. Zůstaň blízko u svého Velitele, který nám dává spasení.

Doporučené studium

Čti Iz 62. Přemýšlej nad nevyčerpatelností Boží lásky i moci jeho milosti přetvořit slabé a nehodné bytosti v svaté kněžstvo, které přináší „duchovní oběti, milé Bohu pro Ježíše Krista“ (1 Petr 2,5).

Přečti si také kapitolu nazvanou „Koukol“ v knize Kristova podobenství (35-38).

„Zdá se, že někteří lidé si myslí, že když přijdou do církve, budou... se setkávat pouze s těmi, kdo jsou ryzí a dokonalí. Jsou horliví ve své víře a když vidí chyby na jiných členech církve, říkají: ‚My jsme opustili svět, abychom se nesetkávali s hříšnými sklony, ale zde se také nachází zlo.‘ Ptají se stejně jako služebníci v podobenství: ‚Kde se vzal plevel?‘ My však nemusíme být takto zklamáni, protože Bůh nepodporuje náš názor, že církev je dokonalá. Náš zápal vyzní naprázdno, pokud se budeme snažit, aby byla církev bojující tak čistá, jako bude církev vítězná. Pán nám nedovoluje postupovat násilně proti těm, o kterých si myslíme, že hřeší. Neměli bychom na počkání vylučovat či veřejně odsuzovat ty, kdo udělají chybu.“ (TM 47)

Diskusní otázky

1. Proč obraz Boží církve jako královského kněžstva a jeho svaté nevěsty (Iz 62, 3,5) není nepřiměřený? (viz Iz 40,1.2; Zj 7,14)

2. Jak může Kristus uznat církev za své vlastnictví, když v ní stále zůstává „plevel“ a „špatné ryby“? (Viz Mat 13,24-30.33-43.47-49; 2 Tím 2,19-21)

3. Jak lze „vyčistit tábor od Achanů“, a přitom se vyhnout pokušení oddělovat plevel od pšenice? (viz 1 Tím 5,20-22; 2 Tím 4,1.2; Tit 2,13-15).

Shrnutí

Ačkoli bojující církev byla sužována vnitřní slabostí i vnějším odporem, byla přesto vždy na cestě ke splnění Kristova záměru. Cílem je, aby zde byli lidé, kteří by věrně zrcadlili jeho charakter a konali jeho dílo. Tento lid zůstane předmětem Božího vrcholného zájmu zde na zemi. Kristus nás zve skrze moc své krve a svého slova k jednotě, kterou si ve svém životě můžeme osobně přivlastnit. Prostřednictvím své milosti chrání a zdokonaluje Kristus svou církev.

CÍRKEV OSTATKU

Základní text

„Drak v hněvu vůči té ženě rozpoutal válku proti ostatnímu jejímu potomstvu, proti těm, kdo zachovávají příkázání Boží a drží se svědectví Ježíšova.“ (Zj 12,17)

Základní otázky

Kdo tvoří Boží lid ostatku? Jak se můžeš stát jeho součástí?

Vládce vydal výnos. A když se o něm dozvěděli Boží děti žijící až na hranicích jeho říše, začaly zpívat a radovat se. Konečně mohou jít domů! Mnozí z nich – včetně Daniela – studovali proroctví a naléhavě prosili Boha, aby zasáhl v jejich prospěch. A Bůh vyslyšel jejich modlitby! Brzy se přibližně 50 000 z nich rozhodlo vrátit se a obnovit rodnou zemi. Jejich přátelé, kteří zůstali, je zahrnuli cennostmi, aby jim pomohli splnit tento úkol.

„Dlouhou cestu přes rozsáhlé pouště urazili bezpečně, a houf šťastných lidí, vděčných Bohu za tak mnohé milosti, se hned pustil do díla na znovuvybudování toho, co bylo strženo a zničeno.“ (PK 368)

Tak rychle, jak jen mohli, postavili oltář a obnovili bohoslužby, které byly přerušeny, když byl Jeruzalém zničen. Tvořili věrný pozůstatek a měli radost, když mohli konat Boží vůli. Snadno si lze představit, jak zpívali slova žalmu 126,1-3. Když budeš studovat úkol na tento týden, hledej srovnání mezi tímto ostatkem a ostatkem, který bude pracovat a radovat se během posledních dnů na zemi. Nauč se zpaměti žalm 126,1-3, abys jej mohl zpívat s pozůstatkem věrných při Kristově návratu.

IDENTITA OSTATKU

Biblické pojetí ostatku se vztahuje na jakoukoli skupinu věřících lidí, kteří vytrvali ve zkouškách, odpadnutí a pronásledování. Noe a jeho nejbližší rodina přežili potopu. Ostatek vyšel z Ur Kaldejských spolu s Abramem. Pozůstatek věrných neodpadl ani v období vlády izraelských a judských králů. Ostatek zůstane i v posledních dnech věrný Bohu, odmítne znamení šelmy (zachovávaný neděle), a to navzdory pronásledování.

1. Jak velká část lidí zůstane věrná Bohu? Mat 7,13.14 (srov. Přísl 20,6)

Jen málokdy dochází k pravému obrácení a ospravedlnění. Není to proto, že by bylo tak těžké jej získat, ale spíše proto, že většina lidí se nechává ovládat pýchou a sobectvím.

„Svatosti dosáhneme jedině tím, že se vzdáme vlastního já a přijmeme Kristovo smýšlení. Musíme ukřižovat pýchu a domýšlivost. Jsme ochotni zaplatit cenu, která se od nás vyžaduje? Jsme ochotni zcela podřídit svou vůli Boží vůli? Proměňující moc Boží milosti se na nás nemůže projevit, dokud jí to neumožníme.“ (MB 103.104)

2. Jaké tři znaky charakterizují především ostatek? Zj 12,17; 14,12

Věrnost Ježíši. Řecký text ve Zj 14,12 naznačuje i význam výrazu „víra v Ježíše“ (tak překládá např. Col). Taková víra patří spolu se zachováváním Božích přikázání k hlavním rysům křesťanského života. Přikázání zrcadlí Boží charakter a popisují jeho spravedlivé principy. Ježíš žil na zemi proto, aby nám ukázal, jaký je Bůh. A právě v Kristově síle jsme schopni poslouchat Boha a zrcadlit jeho podobu.

Tímto způsobem „církev ostatku vyvyšuje Boží přikázání a zachovává je ne v zákonickém smyslu, ale jako zjevení Božího a Kristova charakteru, který přebývá v srdcích opravdových věřících“ (7BC 833).

Boží ostatek poslední doby bude zachovávat čtvrté přikázání. Sobota je znamením Boží stvořitelské moci a je „svědkem Božího nároku na respekt a úctu lidí. Bezbožné lidi bude možné rozpoznat podle jejich úsilí zničit Stvořitelův pomník.“ (OFC 228)

POVAHA OSTATKU

1. Popiš povahové vlastnosti, které bude mít Boží ostatek! Sof 3,13; Zj 14,1-5

Není to pouze věrouka ostatku, co utváří jeho identitu a sílu, ale také kvalita jeho náboženské zkušenosti. Poctivost a ryzí chování, jež jsou ovocem úzkého společenství s Kristem, odlišují ostatek od většiny „křesťanů“, žijících v sebeklamu, jejichž náboženská zkušenost je naplněna výmluvami a lží. Ostatek prožívá radostné náboženství, které se projevuje nesobeckou prací pro záchranu druhých.

2. Vyjmenuj další vlastnosti, které má ostatek. Mat 24,13.14; Tit 2,11-14

Boží ostatek poslední doby zasáhne pronásledování (Zj 12,17). Projeví se však u něj vytrvalost, jež bude posilována oddaností a závislostí na jeho krvi a slovu (Zj 12,11). Věrní křesťané na sebe obléknou celou Boží zbroj (Efez 6,10-17).

V Bibli je mnoho příkladů těch, kdo vytrvali. „Ani strach ze smrti nemohl přimět zesláblého Davida k tomu, aby se napil vody v Betlémě, pro získání které stateční muži riskovali své životy. Ani hluboká lví jáma nezabránila Danielovi v jeho denních modlitbách, ani ohnivá pec nesvedla Sadraka a jeho přátele ke klanění se před modlou, kterou nechal postavit Nebúkadnezar... Všimněme si povahy Josefa. Jeho věrnost byla těžce zkoušena, ale dosáhl naprostého vítězství.“ (5T 43) Můžeme si také připomenout Annu, Abrahama, Marii z Magdaly, Marii, matku Ježíšovu, i Jana na ostrově Patmos.

To, co prožije ostatek, se bude podobat tomu, co apoštol Pavel popisuje v 2 Kor 6,3-10. Při svém boji pro Pána – ne jako agresorů, ale jako schopní obránci víry a osvoboditelé satanových zajatců – budou mít stále na mysli „blažené splnění naděje a příchod slávy velikého Boha a našeho Spasitele Ježíše Krista“ (Tit 2,13).

3. Přemýšlej o následujícím citátu v souvislosti se Zj 14,1-12. „Každý člověk, který se připojil k církvi, by měl být novou silou při dokončení velkého plánu vykoupení. Celá církev, spojená v dokonalé jednotě, by se měla projevovat aktivním misijním úsilím, jež povede a bude řídit Duch svatý.“ (8T 47)

ZVLÁŠTNÍ BOŽÍ DAR PRO OSTATEK

1. Jak jsme již viděli, ostatek se odlišuje tím, že zachovává Boží přikázání a drží se svědectví Ježíšova (Zj 12,17). Jak Písmo definuje „Ježíšovo svědectví“? Zj 19,10 (srov. 22,9)

Adventisté sedmého dne věří, že Duch proroctví se v naší době projevil ve spisech a službě Ellen Whiteové. Její spisy se shodují s Písmem a podávají podrobný a vyvážený výklad biblických proroctví. – I sám Ježíš zdůrazňoval, že je důležité pochopit význam proroctví (Mat 24,15; Zj 1,3). – Její rady nám jako církvi pomohly udržet organizační a teologickou jednotu. Rady jejího pera nám také pomohly spojit se v hnutí, zvítězit nad kulturními předsudky, rozvinout naši vizi misie, pustit se do velkého díla v oblasti médií, výchovy, sociální služby a lékařství.

Z teologického hlediska spisy Ellen Whiteové objasňují naše chápání velkého sporu mezi Kristem a satanem, jenž se objevuje v celém Písmu. Tento zápas vrcholí konečným vítězstvím Boží lásky.

O svých spisech Ellen Whiteová řekla: „Bibli se věnuje jen málo pozornosti, a proto dal Pán menší světlo, aby vedlo lidi k většímu světlu.“ (Ev 257) Proto její spisy vyvyšují Krista a jeho slovo, a zároveň odhalují satana a jeho lži.

Protože nás její spisy učí milovat biblickou pravdu a objevovat a zavrňovat každý podvod, vyvolává satan odpor ke svědectvím. Ellen Whiteová prorokovala, že tomu tak bude: „Proti svědectvím vzplane nenávisť, jejímž původcem je satan. Satanovou snahou bude, aby narušil důvěru sborů ve svědectví z následujícího důvodu: Pokud totiž budou lidé dbát na varování, napomenutí a rady Ducha svatého, satan nemůže tak jasně vystoupit se svými svody a spoutávat lidi svými klamy.“ (1SM 48; viz také kapitola „Podstata a vliv svědectví“ v 5T 654-672)

2. Přeješ si, aby tvá láska ke Kristu a k Bibli stále rostla? Čtení knih Ellen Whiteové může obohatit tvůj duchovní život.

VIDITELNÁ I NEVIDITELNÁ

Juda nás dopředu varoval, že církev bude stále více ničena sebevyvyšujícími blouznivci, kteří budou kázat falešné evangelium (Jud 3.4.8-13). Od jeho doby se tento úpadek téměř neustále prohluboval. Všechny formy necnosti a nemravností se zabýdly v odpadlých církvích. Mezi kněžími a kazateli dochází k sexuálním výstřelkům, objevuje se alkoholismus a zneužívání dětí. Zdá se, že zabývání se násilím a obscénní zábava se mezi věřícími lidmi vyskytuje téměř tak často jako mezi těmi, pro které náboženství neznamena vůbec nic. Je také patrné, že výskyt obžerství, pomluv, lakomství, rozvodů a „otročení“ módním vlivům je mezi křesťany téměř tak velký jako mezi nevěřícími.

Přesto je však Ježíš pro mnohé křesťany jejich Pánem a Spasitelem. Bůh touží, aby jeho viditelná, organizovaná církev ostatku svítla „zářivěji než měsíc a jasněji než slunce“. Ostatní mohou následovat toto světlo a připojit se k čistému křesťanskému společenství.

- Zachoval jsem v Bibli 1. Kor.*
1. Do jaké míry byl v Eliášově době ostatek „viditelný“? 1 Král 19,12-18 Jak se v této poslední době stane Boží neviditelný ostatek, který je rozptýlený po celém světě, jednotný a viditelný? Zj 18,1-5; Mich 2,12.13

dl Babylon - vyjdete z něho - lidé mu

„Mezi obyvateli země, rozptýlenými po celém světě, jsou takoví, kteří nepadají před Bářem na kolena. Jako hvězdy na nebi, které se objevují jen v noci, zazáří tito věrní, až tma přikryje zemi a temnota zahálí národy... Bůh má připraveny šiky vyvolených, kteří zazáří v temnotě a odpadlému světu jasně zjeví proměňující sílu poslušnosti zákona Božího...

Nechť má raději každý vřelé srdce, srdce plné lásky a soucitu, srdce, které jako srdce Kristovo spěje k záchraně ztraceného světa.“ (PK 122.123)

Od reformace se Boží pravda postupně obnovuje. Tato obnova je završena v Božím závěrečném ostatku, který se nechává vést zákonem a svědectvím Ježíše Krista (Zj 12,17). Ostatek působí na členy padlých církví a ostatních náboženských systémů (Zj 18,4). Ježíš řekl: „Mám i jiné ovce, které nejsou z tohoto ovčince. I ty musím přivést. Uslyší můj hlas a bude jedno stádo, jeden pastýř.“ (Jan 10,16)

2. Jsi opravdu ochoten se pevně přimknout ke Kristu, který tě vyzývá, abys žil podle jeho slova?

ODEZVA A VLIV

1. Jak se většina lidí zachová vůči Božím dětem? Mat 24.9: Zi 12.17

„Nařízení, které bude nakonec vydáno proti ostatku lidu Božího, se bude velmi podobat výnosu, jenž vydal Asver proti židům (viz Ester 3). V malém houfu věřících kteří zachovávají sobotu, vidí dnes nepřátelé pravé církve Mardochea, sedávajícího v bráně. Úcta Božího lidu k zákonu Božímu je trvalým napomenutím pro ty, kdo odvrhli bázeň Boží a pošlapávají sobotu.

Satan vyvolá rozhořčení proti menšině, která odmítá přijmout světské zvyklosti a tradice. Významní a věhlasní mužové se spojí se zločinci a zpustlíky proti lidu Božímu... Aby získali oblibu a přízeň, vyhoví zákonodárci požadavku, aby byla uzakoněna neděle. Avšak ti, kdo se bojí Boha, nemohou uznat ustanovení, která se přiči některému přikázání Desatera. Na tomto bojišti se bude odehrávat poslední velký boj mezi pravdou a bludem. A nejsme ponecháni v pochybnostech, jak tento boj dopadne. Dnes, stejně jako za dnů Ester a Mardochea, obhájí Hospodin svou pravdu a svůj lid.“ (PK 397.398)

2. Jaký pozitivní účinek bude mít na svět poselství a práce ostatku? Iz 60,1-5; Joel 3,1-5 (2,28-32 – kral.)

Pravda, tak jak ji zvěstuje ostatek svými slovy i činy, bude působit pod mocí pozdního deště, aby se ještě mnoho lidí mohlo oddělit od vlivu Babylonu.

Když katastrofy jako uragán, hladomor, zemětřesení nebo záplavy zničí nějakou část světa, šlechtí lidé, ať žijí kdekoli, shromáždí podporu obětem – balíky potravin, oblečení a vybavení pro domácnosti. Hřích je však ze všech největší katastrofou, protože působí mnohem větší škodu a zpusťování než přírodní pohromy. Jako správci Boží milosti a pravdy se budou snažit Boží děti shromáždit a poskytnout pomoc „uprchlíkům“ z Babylona. Tyto „oběti“ nebudou ponechány na pospas, ale stanou se součástí církve ostatku, která zachovává Boží přikázání a drží se Ježíšova svědectví.

3. Přemýšlej znovu o tom, jakou předností i odpovědností je odevzdat svůj život Kristu a zvěstovat světu evangelium.

Doporučené studium

Čti Zachariáše 3 a také kapitulu „Jozue a anděl“ v knize Proroci a králové (383-389). Na základě Jóšuuovy zkušenosti se snaž pochopit, jak můžeš i ty zvítězit nad hříchem a být úspěšný v Boží službě.

Někteří lidé zastávají názor, že Duch svatý vyzývá ostatek, aby vyšel z církve adventistů sedmého dne a vytvořil oddělenou „čistou“ organizaci, která by se cele přidržovala přímých, kárajících Svědectví... Přemýšlej však nad následujícím výrokem Ellen Whiteové: „Bůh jim nesvěřil takový druh práce. Zničili by to, co Bůh obnovuje na základě poselství církvi v Laodikeji... Bůh žádnému člověku neuložil hlásat poselství, které církev znechutí nebo zastraší. Bůh kárá, napomíná i trestá; ale jenom proto, aby nakonec mohl obnovit a přijmout.“ (TM 22.23)

Diskusní otázky

1. Čti 2 Par 30,1-13, Iz 10,22 a Řím 9,27-29; 11,2-5. Zaměř se na to, co se my jako Boží ostatek posledních dnů můžeme z těchto textů naučit.
2. Přečti si Iz 37,31.32. Diskutuj o významu věty: „Horlivost Hospodina zástupů to učiní.“ Jakou roli hraje Boží horlivost při našem vykoupení? (viz také Iz 9,6 /9,7 – kral./)
3. Hledej shodné rysy, které lze nalézt ve zprávě o krizi v Galileji (Jan 6,51-71) a ve zkušenosti ostatku (Zj 14,1-5; Jan 17,17-26).
4. Co ti jako členu Božího ostatku poslední doby dodává naději a odvahu? Jak můžeš tuto naději a odvahu předávat ostatním členům církve, ale také nevěřícím sousedům a přátelům?

Shrnutí

Ostatek je věrný Boží lid, který miluje svého Boha, a proto ho poslouchá. Ze satanova podnětu se v poslední době bude celý svět snažit zničit Boží lid ostatku. Ale pod vedením Ducha svatého tato skupina věřících povstane, aby zvěstovala věčné evangelium s čistotou, mocí, odvahou a láskou. Až se to stane, oddělí se mnoho lidí z nepřátelského tábora – z Babylonu – a připojí se k nim. Tak se stanou součástí ostatku.

Západ slunce 16.01

TŘÍBENÍ V CÍRKVI

Základní text

„Neboť hle, přikázal jsem a zatřesu izraelským domem mezi všemi pronárody, jako když se třese řesetem, a žádný kamínek nepropadne na zem.“ (Am 9,9)

Základní otázky

Co znamená zatřesení a třibení moderní církve? Proč k němu dochází? Jaké budou jeho výsledky?

Prosévání obilí. Starověký způsob, jak oddělovat zrna od plev, zahrnoval také třesení a prosévání sítem. Jak byla zrnka nadhazována a prosévána, vítr odvál pryč plevy, a zrna, která byla těžší než plevy, spadla zpět na síto. Sítem se potřásalo několikrát za sebou a zrna se probírala i rukama.

Slovní spojení „já zatřesu“ z našeho základního textu doslova znamená „rozházovat“ či „zakolísat“. Ámos prorokuje, že Izrael bude rozptýlen mezi jiné národy a „bude prosát sítem utrpení a pronásledování, aby bylo možné prostřednictvím těchto zkoušek zjistit, kdo zůstal věrným Božím následovníkem.“ (4BC 983)

Tento očistný proces je obrazem utrpení, pokušení a zkoušek života. Když budeš studovat úkol na tento týden, přemýšlej nad tím, jak tě ono „zatřesení“ může přitáhnout blíže k Ježíši, a jak může posílit tvou schopnost zvítězit.

Neděle 15. prosince

ZATŘESENÍ A PROSÁTÍ – CO TO JE?

1. Ze základního textu tohoto úkolu jsme zjistili, že Bůh nás vede v našem životě tak, aby nás oddělil od veškerého „smetí“. Kdo další „prosévá“ a proč? Luk 22,31.33.34 Co Kristus radí, pokud jde o toto třibení? Luk 22,40

Jak byl apoštol Petr sebejistý! Znáš někoho, kdo se mu v tomto ohledu podobá? Možná dokonce ty sám? Je-li si někdo příliš jistý tím, jak se zachová v budoucnu, měl by se opravdu mít na pozoru. Často se totiž stává, že zdánlivě nejbezpečnější místa opevnění zůstávají nechráněná, aby mohli obránci posílit zranitelné části pevnosti. Není neobvyklé, že nepřítel útočí právě na tato bezpečná místa. Také náš duchovní nepřítel útočí často podobným způsobem.

„Modlete se, abyste neupadli do pokušení.“ (Luk 22,40) Řecké slovo pro pokušení znamená „zkoušku“ nebo „test“. Kdyby Petr lépe naslouchal Kristově radě o modlitbě, obdržel by sílu přiznat se ke svému Spasiteli. Mnoho těžkostí a třibení přichází proto, že příliš důvěřujeme sami sobě nebo máme pocit sebeuspokojení.

2. Co udělal Kristus pro apoštola Petra? Co udělá také pro nás? Luk 22,32 (srov. Řím 8,34; Žid 7,25) Jak můžeme odpovědět na Kristův zájem o naše dobro? Žid 4,14-16

„Já jsem za tebe prosil.“ (Luk 22,32) Je velkým povzbuzením, když si uvědomíme, že se Mistr osobně zajímá o problémy a pokušení nás jednotlivců!“ (5BC 868)

Jestliže si vážíme Kristových přímluvných modliteb za nás a také se modlíme ve shodě s jeho vůlí, pak nás satanova pokušení natolik přitáhnou k našemu Spasiteli, že se dostaneme ze satanova dosahu. „Ať z vděčných srdcí, z úst, jichž se dotkl svatý oheň, zazní radostný zpěv: Kristus vstal z mrtvých. Žije, aby se za nás přimlouval. Chopte se této naděje, v níž duše najde bezpečné a vyzkoušené útočiště. Věřte a užijte slávu Boží.“ (TV 559)

3. Během závěrečných dnů dějin této země bude mocně zatřesen církví i světem. Jak můžeš zlepšit svůj modlitební život, abys nejednal jako apoštol Petr?

DŮVODY PRO TŘÍBENÍ – 1. část

Při třibení nejde z Boží strany o nějaké svévolné rozhodnutí. Bible i Duch proroctví pro ně udávají jasné důvody. Dnes a zítra se těmito důvody budeme zabývat. Je velmi důležité, abychom této věci dobře porozuměli, jinak bychom se mohli octnout mezi těmi, kdo neobstojí.

1. Jaký je hlavní důvod pro třibení? Zj 3,14-17 (srov. Mat 25,1-13).

Sebeuspokojení a sebevědomý pocit bezpečí, který přerostl v netečnost, způsobil, že mnozí odpadli. A to zvláště v situaci, kdy na ně samotné nebo na církev dolehly zkoušky, a oni neměli vnitřní sílu v nich obstát. Tito lidé prožívají jen málo duchovních bojů, protože nemají žádnou představu o tom, co znamenají slova: „Běžím k cíli, abych získal nebeskou cenu, jíž je povolání v Kristu Ježíši.“ (Fil 3,14) Když v životě přichází trápení a zkoušky, a je třeba přinášet oběti, tito lidé odcházejí od víry pohoršení nebo nepříjemně překvapení.

„Vlažné křesťanství zachovává vnější formu a dokonce i část z obsahu evangelia do té míry, že se tím uspokojí svědomí. Tím se otupuje vnímavost ducha a lidé jsou neteční k vážnému úsilí, které je nezbytné k dosažení vysokého ideálu vítězného života v Kristu. Typický laodikejský křesťan je spokojen s věcmi tak, jak jsou, a je velmi hrdý na sebemenší pokrok, který učinil. Je téměř nemožné ho přesvědčit o jeho chudobě nebo o tom, že je daleko od cíle dokonalosti.“ (7BC 761)

S duchovní vlažností je velmi často spojena i touha po světském zisku. „Vždy říkáš: Jsem bohat, mám všechno a nic už nepotřebuji! A nevíš, že jsi ubohý, bledý a nuzný, slepý a nahý.“ (Zj 3,17)

2. Přečti si 1 Kor 11,19 a Efez 4,14. Jak „závan kdejakého učení“ a „Istivé svádění k bludu“ způsobuje třibení?

Falešné učení, které podkopává moc pravdy, se v církvi objevovalo od jejího založení (Sk 20,29.30). Názory, které zpochybňují Boží slovo, budou oklamávat nestálé věřící až do Kristova návratu.

„Mocné třibení začalo a bude pokračovat, a všichni, kdo nejsou ochotni se postavit za pravdu a přinést oběť Bohu a jeho věci, odpadnou.“ (EW 50)

DŮVODY PRO TŘÍBENÍ – 2. část

1. Jaká je třetí příčina, která přináší třibení? Jan 6,55-71 (srov. Gal 4,16; Iz 30,8-17)

„Ptala jsem se na význam třibení, které jsem viděla, a bylo mi ukázáno, že bude způsobeno přímým Svědětvím, které vyvolala rada Pravého svědka církvi v Laodikeji. To ovlivní srdce těch, kdo toto poselství přijímají, a povede je k vyvýšení zásad a ke zvěstování čisté pravdy. Někteří lidé neponesou toto pravé poselství, povstanou proti němu, a to způsobí mezi Božím lidem třibení.“ (1T 181)

2. Popiš čtvrtý hlavní důvod pro třibení! Mat 13,20-22; 24,9.10

„Všechny národy vás budou nenávidět pro mé jméno.“ (Mat 24,9) Ti, kdo se rozhodli, že nebudou následovat svého Stvořitele a Spasitele, jsou dotčeni obžalobou, jež proti nim vznáší životy Kristových učedníků. Křesťané by proto měli očekávat nepochopení a pronásledování.

Když církev prospívá a vzkvétá, je snadné vyznávat svou víru. Když ale jednotliví členové církve nebo církev jako celek musí procházet utrpením, pak se jejich víra rychle rozpadá v prach a jejich nenávisť se zaměřuje i na ty, kteří – díky Boží milosti – stojí pevně.

„Není daleko doba, kdy se každý člověk podrobí zkoušce. Bude nám vnucováno znamení šelmy (falešná sobota). Těm, kdo se postupně, krok za krokem, podřizovali světským rozkazům a přizpůsobovali se světským zvykům, nebude zatěžko se raději podrobit mocnostem tohoto světa než se stát předmětem posměchu, urážek či ohrožení vězením nebo smrtí. Je to boj mezi Božími příkázáními a příkázáními lidí. V této době bude v církvi odděleno zlato od strusky. Pravá zbožnost se bude jasně lišit od přetvářky a okázalosti. Mnohá hvězda, kterou jsme obdivovali pro její lesk, zapadne do temnoty. Plevy budou odváty jako mračno i z těch míst, kde dnes vidíme jen humno plné nádherné pšenice.“ (5T 81)

3. Modli se o sílu obstát v menších zkouškách, aby – až přijdou větší těžkosti – jsi byl schopen stát pevně!

DŮSLEDKY TŘÍBENÍ

1. Jak Kristova spravedlnost zjevená mezi námi ovlivní ty, kdo milují pravdu?
Iz 52,7-9

Vysvobození a pokoj – to je radostné poselství. Vysvobození, o kterém se zmiňují tyto verše, se především týkalo skutečného osvobození Izraele z moci jeho utlačovatelů. Ale takové osvobození také představuje záchranu od hříchu – vysvobození skrze Mesiáše. Zmíněné „dobré poselství“ se takto stává příběhem evangelia, vítězstvím, které ukazuje, že vládne Bůh, a ne satan.

Jaká je doba? „Nadešel čas, aby nastala opravdová reformace. Když tato reformace začne, duch modliteb povede každého věřícího a odstraní z církve ducha neshod a hádek. Ti, kdo se nezapojili do křesťanského společenství, budou k němu nyní přitahováni. Každý, kdo bude pracovat správným způsobem, povede ostatní členy, aby společně prosili o zjevení Ducha svatého. Nebude zde žádný zmatek, protože všichni budou jednat v souladu s úmysly Ducha svatého.“ (8T 251)

Výsledkem bude vylití nebeského požehnání na církev – a bude to: „dobrá míra, natlačená, natřesená, vrchovatá“ (Luk 6,38).

2. Jakým způsobem postihne projev této moci vzpurné členy v církvi i lidi ve světě? Luk 3,16.17 (srov. Iz 17,4-6.12.13)

Jan Křtitel používá všeobecně známý obraz prosévání pšenice, aby symbolizoval duchovní třibení. Je to však prosévání, kterého se vyznávající křesťané nemusí bát pokud zůstanou oděni v Kristovu spravedlnost.

„Plevy budou odváty jako mračno i z těch míst, kde dnes vidíme jen humno plné nádherné pšenice... Všichni, kdo nejsou oděni Kristovou spravedlností, se objeví v hanbě své nahoty.“ (5T 81)

3. Prostuduj Luk 3,16.17 ve vztahu k veršům 7-14. Co nám verše 7-14 říkají o podstatě Kristovy spravedlnosti? V čem bude spočívat podle tohoto textu, podstata prosévání, o kterém mluví verš 17?

4. Co můžeš již nyní udělat, abys mohl mít jistotu, že budoucí třibení upevní tvůj vztah ke Kristu?

UKONČENÍ TŘÍBENÍ

1. Jakým způsobem ovlivní tříbení v konečném důsledku církev? Am 9,9-11

Církev nebude zničena tříbením; členové obtoji na základě svého vztahu ke Kristu.
Tak bude připravena cesta, aby se z církve bojující mohla stát církev vítězná (viz 13. úkol).

Zdání klame. „Může se zdát, že církev je blízko pádu, ale ona nepadne. Přetrvá, když budou hříšníci na Sijónu odstraněni – plevy budou odděleny od vzácné pšenice. To je hrozná zkušenost, ale musí k ní dojít. Pouze ti, kdo vítězí skrze krev Beránka a skrze slovo svého svědectví, budou shledáni věrnými a spolehlivými bez poskvrny hříchu, bez lsti ve svých ústech. Musíme se vzdát naší sebespravedlnosti a musíme obléci Kristovu spravedlnost.“ (2SM 380)

Jestliže pochopíme, že tříbení je nezbytné, budeme uchráněni od falešné představy o tříbení – představy, o níž si satan velmi přeje, abychom jí uvěřili: „Vezmete úryvky ze Svědectví, které hovoří o konci doby milosti, o tříbení mezi Božím lidem, a budete mluvit o tom, že je třeba vyjít z prostředku tohoto lidu, aby povolal lid ještě čistší a svatější. Toto všechno však dělá radost nepříteli.“ (1SM 179)

2. Jakou moc obdrží Boží lid během nejtěžšího období tříbení? Ž 46,2-6; Žid 12,26-28

„Když na nás přijde bouře pronásledování, ovce uslyší hlas pravého Pastýře. Pro záchranu ztracených bude vynaloženo velké úsilí spojené se sebezapřením a mnozí, kteří se zatoulali od stáda, přijdou zpět, aby následovali velkého Pastýře. Boží lid se semkne a představí se nepříteli jako sjednocená síla. Tváří v tvář společnému nebezpečí přestanou spory o prvenství; nebudou už žádné hádky o to, kdo by měl být považován za největšího... Tehdy poselství třetího anděla propukne v hlasité volání a celá země bude osvětlena Hospodinovou slávou.“ (6T 401)

„Navzdory silám, které se spojí proti pravdě, postaví se velké množství lidí na stranu Páně.“ (VLB 436)

Doporučené studium

Jak ti může dát Duch svatý vítězství během doby třibení? Ezech 37,1-14

„Křesťané, satan zná vaši slabost; proto pevně přilněte k Ježíši! Přebývajíce v lásce Boží můžete obstát v každé zkoušce. Jen Kristova spravedlnost vám může dát sílu k zastavení přívalu zla, jež zaplavuje svět. Vnášejte víru do svého jednání. Víra ulehčuje každé břímě, odstraňuje každou námahu. Prozřetelnost, jež je nyní tajemstvím, můžete rozřešit stálou vírou v Boha. Kráčejte ve víře cestou, kterou vám vyznačuje Bůh. Přijdou zkoušky, avšak jděte dál. To posílí vaši víru a rozmnoží vaše schopnosti pro další působení. Záznamy svatých dějin nebyly napsány jen proto, abychom si je mohli přečíst a divit se jim, nýbrž aby táž víra, kterou byli naplnění služebníci Boží ve starých dobách, mohla působit i v nás. Pán chce působit neméně význačným způsobem i nyní všude, kde jsou věrná srdce, ochotná stát se vykonavateli moci Boží.“ (PK 114)

Diskusní otázky

1. Proč nás přesná znalost učení nedokáže uchránit před svodem a odpadnutím? (viz Jak 1,22-27; 1 Jan 3,11-20)
2. Oblíbený kazatel církve se odchyluje od víry, kterou kdysi vyznával. Často jsi měl velký užitek z poselství tohoto řečníka. Někteří spoluvěřící, kteří pro tebe byli kdysi velkým povzbuzením, opouštějí církev a připojují se ke společenství, které zachovává neděli. Radostně prohlašují, že byli „osvobození“ v Kristu, zatímco tvůj místní sbor je zmaten a rozdělen v některých zásadních věroučných otázkách. Co tobě může pomoci, abys neodešel z církve? (viz Ž 125,1.2)

Shrnutí

Tříbením Bůh očišťuje svou církev. Laodikejská vlažnost, odpadnutí, jasné poselství pravého Svědka a pronásledování jsou nejdůležitějšími důvody pro třibení. Církev se však nerozpadne. Místo toho nevěrní lidé opustí její společenství, zatímco posvěcení křesťané zůstanou a jejich zkušenost se prohloubí a pročistí přestálými zkouškami.

CÍRKEV VÍTĚZNÁ

Základní text

„Kdo je ta, jež jak Jitřenka shlíží, krásná jako Luna, čistá jako žhoucí Slunce, strašná jako vojsko pod praporcí?“ Pís 6,10

Základní otázka

Kdy a jak se stane z církve bojující církev vítězná?

Vítězství! William A. Ward jednou řekl: „Bůh chce, abychom zvítězili, ne abychom se stali oběťmi; chce, abychom rostli, a ne abychom padli; chce, abychom stoupali vzhůru, a neklesali; abychom přemáhali, a nebyli přemoženi.“ Tato slova se velmi blíží vystižení Božího plánu s vítěznou církví.

Bojující církev si uvědomuje, že moc Kristovy lásky je nezlomná, proto zřetelně, odvážně a pokorně zjevuje Kristovu spravedlnost uprostřed odpadnutí. Ti, kdo přijmou Krista jako Spasitele a Pána, obdrží nejen vítězství nad hříchem, ale jsou také spojeni s nebesy a spolupracují na záchraně jiných. Když bude vykonáno pro církev i pro ostatní lidi všechno, co Boží milost může učinit, Kristus se vrátí a přijde si pro svou nevěstu. Tehdy „se objeví církev vítězná. V té době bude Kristus schopen představit ‚církev slavnou‘, věrné všech věků, kteří byli vykoupeni jeho krví, ‚bez poskvrny, vrásky a čehokoli podobného..., svatou a bezúhonnou‘ (Ef 5,27).“ (SDAB 141)

Když budeš studovat úkol tohoto týdne, nezapomeň, že Bůh chce, abys i ty byl vítězem. Jeho milostí se jím opravdu můžeš stát!

VEDENÁ BOHEM

Významným rysem církve na poušti bylo přímé a viditelné Boží vedení (Ž 78,52). Řídil její cestu oblakovým sloupem ve dne a ohnivým sloupem v noci. Tak putování Izraele nikdy nebylo pouze náhodným nebo svévolným činem. Navíc, kdykoli Hospodin nařídil Izraelcům, aby se utábořili, zjevoval svou přítomnost v oblaku, který se zastavil nad svatyní, dokud Bůh nechtěl, aby se vydali na jiné místo. V poslední době Bůh povede svou církev stejně spolehlivě jako starozákonní Izrael.

1. Uveď některá zaslíbení, která mluví o Božím vedení a ochraně lidu ostatku. Za jakých podmínek Bůh splní tato zaslíbení? Ž 25,9.10; 32,8; 119,105; Jan 16,13

Protože církev důvěřuje Boží vůli a jeho slovu, ozářší Kristova spravedlnost srdce věrných křesťanů a požehná jejich úsilí splnit poslání evangelia.

„Boží slovo ozařuje cestu, aby lidé mohli bezpečně kráčet navzdory duchovní temnotě tohoto světa. Ten, koho vede toto světlo, nemusí zakopnout, dokonce ani tehdy, když je jeho cesta obklopena zlem.“ (3BC 902)

Církev bojující vítězí, protože následuje svého Velitele v jeho tažení za záchranu všech, kdo chtějí být osvobozeni ze satanova otroctví. Členové církve jsou Kristovým vojskem v závěrečné a nejintenzivnější fázi jeho válečného tažení.

2. Které zaslíbení o Božím vedení bude povzbuzovat církev v posledních dnech jejího díla? Mat 28,18-20; Žid 13,5.6

„Dílo bude již brzy dokončeno. Členové bojující církve, kteří se projeví jako věrní křesťané, budou tvořit církev vítěznou. Při pohledu na naši historii, kdy jsem znovu prošla téměř každý pokrok díla až do našeho současného stavu, mohu říci: Chvála Pánu! Když vidím, co Bůh učinil, jsem naplněna úžasem a důvěrou v Krista jako Vůdce. V budoucnosti se nemáme čeho obávat, leda bychom zapomněli na to, jak nás Pán vedl a učil v minulosti.“ (RH, 12. října 1905)

3. Jakým způsobem jsi již zažil Boží vedení ve svém životě?

OČIŠTĚNÁ BOHEM

1. Jak Bůh očišťuje svou církev?

Efez 5,25-27

Žid 10,19-23

1 Jan 1,7

Zj 7,13.14

Jejich roucha byla obmyta. „Je vysvětleno, jak byla tato roucha očištěna. Svatí nezvítězili ve své vlastní síle, ale díky vítězství, jež získal Kristus na Golgotě... Zde je ukázán úzký vztah mezi spravedlností a vítězstvím – obojí je symbolizováno bílým šatem... Boj je veden proti hříchu; spravedlnost je vítězstvím. V tomto boji zvítězila Kristova spravedlnost. Tím, že hříšníci tuto spravedlnost přijmou, stanou se jak spravedlivými, tak i vítězi.“ (7BC 785)

Kristův charakter je příkladem, který má Boží lid následovat. Křesťané se radují z toho, že byli přijati za Boží děti. A jak rostou ve svém vztahu ke Kristu, uznávají, že je velmi potřebné uplatňovat Kristovu krev ve svém životě. Vděčnost za Kristovo smíření stojí v samém středu jejich zkušenosti a vede je k tomu, aby s pomocí Duha svatého postupovali vpřed k pevnější víře, moci a slávě. Členové církve si uvědomují, jak naléhavě potřebují očištění, proto s vděčností přijímají Boží nabídku.

„Ať církev započne dílo očištění před Bohem skrze pokání, pokoření a hluboké zpytování srdce, protože se nacházíme v naplnění dne smíření, slavnostní hodiny, jež má věčné důsledky.“ (2SM 378; viz Joel 2,15-23; Jak 4,4-10)

2. Kdy bude ukončeno očišťování? Mat 13,24-30.36-43

3. Přemýšlej o tom, jaký bude výsledek Božího očišťování! Jer 50,20

ZMOCNĚNÁ BOHEM

1. Jak Bůh zaslíbil, že zmocní církev, aby zvítězila? Efez 3,16-21

„Církev je Boží nástroj k hlásání pravdy; Bůh ji zmocnil, aby konala zvláštní dílo. Bude-li věrná Bohu a bude-li poslušna všech jeho přikázání, bude v ní přebývat hojnost Božské milosti. Neupustí-li od své oddanosti, bude-li ctít Pána Boha Izraele, není moci, která by se mohla postavit proti ní.“ (SA 392)

2. Jaký postoj musí církev zaujmout, jestliže má zvítězit? Ž 110,3; Zj 12,11.17

Boží lid bude neohroženě pokračovat v boji. Dokáže předivně zachraňovat lidi z Babylona. Odvaha a laskavost věrných dodá sílu mnoha kdysi bázlivým otrokům tradice, kteří sice milovali pravdu, ale byli příliš ustrašení, než aby zaujali otevřený a rozhodný postoj k Ježíši.

„Před více než sto lety vyrušilo obyvatele malé japonské přímořské vesničky zemětřesení. Ale protože na ně byli tamní lidé zvyklí, rychle se zase vrátili ke každodenním povinnostem. Na planině nad vesnicí bydlel farmář, který pěstoval rýži. Po zemětřesení si všiml, že moře je tmavé a že se pohybuje proti větru. Uvědomil si, co to znamená, a chtěl varovat lidi žijící ve vesnici. „Přines mi pochodně! Rychle zavolal na svého vnuka. Pak muž běžel s pochodní co nejrychleji ke své sklizené úrodě rýže, která již byla připravená k prodeji na trhu. Když suché stonky rychle vzplanuly, ozval se kostelní zvon, který burcoval obyvatele vesnice k hašení ohně. Vesničané se rychle vyšplhali na útes, aby pomohli svému sousedovi. Když se dostali až nahoru na planinu, starý muž hlasitě vykřikl: „Podívejte!“ Na obzoru uviděli dlouhou, tenkou, nejasnou linii, která stále mohutněla. To bylo moře, které se vzedmulo jako vysoká zeď a postupovalo velmi rychle vpřed...

Na planině nikdo nebyl schopen slova. A pak bylo slyšet hlas starého farmáře, jak láskyplně říká: „Proto jsem zapálil rýži.“ Stál mezi nimi jako nejchudší, protože jeho bohatství bylo pryč. Touto obětí však zachránil 400 lidských životů.“ (Larson, Illustrations... 201)

3. Modli se denně za to, aby tě Bůh zmocnil k záchraně druhých – bez ohledu na to, co to bude stát.

CHRÁNĚNÁ A ZACHRÁNĚNÁ BOHEM

1. Jaké povzbuzení můžeš získat z následujících zaslíbení? Ž 27,5.6; 34,19; 91,1-16

To je pouze několik Božích zaslíbení, která mluví o tom, že nás Bůh bude chránit před nepřítelem. Tyto sliby nejsou v rozporu s mučednickou smrtí některých křesťanů, protože satan a jeho zástupy nemohou udělat víc než pouze zabít tělo. Nemohou okrást Boží děti o jejich nebeské dědictví (Mat 10,28-33; Žid 11,32-40).

V Řím 8,31-39 apoštol Pavel vyjadřuje svou důvěru, že nás naprosto nic nedokáže odloučit od Boží lásky, pokud to sami nedovolíme. Pavel svou důvěru zakládá na skutečnosti, že když nám Bůh dal svého Syna, dal nám vlastně sám sebe, a tím dokázal svůj vztah k nám hříšným lidem. „Bez ohledu na to, jaké zkoušky mohou přijít, neměli bychom nikdy pochybovat o tom, že Bůh vždy stál na naší straně a že nám dá všechno, co je potřebné pro naše současné i budoucí dobro.“ (6BC 577)

2. Jak Kristus zachrání svůj lid v jeho poslední hodině na této zemi? Dan 12, 1-3; Mat 24,30.31; Zj 19,11-20

Ellen Whiteová podává následující zprávu o této události tak, jak jí to bylo ukázáno ve vidění: „Byla půlnoc, když se Bůh rozhodl vysvobodit svůj lid. Zatímco se jim bezbožní všude kolem posmívali, vysvitlo znenadání slunce a zazářilo v plné síle... Bezbožní na to vše hleděli v úžasu, zatímco svatí se dívali se slavnostní radostí na znamení svého vysvobození... Na nebi vystupovaly temné, těžké mraky. Bylo však jedno jasné místo, kde přebývala Boží sláva a odkud vycházel Boží hlas jako hukot mnohých vod, jenž otřásal nebesy a zemí. Nastalo obrovské zemětřesení. Otevřely se hroby a ti, kdo zemřeli ve víře v poselství třetího anděla a zachovávali sobotu, povstávali z prachu oslavení, aby uslyšeli smlouvu pokoje, kterou Bůh uzavře s těmi, kdo zachovávají jeho zákon...”

Boží Izrael stál se zrakem upřeným vzhůru, naslouchal slovům, která vycházela z Hospodinových úst a zněla na zemi jako hlasité burácení hromu. Byla to strašlivě vážná chvíle. Na konci každé věty svatí volali: „Sláva! Haleluja!“ Jejich tváře byly ozářeny Boží slávou.“ (EW 285.286)

3. Jakým způsobem by měla Boží zaslíbení ovlivnit náš pohled na zkoušky a pokušení? Jak tě Bůh doposud chránil?

BOHEM OSLAVENÁ A PROMĚNĚNÁ

1. Když Bůh přijde, aby zachránil poslední generaci svého věrného lidu, jaké další události leště nastanou? 1 Tes 4.15-17; 1 Kor 15.50-57

Ellen Whiteová popisuje také tyto výjevy na základě vidění, které obdržela: „Brzy jsem uslyšela Boží hlas, který zatřásl nebesy i zemí. Nastalo velké zemětřesení, všude padaly budovy; potom jsem slyšela vítězné volání, hlasité, melodické a jasné. Pak jsem pohlédla na skupinu, která byla ještě před krátkou chvílí ve velkých nesnázích a područí. Jejich zjetí skončilo..., jejich nepřátelé – pohané, kteří je obklopovali –, padli jako mrtví; nemohli snést světlo, které svítilo na zachráněné. Toto světlo a sláva spočívaly na nich, dokud nebylo možné spatřit Ježíše na nebeských oblacích. Pak byla skupina věrných a zkoušených křesťanů v jediném okamžiku proměněna ve slávu. Otevřely se hroby, z nich povstali svatí, kteří oblékli nesmrtelnost a volali: ‚Vítězství nad smrtí a hrobem!‘; a spolu s živými zachráněnými byli uchvázeni v oblacích vzhůru vstříc Pánu.“ (EW 272.273)

2. Proč bude radost vykoupených úplná, až když vystoupí do nebe s Kristem a jeho anděly? Ž 126,1-6; 1 Tes 2,19.20; 3 Jan 3.4

Dar chudé vdovy, pět chlebů a dvě ryby hladového chlapce, alabastrová nádoba Marie – ti všichni dokázali povzbudit nespočetný zástup lidí k účasti na Boží službě. Jak se budou tito tři lidé radovat v nebesích, až uvidí výsledek svého prostého a přece smysluplného jednání. Podobně si jen těžko dokážeme představit, jaký vliv bude mít na jiné naše zdánlivě nedůležitá každodenní služba bližním. V nebesích se setkáme s lidmi, které jsme nasýtili, oblékli, kterým jsme poskytli přístřeší, ošetření, které jsme povzbudili, vzdělávali a modlili se za ně nebo s nimi. „Jaká radost tam bude panovat, až se vykoupení setkají a pozdraví s těmi, kdo jim pomáhali! Jaké uspokojení budou pociťovat ti, kdo nežili jen pro sebe, ale byli pomoci nešťastným, kteří měli jen málo požehnání. Vzpomenou si na slova blahořečení: ‚Blaze tobě, neboť nemají čím ti odplatit; ale bude ti odplaceno při vzkříšení spravedlivých.‘ (Luk 14, 14)“ (6T 312)

„To je církev vítězná!

Doporučené studium

Představ si sám sebe mezi zachráněnými, jak je to popsáno v kapitole „Lid Boží osvobozen“ v knize Vítězství lásky Boží (452-463). Porovnej osud zachráněných i ztracených a znovu se zamysli nad tím, jak lze zůstat neochvějně věrný Kristu a jeho evangeliu.

Čti také Zj 21 a 22 a přemýšlej o úžasné přednosti být v Novém Jeruzalémě. Uvažuj nad věcmi, které budeš muset změnit, aby byla skutečně pravda, že máš „občanství v nebesích“ (Fil 3,20).

„Tak bude skrze jeho lid zářit světu světlo Slunce spravedlnosti v plném lesku. Kristus štědře vybavuje svou církev vším, aby mu jeho vlastnictví, jež vykoupil, mohlo vzdávat zaslouženou slávu. Obdařuje svůj lid dary a požehnáními, aby tento lid mohl zjevovat, jak je hojný v štědrosti. Církev obdarovaná spravedlností Kristovou, je Kristovou klenotnicí, v níž se bohatství Kristova milosrdenství, jeho milosti a lásky, má projevovat ve své plnosti a neskonalesti. Kristus pohlíží na svůj lid, na lid čistý a dokonalý, jako na odměnu za své ponížení a jako na přídavek své slávy.“ (TV 481)

Diskusní otázky

1. Pečlivě prostuduj povahu zachráněných 144 000 ze Zj 14,1-5. Jaké změny budeš muset udělat, abys i ty následoval Beránka, kamkoli půjde?
2. Diskutujte ve třídě o myšlence zavázat se ke každodenní modlitbě o pozdní dešť. Jaký význam při vylití pozdního deště bude mít zkušenost popsaná ve Zj 12,11?
3. Jak bys po prostudování tohoto úkolu odpověděl na základní otázky?

Shrnutí

Církev – vedená, zmocněná a chráněná Bohem – bude při Kristově druhém příchodu oděna do jeho slávy. Každý člen bude oděn do Kristovy spravedlnosti, která je úžasným projevem jeho moci, jež přebývá v srdci každého věřícího. Proto Kristus vezme vykoupené do nebe, kde nebude zármutek, smrt nebo bolest, a kde Bůh sám setře každou slzu s očí (Zj 21,4). Sláva Bohu na výsostech.

Západ slunce 16.07

Autor úkolů na toto čtvrtletí

Brian Jones je kazatelem tří sborů v Západní Virginii. V minulosti školil biblické pracovníky pro projekt RESTORE, jenž byl financován sdružením a byl zaměřen na evangelizaci města Seattle ve státě Washington.

Bratr Jones získal svůj bakalářský titul na University of the State of New York a dále studoval náboženství na Pacific Union College. Pracoval jako biblický pracovník a kazatel v několika sdruženích v Severní Americe.

Brian Jones se zvláště zajímá o církevní dějiny, především o období reformace. I v minulosti se podílel na přípravě úkolů sobotní školy. Napsal knihu *Messengers on Golden Wings* (Poslové na zlatých křídlech) a přispíval také četnými články do adventistických časopisů.

Použité zkratky pro citace děl E. G. Whiteové

CD	Counsels of Diet and Foods	OH	Our High Calling
CK	Cesta ke Kristu	PP	Patriarchové a proroci
Ed	Education	PK	Proroci a králové
Ev	Evangelism	RC	Reflecting Christ
EW	Early Writings	SA	Skutky apoštolů
GW	Gospel Workers	1SM	Selected Messages, 1. svazek
ChS	Christian Service	1T	Testimonies for the Church, 1. svazek
KP	Kristova podobenství	TM	Testimonies to Ministers and Gospel Workers
LDE	Last Day Events	TV	Touha věků
MB	Myšlenky z hory blahoslavenství	VLB	Vítězství lásky Boží
ML	My Life Today	WM	Welfare Ministry
OFC	Our Father Cares		

Použité zkratky dalších publikací

AR	Adventist Review
1BC	The Seventh-day Adventist Bible Commentary, 1. svazek
RH	Review and Herald
SDAB	Seventh-day Adventist Believe

Sbírky ve 4. čtvrtletí 1996

Misijní dary jsou určeny pro oddělení osobní služby a sobotní školy.

Dary 13. soboty budou sloužit na stavební činnost Slovenského sdružení.

Témata přímluvných modliteb

4. čtvrtletí 1996

1. Globální misie
2. Boží dílo ve Švýcarské unii

Počet obyvatel: 7 000 000

Sborů: 56

Členů: 4143

3. Mládež a děti v Evro-Africké divizi

